Έτος ΙΔ'

Τεύχος 309ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Αἱ ἀστυνομικαὶ Σχολαὶ Ὑπαστυνόμων καὶ Ἀρχιφυλάκων παρελαύνουσαι κατὰ τὸν μεγαλειώδη ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ Ἐθνικῇ Ἑορτῇ τῆς 25ης Μαρτίου 1821

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΔ'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1966 | ΤΕΥΧΟΣ 309

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

25 ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

«Ἀπόγονοι τοῦ σοφοῦ καὶ φιλανθρώπου Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων, σύγχρονοι τῶν πεφωτισμένων καὶ εὐνοουμένων λαῶν τῆς Εὐρώπης, καὶ θεαταὶ τῶν καλῶν, τὰ ὁποῖα οὗτοι ὑπὸ τὴν ἀδιάρρηκτον τῶν νόμων αἰγίδα ἀπολαμβάνουσιν, ἦτον ἀδύνατον πλέον νὰ ὑποφέρωμεν μέχρις ἀναλγησίας καὶ εὐηθείας τὴν σκληρὰν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους μάστιγα, ἥτις ἤδη τέσσαρας περίπου αἰῶνας ἐπάταξε τὰς κεφαλὰς ἡμῶν, καὶ ἀντὶ τοῦ λόγου, τὴν θέλησιν ὡς νόμον γνωρίζουσα, διώκει καὶ διέταττε τὰ πάντα δεσποτικῶς καὶ αὐτογνωμόνως. Μετὰ μακρὰν δουλείαν ἠναγκάσθημεν τέλος πάντων νὰ λάβωμεν τὰ ὅπλα εἰς χεῖρας καὶ νὰ ἐκδικήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ τὴν Πατρίδα ἡμῶν, ἀπὸ μίαν τοιαύτην φρικτὴν καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀρχὴν αὐτῆς ἄδικον τυραννίαν, ἥτις οὐδεμίαν ἄλλην εἶχεν ὁμοίαν, ἢ κἂν δυναμένην ὁπωσοῦν μετ' αὐτῆς νὰ παραβληθῇ δυναστείαν...».

(Ἀπὸ τὴν Διακήρυξιν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἐπιδαύρου, ΙΕ' Ἰανουαρίου, Α' τῆς Ἀνεξαρτησίας ,αωκβ').

ΕΚΕΙΝΟΙ ποὺ ἐπραγματοποίησαν τὸ μέγα τόλμημα τοῦ 1821, ἐγνώριζαν τὴν ὑψηλὴν γηΐνην ἀποστολήν των καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ προδώσουν τὰ ὅσα ἐπὶ τρεῖς χιλιετηρίδας ἤνθησαν εἰς τὸν χῶρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐγνώριζαν ὅτι ἐπραγματοποίουν τὸ καθολικώτερον κατὰ τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας κινημάτων, τὸν μεγαλύτερον ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνα ὡς ὀρόσημον λαμπρᾶς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ἐξάρσεως τοῦ Γένους. Καὶ ὑπερεπήδησαν, μόνοι καὶ ἀβοήθητοι ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπον κόσμον, τὸ εὐρύτατον ἐκεῖνο χάσμα, ποὺ οὐδὲν ἄλλο ἔθνος κατώρθωσε, ἀπετόλμησε ἢ ἐφαντάσθη ὅτι δύναται νὰ ὑπερπηδήσῃ.

Ἦτο πανεθνικὴ ἡ ἐξέγερσις ἐκείνη τῶν Πατέρων, ἦτο πνευματικὴ καὶ ἰδεολογικὴ καὶ δὲν ὑπεκινήθη ἀπὸ ὡρισμένην κοινωνικὴν τάξιν ἢ ἀπὸ σύγκρουσιν οἰκονομικῶν συμφερόντων. Ἦτο μοναδικὴ εἰς τὰ ἔθνη διὰ τὴν λαμπρότητα, τὴν ἀξιότητα, τὴν ὁρμητικότητα, τὴν εὐτολμίαν καὶ τὸ καρτερικὸν ἦθος τῶν Ἑλλήνων. Δι' αὐτὸ καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς χώρας, ἐμεγαλούργησε καὶ ἐπεβλήθη εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον ὡς παράδειγμα ἄξιον μιμήσεως. Δι' αὐτὸ καὶ ἀπετέλεσε τὸ ἔναυσμα τοῦ φιλελευθερισμοῦ ἀνὰ τὴν οἰκουμένην καὶ θὰ θεωρῆται πάντοτε ὡς ἕνα

τῶν πλέον συγκλονιστικῶν γεγονότων τῶν αἰώνων. Καὶ δι' αὐτό, ὅπως διεξήχθη, δὲν ὁμοιάζει μὲ οὐδεμίαν ἄλλου ἔθνους ἐπανάστασιν διὰ τὴν ἐλευθερίαν του.

Ἡ 25η Μαρτίου 1821 παρήγαγε νέαν πηγὴν ζωῆς καὶ συνέδεσεν ἀρρήκτως τὸν ἑλληνικὸν κόσμον τῶν Τρωϊκῶν, τῶν Μηδικῶν καὶ τῶν Βυζαντινῶν περιόδων τῆς φυλῆς. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐξεγέρσεως, πνεῦμα θυσίας καὶ περιφρονήσεως τοῦ θανάτου εἰς τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ ἰδεώδους τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας, εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔδωσε τοὺς φωτεινοὺς σταθμοὺς τῆς Ἁγίας Λαύρας, τῆς Τριπολιτσᾶς, τῆς Ἀλαμάνας, τῆς Γραβιᾶς, τοῦ Μεσολογγιοῦ καὶ τοῦ Δερβενίου καὶ τόσους ἄλλους, διὰ νὰ συνεχίσουν τὰ ὅσα ἱερὰ καὶ ὅσια ἄφησαν ὁ Μαραθὼν καὶ αἱ Θερμοπῦλαι, ἡ Σαλαμὶς καὶ ὁ Χριστιανικὸς Ἑλληνισμὸς τοῦ Βυζαντίου. Τὸ ἴδιον πνεῦμα θὰ δίδῃ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὴν δύναμιν νὰ ἀντιμετωπίζῃ πάντοτε τὰς δυσχερεῖς περιόδους ὑπάρξεως καὶ τιμῆς, τὸ ἴδιον πνεῦμα θὰ κυριαρχῇ ἐνόσῳ θὰ ὑπάρχουν Ἕλληνες καὶ Ἑλλὰς εἰς τὸν χῶρον ποὺ ἡ μοῖρα μᾶς ἔταξε νὰ ζῶμεν.

***

ΣΗΜΕΡΟΝ, 145 ἔτη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐνάρξεως τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος κατὰ τῆς δουλείας, τὸ ἑλληνικὸν Ἔθνος στρέφει μὲ συγκίνησιν τοὺς ψυχικούς ὀφθαλμούς του, πρὸς ἐκείνους ποὺ ὑπέστησαν τὰς πλέον ὀδυνηρὰς τῶν δοκιμασιῶν χωρὶς νὰ ὑποταχθοῦν. Πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι κατέφευγον εἰς τὰ ὄρη καὶ τὰ σπήλαια, ὑφίσταντο τὰ πάνδεινα, ἀπέθνησκον καὶ ἠχμαλωτίζοντο, ἀλλὰ δὲν παρέδιδον τὰ ὅπλα. Ἀπὸ αὐτούς, τοὺς ἀπογόνους ἡμιθέων τριῶν χιλιετηρίδων καὶ προγόνους ἀνταξίων ἡρώων τοῦ 1912—1913, τοῦ 1940—41 καὶ τοῦ 1946—1949, ἀνεπήδησεν ὁ μέγας ψυχισμὸς καὶ τὸ περίλαμπρον μεγαλεῖον τοῦ Εἰκοσιένα, ὁ νέος Ἑλληνισμὸς ποὺ συνέχισε τὴν ἱερὰν παράδοσιν ἐν μέσῳ ποταμῶν δακρύων καὶ αἵματος, ἀλλὰ καὶ ἀφθάστου Δόξης καὶ Τιμῆς. Ἀπὸ αὐτοὺς ἐπήγασε τὸ ὅραμα τῆς νέας Ἑλλάδος, ποὺ, ὅπως πάντοτε, προώρισται νὰ ζήσῃ καὶ θὰ ζήσῃ.

Ἂς ὁραματισθῶμεν καὶ πάλιν τὸ θαῦμα τοῦ 1821, ποὺ εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἡ αἰωνία πηγὴ τοῦ Νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ. Τὸ πνεῦμα τῶν ὑπέρλαμπρων ἀγωνιστῶν τῆς μεγάλης ἐκείνης ἐθνικῆς ἐξεγέρσεως, ἂς καταστῇ συνείδησις καὶ δίωμα εἰς ὅλους τοὺς Ἕλληνας. Καὶ ἂς ἀκουσθῇ καὶ πάλιν τὸ θούριον τοῦ Ρήγα, διὰ νὰ ἐπαναληφθῇ ἐὰν ποτὲ ἡ μοῖρα τοῦ Γένους τὸ θελήσῃ:

«Καλύτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή,
παρὰ σαράντα χρόνια σκλαβιὰ καὶ φυλακή!...»

«ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ»

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. **ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΥ**

Ἡ 25η Μαρτίου εἶναι διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ μεγάλη αὐτῆς Ἡμέρα, πρὸς τὴν ὁποίαν ὑψώνει πάντοτε ὑπερηφάνως τὸν δείκτην τῆς χειρός της διὰ νὰ τὴν ἐπιδείξῃ δῶρον αἰωνίου εὐγνωμοσύνης δι' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπῆλθον, δι' ὅλους ὅσους τὴν ὕψωσαν ἐκεῖ καὶ τὴν διετήρησαν ἐκεῖ. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ἀνέθορεν «ἀπ' τὰ κόκκαλα ὀγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερὰ» ἡ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ οὐρανὸς εἶναι γλαυκὸς καὶ χαρμόσυνος, ὅπως γλαυκὴ καὶ χαρμόσυνος εἶναι ἡ σημαία μας, τὴν ὁποίαν ἀνεδίπλωσαν καὶ ἐπλατάγισαν τῆς Ἐλευθερίας οἱ Ζέφυροι... Ἡ ἀνθρωπότης ὁλόκληρος, ἐπὶ ἑπτὰ ὁλόκληρα ἔτη παρίστατο ἔκθαμβος πρὸ τοῦ θαύματος τῆς ἀναστάσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος τῆς δυνάμεως τοῦ ΙΔΑΝΙΚΟΥ. Διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις ἀπέδειξεν ὅτι ἡ πίστις πρὸς ἕνα ἰδεῶδες ,ἀποβαίνει ἀκατανίκητος καὶ πανίσχυρος δύναμις, ἡ ὁποία, ἔστω καὶ μὲ θυσίας ἀπείρους, θὰ ἐπιβληθῇ καὶ θὰ θριαμβεύσῃ, ὅταν δέβαια εἶναι δικαία καὶ δὲν τείνει νὰ ἐπιβάλῃ τὴν ἀδικίαν καὶ τὴν ἀνομίαν. Καὶ ἡ πίστις αὐτὴ ἐπὶ τὸ δίκαιον τοῦ Ἔθνους, ἡ πίστις πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν, τὸ ὕψιστον αὐτὸ ἀνθρώπινον ἀγαθόν, ἐφλόγισεν τὰς θελήσεις τῶν προγόνων μας, ἐνίσχυσε τὰς παραδόσεις τῶν ὑποδούλων καὶ οὕτω, ἅμα τὸ σήμαντρον τῆς Ἁγίας Λαύρας ἐσήμανε τὸ ἐωθινόν, σύσσωμον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος συνεκλονίσθη βαθύτατα καὶ ὥρμησεν ὡς λέων κατὰ τοῦ βαρβάρου κατακτητοῦ. Ἄνθρωποι πρᾶοι, εἰρηνικοί, μειλίχιοι, ταπεινοὶ καὶ θλιβεροὶ τὴν ὄψιν, τοὺς ὁποίους περιφρονοῦσε ὁ ἀγέρωχος καὶ ἐμπειροπόλεμος δεσπότης, μετεμορφώθησαν εἰς πολεμιστὰς ὑπερόχους, γράψαντας διὰ τοῦ αἵματός των τὰς λαμπροτέρας σελίδας τῆς μακρᾶς ἡρωϊκῆς ἱστορίας μας, σελίδας αἱ ὁποῖαι εἰς πολλὰ σημεῖα ὑπερβαίνουν εἰς ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίας, τὴν ἱστορίαν τῶν ἡρωϊκῶν ἀγώνων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἐνέαζεν, ἀκτινοβολοῦσα ἡ γηραιὰ Σαλαμίς, τὸ γλαυκὸν Αἰγαῖον ἀντήχει τὰ κλέη τῶν Ἑλλήνων, ἀπὸ τὴν ἀκρώρειαν τοῦ Ζαλόγγου νέαι Σπαρτιάτιδες ἐδίδασκον τὰ Ἔθνη τὴν ὑπέρτιμον ἱερότητα τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὸ Μεσολόγγι, ἀνερχόμενον εἰς τοὺς οὐρανοὺς ὡς φωτεινὸν μετέωρον, ἔμεινεν ἐκεῖ σελαγίζον εἰς τοὺς αἰῶνας καὶ ἐμπνέον τὸν ἔρωτα τῆς ἀνδρώας ἀρετῆς εἰς τὰς γενεὰς τῶν ἐπιγιγνομένων πάσης γῆς...

Ξ. ΧΑΤΖΗΣΑΡΑΝΤΟΣ

Ἑλλάδα

Στὸ κεροπῆγι τ' Ἄχρονου στημένη
Χιλιόμορφη, Χιλιόχρονη, Ἑλλάδα
Τὴν ἐκκλησιά, ποὺ λένε Οἰκουμένη
Λαμπροφωτᾶς μυριόφωτη Λαμπάδα!

Ἀπὸ κερὶ δὲν εἶσαι Σὺ πλασμένη!
Σαρκόχερα Ἐσένα δὲ σ' ἀγγίσαν
Τ' Ἀνέκφραστο κι Αἰώνιο ντυμένη
Θεοί, Βροντές, Ἀνέμοι, σ' εὐλογῆσαν!

Μιᾶς Ἅγιας πῆρες τὴ μορφὴ καὶ στέκεις
Σὲ διάπλατες παραδεισένιες Χῶρες
Λευτεροστέφανα μ' ἁγιολούλουδα νὰ πλέκῃς
τοῦ Γολγοθᾶ, ποὺ κλαῖν θλιμμένες κόρες.

Αὐτὸ σ᾽ ἀπόμεινε στερνό Σου Τάμα!
Προμηθικό Σου Τάξιμο ταμένο
Στὸ Πνεῦμα καὶ στὴν Ἀνθρωπιὰ ἀντάμα
Νὰ πάθης καὶ νὰ γεννηθῆς σὰν ὄνειρ᾽ ἁγιασμένο!

Πῆρες τοῦ Ἥλιου τὴ Θαμπή, τὴ Λάμψη
τ᾽ ἀκρούρανου τὰ βάθη καὶ τὰ μάκρη
Κι ἁπλώθηκε τὸ γέλιο Σου νὰ λάμψη
Σὲ Λευτεριᾶς Χαμόγελα ἀπ᾽ ἄκρη σ᾽ ἄκρη!

Οἱ Μαραθῶνες, τὰ Ψαρά, τὸ Πέτα,
Ἀργυροκάστρι, Πρεμετῆ, Χειμάρα,
Τὸ Ροῦπελ, Γράμμος, Βίτσι, Ἁγιὰ Τριάδα,
Παντοῦ κι ὁλοῦθε μιὰ Βοή, Τρομάρα:

— Ἑ λ λ ά δ α μ α ς, Ἑ λ λ ά δ α!

Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιφύλαξ

Στὴν Κύπρο

Πανώρια, μεγαλόπρεπη κι᾽ ἀτόφια
Γαλανοφρύδα κόρη, ἡ Θωριά Σου
Αἰώνια στημένη λαμπυρίζει
σὲ πέλαγα, σὲ κάμπους, σὲ βουνά Σου!

Μὲ τ᾽ Ὄλυμπου τὸ πνεῦμα στολισμένη
καιροὺς καὶ χρόνους τόσους ζοῦσες!
Μὲ λευτεριᾶς μεθύσι μεθυσμένη
Καὶ σὰν ἀφρὸς στὸ κῦμα τραγουδοῦσες!

Μὰ τώρα σὲ θωρῶ κλαμμένη!...
Στὰ ξάγναντα στὰ μετερίζια μοναχὴ
καὶ κάπου - κάπου ξεχασμένη
στὴν ἀραχνιὰ τοῦ πέλαου τὴν θαμπή.

Κύπρο! Καρδιά!
Κι᾽ ἂν οἱ τρανοὶ κουφαίνουν
μιλοῦν καὶ ζοῦν κι᾽ ἀκοῦν οἱ πεθαμένοι,
ποὺ δὲ βολεῖ τους νὰ σωπαίνουν!

Ὁ Διγενὴς Ἀκρίτας ξαναφάνη,
Φυσομανοῦν τ᾽ ἄλογά του, φρουμάζουν
Ξαπόστασαν στὰ «Τάρταρα» καὶ τώρα
Τί κι᾽ ἂν φορῆς ἀκάνθινο στεφάνι;

Τῆς Λευτεριᾶς ἡ Λύρα ὥρα τὴν ὥρα
θὲ ν᾽ ἀκουστῆ! Θαρθοῦν τραγουδιστάδες
Βαλαωρίτες, Σολωμοὶ καὶ Παλαμάδες!

Ν. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀρχιφύλαξ

Στὴν 25η Μαρτίου 1821

Ἡ εἰκοστὴ πέμπτη Μαρτίου
ἡ Μεγάλη αὐτὴ Ἡμέρα
εἶναι αὐτὴ ποὺ ξέρουμε ὅλοι
ἡ γνωστὴ τοῦ Εἴκοσι Ἕνα.

Ἑκατὸν σαράντα πέντε χρόνια
ἀπὸ τότες πιὰ περάσαν
ποὺ τῆς Φιλικῆς λεβέντες
τὰ δεσμὰ γιὰ μᾶς ἐσπάσαν.

Καὶ ἕνας παππᾶς ἀγέρωχος
γενναῖος καὶ τρανός,
ἤτανε ὁ ἐπίσκοπος
Πατρῶν ὁ Γερμανός.

Ποὺ τὴ σημαία ὕψωσε
μὲ πίστη στὸ Θεὸ
κι' ἡ Ἐλευθερία ἔφερε
στὸ σκλάβο Ἑλληνισμό.

Στὴν Ἅγια Λαύρα ὕψωσαν
τὸ Ἅγιο Λάβαρό μας
καὶ πολεμώντας ἔδιωξαν
τὸν δόλιο ἐχθρό μας.

Ἕνας ἦτο ὁ Ἀρχηγὸς
μεγάλο παλικάρι,
ἦταν τῆς Ρούμελης ἀετὸς
καὶ τοῦ Μοριᾶ καμάρι.

Θεόδωρον τὸν λέγανε
καὶ εἶχε χρυσὴ καρδιὰ
καὶ ὅλοι τὸν ἐφώναζαν
ὁ γέρος τοῦ Μοριᾶ.

Κλίνω τὸ γόνυ εἰς αὐτοὺς
κλίνω καὶ τὸ κεφάλι
καὶ τὸ παράδειγμα αὐτῶν
ἂς μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι.

Σ. ΠΟΛΙΤΗΣ
Ἀστυφύλαξ

—Ὑπὸ τοῦ τέως Δημάρχου Κορίνθου κ. Γεωργίου Λίλη ἐλάβομεν καὶ δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ὡς καὶ τὸ ποίημά του «Ὀπτασία» :

Ἀγαπητοὶ φίλοι,

Στὴν ἐποχὴ αὐτή ,ποὺ ἡ ὑλιστικὴ ἔκφρασις τῆς ζωῆς ἔχει ἐπηρεάσει εἰς βαθμὸν ἐπικίνδυνον τὴν νοοτροπία τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας, μέχρι τοῦ νὰ μὴ δονῆται ἡ ψυχή της ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ νὰ μὴ συγκλονίζῃ τὸ βίωμα τῆς ἐλευθερίας, τὸ ἐσώψυχό της, βρίσκω πὼς ἡμεῖς οἱ παλαιότεροι ποὺ εἴμαστε καὶ ὑπεύθυνοι γιὰ τὴν ἀδιαφορία της αὐτή, πρέπει νὰ προβάλλουμε ἐπίμονα τὴν πίστη μας πρὸς τὰ οὐράνια αὐτὰ ἰδεώδη καὶ σὲ κάθε περίσταση νὰ τραγουδοῦμε τὴν ὀμορφιά των,

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν σκέψη ξεκίνησα διὰ νὰ σᾶς στείλω μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς ἐρχομένης 25ης Μαρτίου, τὸ ἐσώκλειστο ποίημά μου ΟΠΤΑΣΙΑ, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ συγκινητικὴ ἀναδρομὴ στὸ παρελθόν, ποὺ μοῦ ξυπνάει τὴν περηφάνεια γιατὶ γεννήθηκα Ἕλληνας.

Τὸ κομμάτι αὐτὸ τῆς ἐθνικῆς μας ἱστορίας, φωτολουσμένο ἀπ' ὅλες τὶς μεριές, θά 'πρεπε νὰ ὑψώνη τὴν ψυχὴ τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας στὰ μεσούρανα καὶ νὰ χρησιμεύη σὰν λουτρὸ καθαρτήριο ἀπὸ κάθε ἀντεθνικὴ καὶ ἀνθελληνικὴ τοξίνη.

Χωρὶς νὰ προεξοφλῶ τί θὰ γίνη μὲ τὴν σύγχρονη Ἑλληνικὴ γενεά, ἐμεῖς ποὺ ἀποτελοῦμε τὸ συνεκτικὸ κρῖκο μὲ τὶς προηγούμενες γενεές, πανηγυρίζουμε κρυφὰ τὴν ἀθάνατη αὐτὴ σελίδα τῆς φυλῆς, ποὺ ἀνέβηκε στὴ θέωση, μὲ τὶς ἀμέτρητες θυσίες τῶν μελῶν της καὶ ἁγίασε μὲ τὰ ποτάμια αἵματος ποὺ ἔχυσε, γιὰ νὰ βαπτισθῆ μέσα τους στ' ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδας.

Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὸ κίνητρο τῆς συνθέσεως τοῦ ἐσωκλείστου ποιήματός μου καὶ τῆς ἀποστολῆς του στὸ ὡραῖο σας περιοδικό, ποὺ εἶναι ζωντανὴ ἔκφρασις τῆς ἀγάπης πρὸς τὴν Πατρίδα καὶ τὴν Ἐλευθερία της.

Μὲ πολλὴ φιλία
ὑμέτερος
Γ. ΛΙΛΗΣ

Ὀπτασία

Ὄντας τὸ φῶς στὴ δύση ἐκεῖ
σβύνῃ κι' ἡ νύχτα βιαστικὴ
ἁπλώνει τὰ σκοτάδια,
τρέχει ἡ ψυχὴ σ' ἀλαργηνὰ
σὲ ματωμένα δειλινὰ
σὲ ματωμένα βράδυα.

Κάτι τὴ φέρνει στὰ παληά,
καὶ τῆς μιλεῖ χωρὶς λαλιὰ
γιὰ χρόνια δοξασμένα,
ὅπου γιὰ τὴν ἐλευθεριὰ
οἱ σκλάβοι γίνηκαν θεριὰ
καὶ κύματα ἀφρισμένα.

Σὰν τ' Ἅγια Δῶρα ποὺ περνοῦν,
ἔτσι σὲ εὐλάβεια τὴν κινοῦν
νεκρόκοσμοι ποὺ ζοῦνε
σὰν παραμύθια ἀληθινά,
σὰν σύμβολα παντοτεινά,
ποὺ μόνα τους μιλοῦνε.

Τὶς ὧρες ποὺ στὴ σιγαλιὰ
βρυκολακιάζουν τὰ παληὰ
καὶ τρεμοσβύνουν τ' ἄστρα,
βλέπει καπνοὺς καὶ χαλασμοὺς
κι' ἀκούει ἀναστεναγμοὺς
σὲ γκρεμισμένα κάστρα.

Στὶς ράχες κλέφτες τραγουδοῦν
στὶς ρεματιὲς θρηνολογοῦν
φουσᾶτα τσακισμένα

κάτω στοὺς κάμπους βογγητά,
κι᾽ ἀλόγων ποδοβολητά,
τῆς λὲν τὰ περασμένα.

Στῆς Ἅγιας Λαύρας τὸ βουνὸ
τραγούδι ἀντάρτικ᾽ ὀρθρινὸ
τὰ φλάμπουρα γεμίζει
κι᾽ ἀπ᾽ τ᾽ ἅγιο στόμα τοῦ παππᾶ
μόλις ὁ ζέφυρος τ᾽ ἁρπᾶ
στοὺς σκλάβους τὸ χαρίζει.

Μυριάδες βγαίνουν ξωτικὰ
καὶ σὰν ἀγέρας βιαστικὰ
τὰ μετερίζια πιάνουν,
ἀπὸ τὴ Μάνη ὡς τὴ Βλαχιὰ
τὴ δόλια μάνα τὴ φτωχιὰ
ἐλεύθερη νὰ κάνουν.

Μέσ᾽ στὸ σκοτάδι τὸ βαθὺ
τὸ καρυοφύλι, τὸ σπαθί,
τῆς ντάπιας τὸ καγόνι,
ὅπου κι᾽ ἂν λάχῃ, σὲ στενὰ
σὲ κάστρα, κάμπους, σὲ βουνὰ
τὸν τύραννο σκοτώνει.

Στὴν Ἀλαμάνα, στὴ Γραβιά,
στὸ Σούλι καὶ στὴ Λειβαδιὰ
στὸ δόλιο Μεσολόγγι,
στ᾽ Ἀνάπλι, στὴν Μονεμβασιά,
στὴν Τρίπολη καὶ στὰ νησιὰ
σφαγμένων βγαίνουν βόγγοι.

Στὴν Τένεδο, Γέροντα, Χιὸ
καὶ στὴ Μεθώνη σὰν στοιχειὸ
τ᾽ ἀτρόμητο μπουρλότο
ξερνάει στὰ τρίκροτα φωτιά,
καίει τὶς φρεγάτες τὴ νυχτιὰ
μὲ κολασμένο κρότο.

Στροφὲς παιάνων ξωτικές,
μορφὲς ἡρώων θρυλικὲς
— ἀέρινα κοπάδια —
τρέχουνε στ᾽ ἄγνωστο ξανὰ
μαζὶ μὲ τ᾽ ἄγρια δειλινὰ
καὶ ματωμένα βράδυα.

Καὶ στὴν ψυχή μου μοναχὸς
σὰν ὕμνος φτάνει ἕνας ἀχὸς
ἀπ᾽ τοῦ Θεοῦ τὸ στόμα,
ποὺ τὸν ἀκούει κάθε μεριά:
«Δῶρο σὰν τὴν Ἐλευθεριὰ
δὲν ἔδωσα ἀκόμα».

Γ. ΑΙΛΗΣ

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. τῆς Διαδόχου Ἀλεξίας, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων κ. Ε. Καραμπέτσος ἀπέστειλε τὸ κάτωθι συγχαρητήριον τηλεγράφημα πρὸς τὰς Α.Α.Μ.Μ. τοὺς Βασιλεῖς :

ΠΡΟΣ . 17-3-66

ΑΡΧΗΓΟΝ Σ.Ο.Α.Μ.

Ἀ ν ά κ τ ο ρ α

Παρακαλῶ ὅπως ὑποβάλητε εἰς τὰς Α.Α.Μ.Μ. τοὺς ΒΑΣΙΛΕΙΣ τὸ κάτωθι Σῆμα :

ΠΡΟΣ

Τὰς Α.Α.Μ.Μ. ΤΟΥΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α.Β.Υ. Διαδόχου Ἀλεξίας τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα ὑποβάλλει διαπύρους εὐχὰς δι' εὐτυχίαν καὶ μακροημέρευσιν, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Πατρίδος.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας
ΕΥΑΓΓ. ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

Ἡ Α.Μ. ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ηὐδόκησε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ εὐχαριστήριον τηλεγράφημα τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὡς κάτωθι :

Ἐξ : Ἀνακτόρων

Κύριον ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΝ
Ἀρχηγὸν Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἐ ν τ α ῦ θ α

Βασίλισσα καὶ ἐγὼ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ καλὰς εὐχὰς ἐπὶ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ Πριγκιπίσσης Διαδόχου Ἀλεξίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Β.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΙΝΙΚΟΝ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτ. Σχ. Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΕΡΟΥΣ ΡΙΖΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΕΩΣ

Ι. Γενικῶς.

Ἐὰν ὅμως ὁ χριστιανικὸς λογισμὸς ὑπεισῆλθεν ἐντὸς τοῦ βασικοῦ κρουνοῦ τῆς ἀνθρωπίνης καταρρεύσεως, τ.ἔ. εἰς τὰς κοσμοθεωρίας τῆς θεομαχίας καὶ τοῦ ὑλισμοῦ, ὡς καὶ εἰς τὴν ἐντεῦθεν ἐκχυθεῖσαν ἐπικίνδυνον ἐλευθέραν ἠθικήν, ἐν τοσούτῳ δὲν παρέλειψεν ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς νὰ ρίψῃ καὶ βλέμμα ἐρεύνης εἰς τὰς ἐπὶ μέρους ἀνθρωπολογικὰς καὶ κοινωνικὰς ρίζας τοῦ ἀνθρωπίνου κατρακυλίσματος.

ΙΙ. Ἔρευνα τῆς σωματικῆς περιοχῆς.

1. Σωματικαὶ νόσοι καὶ σωματικαὶ ἀναπηρίαι.

Καὶ τοιουτοτρόπως, ἡ χριστιανικὴ σκέψις ἠθέλησε νὰ διαφωτίσῃ ἐν πρώτοις τὸ ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν δρᾶμα τῆς σωματικῆς περιοχῆς.

Δρᾶμα, ὅπερ συνεκίνησεν καὶ τὸν ἐνανθρωπήσαντα Διδάσκαλον κατὰ τὴν γηΐνην του διαδρομήν.

Καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου παρήλασεν ὁ θλιβερὸς χορὸς τῶν ἀπηλπισμένων τῆς ζωῆς σωματικῶς ἀναπήρων καὶ σωματικῶς νοσούντων.

Τῶν παραλελυμένων, τῶν χωλῶν, τῶν παρουσιαζόντων διαμαρτίας τοῦ κορμοῦ, τῶν τυφλῶν ,τῶν κωφῶν, τῶν κωφαλάλων, τῶν λεπρῶν, τῶν πασχόντων ἐξ ὑδρωπικίας, ἐκ ρύσεως αἵματος ἢ ἐξ ἄλλης σωματικῆς ἀτελείας ἢ σωματικῆς νόσου.

Χορὸς τῶν νοσταλγῶν τῆς κινήσεως, τῆς ἀρτιμελείας, τοῦ φωτός, τῆς ἀκοῆς, τῆς φωνῆς, τῆς ὑγείας, οἵτινες ἐρράγισαν τὴν ψυχὴν τοῦ Σωτῆρος διὰ τῶν ἐπιμόνων καὶ ἀπηλπισμένων ἱκετευτικῶν κραυγῶν των λέγοντες:

«Ἐλέησον ἡμᾶς, υἱὲ Δαυΐδ!»

Κὰν τότε ἡ Θεία Ἀλληλεγγύη ἤμοιβε τὴν πίστιν καὶ ἐχάριζε τὴν θεραπείαν: «Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν».

Ὁπότε οἱ μὲν ἁπλοῖ, ἁγνοὶ ἄνθρωποι πλήρεις σεβασμοῦ καὶ ἱερᾶς ἐκστάσεως ἀπεθαύμαζον λέγοντες «ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως», ἐνῷ ἀντιθέτως οἱ κοιπορρημονοῦντες «σοφοὶ» Φαρισαῖοι ἀπέδιδον τὰ θαύματα εἰς δαιμονικὰς μαγείας λέγοντες ὅτι «ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια».

Καὶ ἅπασαι αὗται αἱ τραγῳδίαι τῶν σωματικῶς ἀναπήρων καὶ σωματικῶς πασχόντων ἠρευνήθησαν ὑπὸ σχηματισθέντος ἐπιστημονικοῦ κλάδου μιᾶς «χριστιανικῆς ψυχολογίας καὶ χριστιανικῆς κοινωνιολογίας» καὶ πολλαχῶς ἀνελύθησαν καὶ βαθέως ἡρμηνεύθησαν καὶ συστηματικῶς ἀντιμετωπίσθησαν.

Καὶ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην ἠρευνήθησαν τὰ εἰδικώτερα προβλήματα τοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ τῆς σωματικῆς καταστάσεως ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ κόσμου, τῶν συναισθημάτων κατωτερότητος καὶ τῶν ψυχικῶν τραυμάτων, τῶν δυσχερειῶν ἐν τῇ ἀντιμετωπίσει βασικῶν θεμάτων τῆς ζωῆς (ὡς τοῦ θέματος τοῦ ἐπαγγέλματος ἢ τοῦ θέματος τοῦ γάμου), τῆς θιγούσης λοιδορίας ἔναντι τῶν σωματικῶς ἠμαρτημένων καὶ ἐχαρίσθη φωτισμὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀνθρωπίνης διαφθορᾶς, ἤτοι εἰς τὴν Ἐγκληματολογίαν.

Πρὸς τοὺς σωματικῶς δὲ ιιειονεκτοῦντας καὶ ἀπηλπισιιένους ἦλθεν ἡ χριστιανικὴ φωνὴ καὶ ἀπέδωκε τὴν δέουσαν ἀξίαν, διαλαλήσασα ὅτι σημασίαν ἠθικὴν ἔχει

διὰ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐκλεκτοὺς οὐχὶ ἡ σωματικὴ ὡραιότης, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν κάλλος. Καὶ παρέσχεν εἰς αὐτοὺς τὴν διαφώτισιν περὶ εὐκαιρίας πρὸς ἀνύψωσιν αὐτῶν εἰς θεῖον κάλλος διὰ τῆς οὐρανίας συμβουλῆς:

«Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως. Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ. Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ. Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει...».

«Πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες. Μὴ ἀποδίδοντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας. Τοὐναντίον δὲ εὐλογοῦντες, εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε».

2. Ἰατρικὴ τῆς προσωπικότητος:

Ταυτοχρόνως δ' ἐδημιουργήθη ἀπὸ τῆς ἄλλης πλευρᾶς ὑπὸ ἐπιλέκτων ἰατρῶν, ἐμπνευομένων ὑπὸ χριστιανικῆς πνοῆς, ἡ περίφημος σύγχρονος «Ἰατρικὴ τῆς Προσωπικότητος» (Médecine de la Personne), ψυχὴ τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ διάσημος ἰατρὸς τῆς Γενεύης Paul Tournier, περιστοιχισθεὶς ὑπὸ ἐπιτελείου ὁλοκλήρου σοφῶν.

Εἶναι ἡ νέα χριστιανικὴ κατεύθυνσις τῆς Ἰατρικῆς, ἥτις εἰσῆλθεν εἰς νέαν ἱστορικὴν φάσιν, ἐγκαταλείψασα τὴν παλαιὰν ὑλιστικὴν καὶ μηχανιστικήν, ἡ ὁποία ἀντίκρυζε τὰς σωματικὰς νόσους καὶ σωματικὰς ἀτελείας ὡς καταστάσεις διεπομένας ὑπὸ μόνου τοῦ νόμου τῆς ὀργανικῆς αἰτιοκρατίας, ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἁπλῶς φυσιολογικῆς καὶ μηχανιστικῆς ἀναλύσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡρμήνευε τὰ γεγονότα τῆς σωματικῆς ζωῆς, ἐρειδομένη ἐφ' ἁπλοῦ φυσικοχημικοῦ τύπου. Καὶ ἡ νέα αὕτη χριστιανικὴ ἰατρικὴ ἐγκατέλειψε τὴν σαθρὰν καὶ πεπλανημένην ὑλιστικὴν ταύτην θεώρησιν, καθ' ἣν ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖ ἁπλοῦν ἄθροισμα κυττάρων, καὶ ἐπόθησε νὰ ἀντικρύσῃ καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ σωματικῶς ἀτελοῦς ἢ σωματικῶς νοσοῦντος συνανθρώπου, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ψυχικόν του πόνον καὶ εἰς τὸν ψυχικόν του κίνδυνον, εἰς τὰς ἀνησυχίας καὶ τὰς δυστυχίας του, ἵνα προσφέρῃ βοήθειαν καὶ συμπάθειαν καὶ καρποφόρον συμπαράστασιν. Πρόκειται περὶ καμπῆς τῆς ἰατρικῆς πρὸς ἐπιστροφήν, ἥτις μεταβάλλει αὐτὴν εἰς ἱεραποστολήν.

III. Ἔρευνα τῆς ψυχικῆς περιοχῆς.

1. Ψυχικαὶ καὶ διανοητικαὶ νόσοι:

Ἀλλ' ὅμως ἡ χριστιανικὴ σκέψις ἠθέλησε νὰ διαφωτίσῃ καὶ τὸ ψυχικὸν καὶ ἠθικὸν δρᾶμα τῆς ψυχικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς περιοχῆς καὶ νὰ εἰσέλθῃ τοιουτοτρόπως ἐντὸς τῆς τραγῳδίας τῶν ψυχικῶν καὶ τῶν διανοητικῶν ἀτελειῶν καὶ νόσων.

Νέον δρᾶμα, ὅπερ ὡσαύτως συνεκίνησε τὸν ἐνσαρκωθέντα Σωτῆρα κατὰ τὴν γηίνην πορείαν του.

Καὶ ἐνώπιον τοῦ ὁποίου παρήλασεν ὁ θλιβερὸς χορὸς τῶν ψυχικῶς τεταραγμένων ἀποκλήρων τῆς ζωῆς.

Τῶν δαιμονιζομένων, τῶν ἀκαθάρτων κατὰ τὸ πνεῦμα, τῶν ἐπιληπτικῶν ἢ ἄλλων.

Καὶ ἐσκόρπισε καὶ ἐνταῦθα ἡ Θεία Ἀλληλεγγύη καὶ Θεία Φιλανθρωπία τὸ ἔλεος.

«Ἐπετίμησε δὲ ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῷ πατρὶ αὐτοῦ. Ἐξεπλήσσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τοῦ Θεοῦ».

2. Ψ υ χ ι α τ ρ ι κ ὴ τ ῆ ς π ρ ο σ ω π ι κ ό τ η τ ο ς :

Τοιουτοτρόπως δ' ἐδημιουργήθη ὑπὸ ἐπιλέκτων ψυχιατρῶν, ἐμπνεομένων ὑπὸ χριστιανικῆς πνοῆς, καὶ εἶδος «Ψυχιατρικῆς τῆς Προσωπικότητος».

Εἶναι ἡ νέα χριστιανικὴ κατεύθυνσις τῆς ψυχιατρικῆς, ἡ ὁποία εἰσῆλθε εἰς νέαν ἱστορικὴν φάσιν, ἐγκαταλείψασα τὴν παλαιὰν ὑλιστικὴν καὶ μηχανιστικήν, ἥτις ἀντίκρυζε τὰς ψυχικὰς ἀτελείας καὶ ψυχικὰς νόσους ὡς ἀναπηρίας ἢ ἀσθενείας ὀφειλομένας ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον εἰς ὀργανικὰ παθολογικὰ αἴτια, (διαταραχὰς ἢ βλάβας ἐγκεφαλικῶν κυττάρων), ἤτοι διεπομένας ὑπὸ τοῦ νόμου τῆς ὀργανικῆς αἰτιοκρατίας, ἐβασίζετο ἐπὶ τῆς ξηρᾶς μόνον φυσιολογικῆς καὶ μηχανιστικῆς ἀναλύσεως τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς καὶ ἠρμήνευε τὰ γεγονότα τῆς ψυχικῆς ζωῆς, ἐρειδομένη ἐφ' ἁπλοῦ φυσικοχημικοῦ τύπου. Καὶ ἡ νέα αὕτη χριστιανικὴ ψυχιατρικὴ ἐγκατέλειψε τὴν σαθρὰν καὶ πεπλανημένην ὑλιστικὴν ταύτην θεώρησιν, καθ' ἣν ἀνήγοντο τὰ πάντα εἰς ὀργανικὰ παθολογικὰ αἴτια. Καὶ ἐπόθησεν αὕτη νὰ ἀντικρύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ψυχικῶς πάσχοντος, νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ψυχικά του τραύματα καὶ εἰς τὸν ψυχικόν του πόνον, ὡς καὶ εἰς τὰ ἄπειρα ψυχικὰ καὶ ἠθικὰ ἐσωτερικά του προβλήματα. Τέλος ἐπεδίωξε νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀμέσους ἀνάγκας του, αἵτινες καταβασανίζουσιν αὐτὸν καὶ συντελοῦσι τόσον εἰς τὴν ἐκδήλωσιν, ὅσον βεβαίως καὶ εἰς τὴν ἐπιδείνωσιν τῆς ψυχικῆς ἀναταραχῆς του, καὶ αἱ ὁποῖαι ἀνάγκαι ὑπονομεύουσι συνεχῶς τὸν ψυχικόν του κόσμον, προκαλοῦσαι μίαν κατάστασιν ἐσωτερικῆς συγκρούσεως καὶ ἀναστατώσεως, ἐξ ἧς προέρχεται ἡ ἀπώλεια τῆς γαλήνης καὶ τῆς ἁρμονίας, ὡς καὶ ἡ ἐλάττωσις τῆς γενικῆς καὶ εἰδικῆς ψυχικῆς ἀντιστάσεως τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος.

3. Χ α ρ α κ τ η ρ ο λ ο γ ί α :

Ἐν συνεχείᾳ ἡ χριστιανικὴ σκέψις ἀποκαλύψασα εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅτι εἶναι κύριος τῆς μοίρας του, ὢν ἐλεύθερος νὰ μορφώσῃ κοινωνικὸν καὶ βιολογικὸν ἢ ἀντικοινωνικὸν καὶ ἀντιβιολογικόν, ἤτοι ἀ ν τ ι α ν θ ρ ώ ι ν ο ν, πρόγραμμα ζωῆς, νὰ λάβῃ κοινωνικὴν ἢ ἀντικοινωνικὴν στάσιν ζωῆς καὶ νὰ μορφώσῃ κοινωνικὸν ἢ ἀντικοινωνικὸν χαρακτῆρα καὶ ἐν συνεχείᾳ ὅτι εἶναι ἐλεύθερος νὰ μεταβάλῃ τὸ ἀντικοινωνικὸν πρόγραμμα ζωῆς, νὰ μεταβάλῃ τὴν ἀντικοινωνικὴν στάσιν τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀναμορφώσῃ τὸν κακῶς μορφωθέντα χαρακτῆρα του, ὑ π ε ι σ ῆ λ θ ε π λ έ ο ν ε ἰ ς τ ὴ ν χ α ρ α κ τ η ρ ο λ ο γ ι κ ὴ ν π ε ρ ι ο χ ή ν.

4. Ψ υ χ ι κ α ὶ ἀ ν ω μ α λ ί α ι :

Ἐν τῷ πλαισίῳ δὲ τούτῳ ἡ χριστιανικὴ φιλολογία, ἀφορμηθεῖσα καὶ ἀπὸ τῶν Ἱερῶν Πηγῶν, ἠρμήνευσε καὶ κατεδίκασε πᾶσαν ἀνθρωπίνην καὶ ἀντικοινωνικὴν στάσιν ζωῆς καὶ ἀνέλυσε καὶ ἀπεδοκίμασε τοὺς θλιβεροὺς ἀντιβιολογικοὺς καὶ ἀντικοινωνικοὺς χαρακτῆρας (κύκλος τῶν καλουμένων «ψ υ χ ι κ ῶ ν ἀ ν ω μ α λ ι ῶ ν»), οἵτινες ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπον εἰς ψυχικὴν καὶ ἠθικὴν κατάρρευσιν.

Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν δὲ ταύτην ἡ χριστιανικὴ σκέψις ἀπεσαφήνισε καὶ κατεδίκασε:

α΄) Ἀφ' ἑνὸς τοὺς ὑ π ε ρ θ υ μ ι κ ο ύ ς ὑπομανιακούς, οἵτινες εἶναι ὀχληροί, ἀκρατεῖς, εὐχερῶς παραπονοῦνται καὶ φιλονεικοῦσιν, εἶναι φιλέριδες, ἄστατοι, φίλαυτοι, ψευδολόγοι καὶ εὐχερῶς προσβάλλουσι τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τοὺς ἐ κ ρ η κ τ ι κ ο ύ ς, ἤτοι ἄτομα εὔθικτα, ὀξύθυμα, καὶ εὐερέθιστα, τὰ ὁποῖα δι' ἀσήμαντον ἀφορμὴν θεωροῦν ἑαυτὰ θιγέντα, διὸ καὶ ἄνευ πολλῆς σκέψεως φέρονται πρὸς ὁρμητικὰς βιαιότητας καὶ ἰσχυροτάτας ἀντιδράσεις τοῦ πάθους καὶ βιαίας ἐκδηλώσεις.

«Μακάριοι οἱ πραεῖς· ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσωσι τὴν γῆν». «Πᾶς ὀργιζόμενος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ εἰκῇ ἔνοχός ἐσται τῇ κρίσει». «Μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί,

ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ». «Ἐν ῥάβδῳ ἔλθῳ πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ πνεύματί τε πραότητος». «Ἡ ἀγάπη... οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν». «Ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί». «Φανερὰ δέ ἐστι τὰ ἔργα τῆς σαρκός. ἅτινα ἔστι... φαρμακεῖαι, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι... φθόνοι, φόνοι... Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια». «Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ δέσμῳ τῆς εἰρήνης». «Ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν· μήτε δίδετε τόπον τῷ διαβόλῳ... πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω... πᾶσα πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ». «Ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ παρέος καὶ ἡσυχίου πνεύματος».

δ΄) Ἡ χριστιανικὴ σκέψις κατεδίκασε τοὺς φ α ν α τ ι κ ο ύ ς, ἤτοι τὰς φανατικὰς ἐκείνας προσωπικότητας, αἵτινες τυφλαί, λόγῳ τοῦ φανατισμοῦ των πρὸς ὡρισμένας γνώμας, ἰδέας, πίστεις, δὲν διστάζουσι νὰ φθάσωσι καὶ μέχρις ἐγκλήματος, ἵνα ἐπιβάλωσι τὴν κοσμοθεωρίαν των καὶ γενικῶς τὴν πίστιν των.

«Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν οὐκ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν... Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι». «Καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμέν. Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν. Νῦν δὲ λέγετέ τι βλέπομεν. Ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει». «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶν ὑμεῖς ἀεὶ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς. Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν, καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε». «Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε. Καὶ βλέποντες βλέψετε καὶ οὐ μὴ ἴδῆτε».

γ΄) Ἡ Χριστιανικὴ φιλολογία ἐστράφη ἐναντίον τῆς σ υ ν α ι σ θ η μ α τ ι κ ῆ ς ψ υ χ ρ ό τ η τ ο ς κ α ὶ τ ῆ ς ἠ θ ι κ ῆ ς ἀ π ο ν ε κ ρ ώ σ ε ω ς, ἡ ὁποία χαρακτηρίζεται ἐκ τῆς ἀμβλύτητος καὶ ψυχρότητος τῶν ἠθικῶν συναισθημάτων, νεκρώσεως τῆς συμπαθείας καὶ πάσης ἠθικῆς συνειδήσεως, ἀσυγκινησίας ἐνώπιον πάσης ἐκδηλώσεως χαρᾶς ἢ λύπης τῶν ἄλλων. Ταύτην ἡ παλαιοτέρα ψυχιατρικὴ ἐπιστήμη ὑπελάμβανεν ὡς ψυχικὴν νόσον, ἀπεκάλει δ' αὐτὴν «ἠθικὴν παραφροσύνην». Ἐκ τῆς συναισθηματικῆς καὶ ἠθικῆς νεκρώσεως ἐκχέονται οἱ φρικωδέστεροι καὶ σκληρότεροι ἐγκληματίαι. Στερούμενοι δ' ἠθικῶν ἀναστολῶν ἠδύνοντο κακοποιοῦντες καὶ σκορπίζοντες τὴν ὀδύνην εἰς τοὺς συνανθρώπους εἴτε διὰ δολιότητος καὶ πανουργίας, εἴτε διὰ πράξεων σκληρῶν, ὠμῶν καὶ βαναύσων (ψυχικὴ ἀλγολαγνεία).

«Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ». «Σκληροκαρδίαν». «Ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων». «Σκληροτράχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ». «Εἰς ἀδόκιμον νοῦν ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα, πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ... πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ, μεστοὺς φθόνους, φόνου, ἔριδος, δόλους, κακοηθείας... ἐφευρέτας κακῶν... ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας».

δ΄) Ἐπίσης ἡ χριστιανικὴ φιλολογία ἀπεδοκίμασε μετὰ δριμύτητος τὴν μ α τ α ι ό δ ο ξ ο ν φ ι λ ο π ρ ω τ ε ί α ν. Αὕτη χαρακτηρίζεται ὑπὸ ψυχρότητος καὶ σκληρότητος, ἀκράτου ἐγωϊσμοῦ, δίψης, κολακείας, ἀπεράντου μανίας ἐπιδείξεως καὶ μανίας ἀκορέστου ἐπιβολῆς τῆς ἰδίας προσωπικότητος. Πρόκειται περὶ ἀνθρώπων ρεπόντων πρὸς ἄκρατον αὐτοδιαφήμισιν καὶ ψευδολογίαν.

«Καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμὶ καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ». «Ὅστις οὖν ταπεινώσῃ ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτος ἐστὶν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν

οὐρανῶν». «Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι πρῶτοι». «Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι». «Ἀλλ' ὅς, ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος. Καὶ ὅς, ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος. Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι». «Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. Πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματιῶν αὐτῶν. Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ραββί, ραββί. Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραββί... Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν ἔσται ὑμῶν διάκονος. Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται. Καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν, ὑψωθήσεται». «Οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται..., πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος... ὑπερηφάνεια». «Διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν. Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς». «Ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι». «Πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πλεονεξίᾳ..., ὑπερηφάνους». «Μὴ ὑπερφρονεῖν, παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν». «Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι». «Τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν». «Ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί..., ἡ γὰρ δύναμις, ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται... Γέγονα ἄφρων καυχώμενος». «Μηδὲν κατὰ ἐρίθειαν ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντες ἑαυτῶν». «Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου». «Πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε. Ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Ταπεινώθητε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ». «Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι». «Ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου».

Καὶ ἐκ τῆς ὁποίας ἀνωμαλίας τῆς ψυχῆς τῆς ματαιοδόξου φιλοπρωτείας ἐκπηδᾷ ὁ κύκλος τῶν φθονερῶν μεγάλων ἀπατεώνων καὶ ὑποκριτῶν, τοῦθ' ὅπερ διεπιστώθη συνεχῶς ὑπὸ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

«Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Πάντα οὖν ὅσα ἂν εἴπωσιν ὑμῖν τηρεῖν, τηρεῖτε καὶ ποιεῖτε. Κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε, λέγουσι γὰρ καὶ οὐ ποιοῦσι. Δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα, καὶ ἐπιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτῷ. Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις».

(Συνεχίζεται)

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ διάσημος κωμικὸς Γκροῦσσο Μάρξ, ποὺ τὸν ρώτησαν κάποτε τί εἶναι φλύαρος, ἔδωσε τὸς ἑξῆς ὁρισμό :

— «Φλύαρος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ προτιμάει νὰ σὲ κάνη νὰ φύγης παρὰ νὰ σ' ἀφήση νὰ μιλήσης! . . .»

***

Σὲ μιὰ θυελλώδη καὶ ὁλονύκτιο συνεδρίαση τῆς Βουλῆς, ἕνας βουλευτὴς φλύαρος μιλάει ἀκατάσχετα ἀπὸ τὸ βῆμα τρεῖς ὁλόκληρες ὧρες. Εἶναι δύο ἡ ὥρα, ὅταν ὁ φλύαρος ἀποφασίζει νὰ μπῆ, ἐπὶ τέλους ,στὴν οὐσία τοῦ θέματος.

— Καὶ τώρα, κύριοι, ἀπευθύνομαι πρὸς τοὺς Ἀθηναίους! λέγει μὲ στόμφο.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς τότε, δείχνοντας στὸν ρήτορα τὸ ρολόγι του καὶ τοὺς ἄλλους βουλευτὰς στὴν αἴθουσα, τὸν διακόπτει :

— Μὴν κουράζεσθε ματαίως κύριε συνάδελφε. Αὐτὴ τὴν ὥρα ὅλοι οἱ Ἕλληνες κοιμοῦνται!

***

Δυὸ γαβριάδες στὸν Βασιλικὸ Κῆπο, τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρῦο, παρατηροῦν τὸ βαρόμετρο.

— «Νά, ἐπὶ τέλους, καὶ κάτι ποὺ πέφτει ἐνῶ ὅλα ἀνεβαίνουν τώρα!» συμπεραίνει ὁ ἕνας.

***

Ὁ νεαρὸς ἀστυφύλακας, παρατηρεῖ ἕνα τύπο μὲ χαρτοφύλακα ποὺ τρικλίζει καὶ τοῦ φαίνεται μεθυσμένος. Καὶ τοῦτο γιατὶ ὁ «τύπος» μπαίνει τρικλίζοντας στὸι ἀριθμὸ δέκα τῆς Α'. ὁδοῦ, πετιέται στὸν ἀριθμὸ ἑφτά, μπαίνει στὸ δώδεκα, πάει στὸ ἐνηά, μπαίνει στὸ δέκα τέσσερα, πάει στὸ ἔντεκα, ὕστερα στὸ δέκα ἕξη, στὸ δέκα τρία, στὸ δέκα ὀχτώ, στὸ δέκα πέντε, στὸ εἴκοσι, στὸ δέκα ἑφτὰ κ.ο.κ. Τὸν πλησιάζει καὶ τὸν ρωτάει :

— Θέλετε βοήθεια; Ποῦ τά . . . κοπανίσατε μεσημεριάτικα;

—Ὄχι κύριε ἀστυφύλακα! διαμαρτύρεται ὁ «τύπος». Μακάρι νὰ ἤμουνα μεθυσμένος! . . . Εἶμαι μόνον . . . «δοσατζῆς» καὶ κόπηκαν τὰ πόδια μου! . . .

***

Ὁ Μπάμπης Ἄννινος, ὁ ἀλησμόνητος εὐθυμογράφος μας, διηγόταν κάποτε, γιὰ ἕνα γνωστό του, φοβερὸ τρακοδόρο, ποὺ ἦταν καὶ ὁ μεγαλύτερος «φεσοφόρος» ἀπὸ ὅσους ἐγνώρισε στὴ ζωή του. Τὸν συνάντησε λοιπὸν στὸ δρόμο, καί :

— Γειά σου φίλτατε! Μπορεῖ νὰ μοῦ δανείσης ἕνα ἑκατοστάρικο;

—Ὄχι δυστυχῶς, ἀπάντησε ὁ Ἄννινος.

—Ἕνα πενηντάρι;

—Ὄχι δυστυχῶς! . . .

— Εἰκοσάρι;

— Οὔτε . . .

— Τότε δῶσε μου ἕνα τσιγάρο! . . .

— Δὲν εἶσαι τυχερός . . . Δυστυχῶς μοῦ τελείωσαν . . .

Καὶ ὁ τρομερὸς τρακαδόρος ἔβαλε τέλος πιὰ στὴν ὑπόθεση :

—Ἐ! Τότε πές μου τὶ ὥρα εἶναι!! . . .

Ἀλλὰ καὶ ὁ Ἄννινος ἔβαλε τέλος :

— Δυστυχῶς ξέχασα τὸ ρολόϊ μου στὸ σπίτι! . . .

***

Στὸ ὀφθαλμιατρεῖο. Ὁ γιατρὸς σὲ νεαρὸ «κοθώνι» :

—Ἡ πάθησίς σας, φίλε μου, εἶναι κληρονομική . . .

— Τότε, γιατρέ, στεῖλε τὸ λογαριασμὸ στὸν πατέρα μου! . . .

ΚΑΠΟΙΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΒΟΤΑΝΙΚΟ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

Οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες λοιπόν, κατέθεσαν ὅτι ὁ Γιάννης ὁ Ράπκιν πρὶν 8 ὁλόκληρα χρόνια συζοῦσε μαζὶ μὲ τὴν Καλλιόπη, τὴν Σμυρνιὰ πρόσφυγα, τὴν ὁποία καὶ παρουσίαζε γιὰ νόμιμη γυναίκα του. Ἀπὸ αὐτὴ μάλιστα εἶχε ἀποκτήσει καὶ ἕνα παιδί, τὸ Ναπολεόντα, ποὺ μὲ καμάρι τὸν παρουσίαζε γιὰ γυιό του. Δυὸ χρόνια πρὶν ἀπὸ τὸ ἔγκλημα, ὁ Ράπκιν ἐδούλευε σ' ἕνα κεραμοποιεῖο τοῦ Καρακώστα καὶ ἐκεῖ γνωρίσθηκε μὲ τὸ Σπῦρο τὸν Πέτσα καὶ μὲ τὸν ἀδελφό του. Καὶ ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας μαθαίνοντας ὅτι ἡ ἀσχημομούρα ἐρωμένη τοῦ φίλου του, ἡ Καλλιοπάρα, ὅπως κοροϊδευτικὰ τὴν ἔλεγαν γιὰ τὸ ἀσουλούποτο σκαρί της καὶ γιὰ τὴν ἀσχημιά της, ἦταν ἀπὸ πλούσια μικρασιατικὴ οἰκογένεια καὶ ὅτι θὰ ἔπαιρνε σὲ προσφυγικὲς ὁμολογίες, ποὺ θὰ τὶς μοιράζανε τότε, μιὰ ὁλόκληρη περιουσία γιὰ τοὺς φτωχοὺς ἐκείνους ἐργάτες, ἀποφάσισε νὰ τὴν κλέψῃ, νὰ τὴν κάνῃ πρῶτα ἐρωμένη του καὶ ὕστερα γυναίκα του γιὰ νὰ βάλῃ ὅλη αὐτὴ τὴν περιουσία στὸ χέρι. Ἐπιχείρησις «Καλιόπη» λοιπόν, ὅπως θὰ λέγαμε μετὰ ἀπὸ τὸν δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Καὶ ἡ ἐπιχείρησις αὐτὴ στέφτηκε ἀπὸ ἐπιτυχία καὶ μιὰ μέρα ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας ἔκλεψε τὴ φιλενάδα τοῦ Γιάννη τοῦ Ράπκιν καὶ χάθηκε μαζί της. Μὰ ὕστερα ἀπὸ λίγους μῆνες ὁ Σπύρος ὁ Πέτσας ξαναφάνηκε στὸ Βοτανικὸ γιατὶ ἔπιασαν δουλειὰ στὸ βυρσοδεψεῖο Παραρᾶ, ἐνῶ ὁ Ράπκιν ἐδούλευε στὸ 21845 φορτηγὸ αὐτοκίνητο τοῦ Ι. Ζουγανέλη καὶ ἔμενε σ' ἕνα γκαρὸζ τοῦ Σχοινᾶ στὴν Ἱερὰ ὁδὸ ὅπου κοιμώτανε. Ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας ὅμως καθὼς εἴπαμε καὶ πάρα πάνω συνελήφθη καὶ ἐπροφυλακίσθη γιὰ τὴν κλοπὴ ἑνὸς κάρρου καὶ τότε ὁ Ράπκιν ποὺ εἶχε ξαναβρῆ τὰ ἴχνη τῆς Καλλιόπης του ποὺ ἔμενε πιὰ μαζὶ μὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ ἀγαπητικοῦ της, στὸ μικρὸ σπιτόπουλο τοῦ βυρσοδεψείου, τὰ ξανάφτιαξε μαζί της. Καὶ ἐνῶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Πέτσα τὶς νύχτες κοιμώτανε βαθειὰ καὶ ροχάλιζε, ὁ Γιάννης ὁ Ράπκιν τρύπωνε κρυφὰ στὸ σπιτόπουλο καὶ κοιμώτανε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Καλλιόπης του.

Καὶ ὅπως πιὰ κατέθεσαν οἱ μάρτυρες ποὺ ἐξητάσθησαν ἀπὸ τὸν κ. Ζαγκλῆ ὑπὸ τὴν ἄμεσο ἐποπτεία τοῦ μακαρίτη τοῦ Λιονταρίτη, τὴν περασμένη Πέμπτη πρὸς τὴν Παρασκευή, ὁ Ράπκιν, μὴ γνωρίζοντας ὅτι ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας εἶχε ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ ἀποφυλακισθῆ, ξεκίνησε ἀπὸ τὸ γκαρὰζ τοῦ Σχοινᾶ καὶ πῆγε νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνο του στὸ καμαράκι τοῦ βυρσοδεψείου Παραρᾶ, δίπλα στὴν Καλλιόπη, ὅπως ἔκανε ἄλλωστε κάθε βράδυ. Ὅταν ἔφτασε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτόπουλο, κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σωρὸ μὲ κοπριά, περιμένοντας τὴν κατάλληλη εὐκαιρία νὰ πλησιάσῃ τὴν κοιμισμένη Καλλιόπη. Ἡ Καλλιόπη ὅμως κοιμώτανε μαζὶ μὲ τὸν Σπῦρο τὸν Πέτσα μέσα στὸ καμαράκι καὶ πιὸ πέρα ὁ ἀδελφός του ὁ Ἀντώνης. Λίγο πιὸ πέρα ἀπὸ τὸ σπιτόπουλο καὶ σὲ ἀπόσταση 15 μέτρων, κοιμώντουσαν, λόγω τῆς ζέστης, στὸ ὕπαιθρο ὁ Νῖκος ὁ Χάντζιος καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Γιάννης. Μέσα στὸ βυρσοδεψεῖο τοῦ Παραρᾶ κοιμώτανε ὁ ἐργάτης ὁ Κολοκούρης.

Ὁ Ράπκιν καθὼς προχωροῦσε σιγὰ - σιγά, ἄθελά του ἔκανε κάποιο θόρυβο καὶ ἀπ' αὐτὸν ἐξύπνησαν οἱ ἀδελφοὶ Πέτσα. Ἐνόμισαν ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ κανένα κλέφτη καὶ ἔβαλαν τὶς φωνές.

— Ἕνας κλέφτης... Βοήθεια...

Καὶ ἀποτεινόμενοι εὐθὺς ἀμέσως στὸ Χάντζιο τοῦ φώναξαν:

— Νῖκο... Φέρε γρήγορα τὸ δίκαννό σου νὰ τὸν σκοτώσουμε τὸν παλιοκλέφτη πρὶν μᾶς φύγῃ, φώναξε ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας.

Ὁ Ράπκιν ἐγκατέλειψε ἀμέσως τὴν νυκτερινὴ ἐρωτικὴ ἐπιχείρηση καὶ δὲν σκέφτηκε τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ πῶς νὰ γλυτώσῃ. Τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἄρχισε νὰ

τρέχη, ἐνῶ τὸν κυνηγοῦσαν τὸ πρῶτο οἱ ἀδελφοὶ Πέτσα καὶ ὁ Χάντζιος καὶ ὕστερα προσετέθησαν καὶ ἄλλοι ἐργάτες ἀπὸ τὰ διπλανὰ ἐργοστάσια καὶ οἱ γυναῖκες τους ποὺ στὸ ἀναμεταξὺ εἶχαν ξυπνήσει. Δέκα συνολικὰ ἄνδρες καὶ τέσσερες γυναῖκες κυνηγοῦσαν τὸ δυστυχισμένο Ρῶσο σωφὲρ ποὺ διψοῦσε τόσο γιὰ ἔρωτα καὶ γιὰ νυκτερινὴ περιπέτεια καὶ ποὺ αὐτὰ τὰ δύο ἐπρόκειτο σὲ λίγο νὰ τὰ πληρώσῃ μὲ τὴ ζωή του.

Ὁ Ράπκιν τρέχοντας πήδησε μιὰ μικρὴ χαράδρα ποὺ ἦταν δίπλα στὸ δυρσοδεψεῖο Παραρᾶ, βρέθηκε δίπλα στὸ κεραμοποιεῖο τοῦ Παπαμακαρίου καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ Βοτανικό, πρὸς τὴν πόλι. Οἱ ἄλλοι τὸν κυνηγοῦσαν ἀπὸ κοντὰ καὶ διαρκῶς κέρδιζαν ἔδαφος. Μέσα στὸν ἐλαιῶνα αὐτοὶ ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν τὸν ἔφτασαν καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν δέρνουν ἀλύπητα. Ὁ ἐργάτης τοῦ Κεραμοποιείου Παπαμακαρίου Εὐάγγελος Ζῆκος τὸν ἐτύπησε μ᾽ ἕνα φτιάρι στὸ κεφάλι. Ἄλλοι μὲ ἀξίνες καὶ μὲ κασμάδες, ποὺ εἶχαν ὁπλισθῆ γιὰ τὸ νυκτερινὸ ἐκεῖνο κυνηγητὸ τοῦ «παληοκλέφτη», ἔπεσαν ἀπάνω του σὰν λυσσασμένοι καὶ τὸν χτυποῦσαν, ἐνῶ ὁ Νῖκος ὁ Χάντζιος τοῦ ἔδινε ἀλλεπάλληλες κλωτσιὲς στὸ κεφάλι.

— Βρέ, εἶπε κάποιος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μετεῖχαν σ᾽ ἐκεῖνο τὸ νυχτερινὸ ἀνθρωποκυνηγητό, καὶ Τοῦρκος νὰ εἶναι ὁ παληοκλέφτης ἄστε τον νὰ πάῃ στὸ διάβολο. Λυπηθῆτε τον ἐπὶ τέλους.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔπαυσαν πιὰ νὰ τὸν χτυπᾶνε. Ἐκεῖνος, ποὺ ἀκόμα δὲν τὸν εἶχαν γνωρίσει καὶ νόμιζαν ὅτι ἦταν νυχτοκλέφτης, οὐρλιαζε καὶ βογγοῦσε πλημμυρισμένος στὰ αἵματα. Τότε οἱ ἀδελφοὶ Πέτσα καὶ ὁ Νῖκος ὁ Χάντζιος τὸν ἐσήκωσαν στὶς πλάτες τους καὶ εἶπαν στοὺς ἄλλους ὅτι θὰ τὸν πᾶνε νὰ τὸν παραδώσουν στὴν Ἀστυνομία. Τὸν κουβάλησαν ἔτσι στὴν εἴσοδο τοῦ ἐργοστασίου Παραρᾶ καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ τὸν χτυποῦν ἀλύπητα μέχρις ὅτου τοῦ ἄνοιξαν τὸ κεφάλι μὲ τὸ φτιάρι καὶ τὸν σκότωσαν. Καὶ σὰν ξεψύχησε, ἐξαφάνισαν τὸ πτῶμα του καὶ ὕστερα τὴν ἄλλη μέρα ἐξαφανίσθηκαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, παίρνοντας μαζί τους καὶ τὴν Καλλιόπη.

Αὐτὰ ξέρασαν ἐπὶ τέλους ὕστερα ἀπὸ τόσους ἀγῶνες τῶν ἀστυνομικῶν οἱ μάρτυρες γιὰ τὸ ἔγκλημα ποὺ εἶχε γίνει μὲ τὴ συμμετοχὴ τεσσάρων ἀνθρώπων, μὲ τὴ συνέργεια ἄλλων ἓξ ἀνδρῶν καὶ τεσσάρων γυναικῶν καὶ ποὺ τὸ ἤξεραν μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες ἄλλοι καμμιὰ τριανταριὰ ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ποὺ κανένας δὲν τολμοῦσε στὴν ἀρχὴ νὰ πῇ τίποτε γιὰ νὰ διαλευκάνῃ τὴν ἐξαφάνισι τοῦ Ρώσου σωφὲρ τοῦ φορτηγοῦ ποὺ εὐτυχῶς ὁ τότε διοικητὴς τοῦ Θ΄ παραρτήματος ἀσφαλείας βρῆκε παράξενη. Καὶ ἄρχισαν πιὰ ἀπὸ συνεργεῖα ἀστυνομικῶν τῆς ἀσφαλείας μὲ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικοὺς καὶ ὑπαξιωματικοὺς ἔρευνες ἐντατικὲς σ᾽ ὅλη ἐκείνη τὴν περιοχή, ἀπὸ τὸ Ρούφ, Βοτανικό, Ἅγιο Σάββα μέχρι τὴν Κολοκυνθοῦ καὶ ἀφοῦ ὅλη ἡ ἀραιοκατωκημένη τότε ἐκείνη ἔκτασις εἶχε διαιρεθῆ σὲ τομεῖς. Τὰ ὅσα εἶπε ὁ Χάντζιος στὸν Παραρᾶ ὅτι τάχα τὸν ἔθαψαν τὸ σκοτωμένο σ᾽ ἕνα λάκκο ποὺ ἄνοιξαν στὸ δάσος τοῦ Δαφνιοῦ δὲν ἔγιναν πιστευτά. Προσεκτικὴ πρώτη ἔρευνα εἰς τὰ πέριξ δὲν ἔφερε κανένα ἀποτέλεσμα. Ἐξητάσθη μὲ μεγάλη προσοχὴ καὶ τὸ μεγάλο πηγάδι ποὺ ἦταν μέσα στὸ δυρσοδεψεῖο τοῦ Παραρᾶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔβγαλαν μὲ ἀντλίες ὅλο τὸ νερὸ μὰ δὲν βρῆκαν ἐκεῖ μέσα τὸ πτῶμα τοῦ σκοτωμένου.

Μὰ ἐνῶ γινόντουσαν ἀδιάκοπα οἱ ἔρευνες, νάσου καὶ παρουσιάσθηκε στὸν κ. Ζαγκλῆ πάλι ὁ ἐργοστασιάρχης τοῦ δυρσοδεψείου Παραρᾶς καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἀπόψε στὸν ὕπνο μου κ. Ἀστυνόμε εἶδα ἕνα τρομακτικὸ ὄνειρο. Ἕναν ἐφιάλτη. Ὅτι τάχα μέσα στὸ ἐργοστάσιό μου ἔσφαζαν κάποιον. Ὅτι τὸν εἶχαν κτυπήσει μ᾽ ἕνα μεγάλο μαχαίρι στὴν καρδιά. Εἶδα αἵματα πολλὰ καὶ μετὰ εἶδα τοὺς φονιάδες νὰ σηκώνουν τὸν μαχαιρωμένο καὶ νὰ τὸν πετᾶν σ᾽ ἕνα ξεροπήγαδο.

— Προφανῶς εἶναι ἀπὸ τὴν ταραχή σας ὁ ἐφιάλτης αὐτὸς τοῦ εἶπε ὁ κ. Ζαγκλῆς. Ἀλλὰ ἀκόμη, θὰ ψάξουμε σ᾽ ὅλα ἀνεξαιρέτως τὰ πηγάδια καὶ τὰ ξεροπήγαδα, σ᾽ ὅλη τὴν γύρω περιφέρεια.

Πραγματικὰ ἕνα ἀπὸ τὰ συνεργεῖα τῶν ἀστυνομικῶν ποὺ τὸ ἀποτελοῦσαν ὁ τότε ὑπαστυνόμος καὶ ὕστερα ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Ποδότας, μακαρίτης πιά, οἱ τότε ἀρχιφύλακες Μαΐτὸς καὶ Μαργιολάκος, ὁ κατοπινὸς ἀστυνομικὸς διευθυντής, μακαρίτης πιὰ καὶ αὐτὸς καὶ ὁ ἀστυφύλακας Βασιλάκης, ἐξερευνοῦσε ἕνα ξεροπήγαδο κοντὰ στὸ Θυρσοδεῖο. Καὶ ἡ ἐξερεύνησις ἔγινε μὲ προσοχὴ καὶ μὲ μεγάλη ὑπομονὴ γιατὶ ἦταν τὸ πιὸ κοντινὸ ξεροπήγαδο καὶ γιατὶ αὐτὸ θὰ βόλευε καλύτερα τοὺς δράστας ποὺ θὰ φοβόντουσαν ἔστω καὶ νύχτα νὰ κουβαλοῦν πολὺ μακρυὰ τὸ πτῶμα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶχαν σκοτώσει.

Ὁ ἀστυφύλακας Βασιλάκης, νέος καὶ ἀκούραστος, δέθηκε μ' ἕνα σχοινὶ καὶ κατέβηκε στὸ ξεροπήγαδο. Δὲν παρατήρησε τίποτε τὸ ὕποπτο καὶ δὲν βρῆκε παρὰ στὸ βάθος του βοῦρκο. Τὸν ἀνακάτωσε μὲ ξύλο, ἀλλὰ δὲν παρατήρησε στὸ βάθος παρὰ κοτρώνια μεγάλα καὶ μικρότερες πέτρες μόνο, ποὺ εἶχαν ρίξει παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς χάριν γούστου. Ἀδιάφορο. Ἐδόθη ἐντολὴ νὰ ἀδειάσουν τὸ ξεροπήγαδο ἀπὸ αὐτό, τὸ βοῦρκο καὶ τὶς πέτρες καὶ νὰ συνεχισθῆ ἡ ἔρευνα. Πραγματικὰ τὸ ἄδειασαν καὶ ξανακατέβηκε ὁ ἴδιος ὁ ἀστυφύλακας χωρὶς νὰ βρῆ τίποτε. Μὰ καθὼς ἀνέβαζαν ἀπάνω τὸν ἀστυφύλακα αὐτὸς μὲ προσοχὴ κοιτοῦσε γύρω - γύρω στὰ τοιχώματα τοῦ ξεροπήγαδου καὶ τὸ μάτι του πῆρε ἐκεῖ, σὲ ἀρκετὸ ὕψος ἀπὸ τὸ βάθος, περίπου στὴ μέση, μιὰ «μπούκα» μιὰ μεγάλη ὀπή, ποὺ κάνουν συνήθως στὰ πηγάδια γιὰ νὰ βγαίνῃ νερὸ ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ τὰ τοιχώματα καὶ νὰ πέφτῃ στὸ βάθος ἀπὸ ὅπου ἀντλεῖται. Ὁ Βασιλάκης ὅταν ξανανέβηκε μίλησε καὶ γιὰ τὴν μπούκα αὐτὴ καὶ τοῦ εἶπαν νὰ ξανακατέβῃ γιὰ τρίτη φορὰ καὶ νὰ τὴν ἐξερευνήσῃ μὲ προσοχή. Τὸν ξανάδεσαν πολὺ γερὰ καὶ μὲ δεύτερο ἐφεδρικὸ σχοινὶ ἀκόμα καὶ τὸν κατέβασαν ἕως τὴ μέση τοῦ ξεροπήγαδου, στὸ ὕψος τῆς μπούκας. Κρατώντας ἕνα μακρὺ στύλο τὸ ἔβαλε μέσα στὴ μπούκα καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ. Ξαφνικὰ ἔβαλε τὶς φωνές:

—Ἐδῶ εἶναι. Βρῆκα τὸν σκοτωμένο.

Ἡ ἔρευνα εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὸ πρωί. Καὶ ἦταν 6 τὸ ἀπόγευμα ὅταν βρέθηκε τὸ πτῶμα.

—Ἐπὶ τέλους, εἶπε ὁ μακαρίτης ὁ Λιονταρίτης, Ἔχουμε τὸ πτῶμα. Ξέρουμε πιὰ ὅτι ἔγινε ἔγκλημα.

Κατέβασαν εἰδικοὺς πλέον ἐργάτες καὶ κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὁλόκληρη ἀκόμη ὥρα, κατώρθωσαν νὰ βγάλουν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μπούκα τὸ ἡμιαποσυντεθειμένο πιὰ ἀπὸ τὴν καλοκαιριάτικη ζέστη τὸ πτῶμα τοῦ δυστυχισμένου Ρώσου σωφέρ, τοῦ Γιάννη τοῦ Ράπκιν. Ἦταν τυμπανιαῖο καὶ εἶχε σφηνωθῆ τόσο μέσα στὴν μπούκα, ὥστε τρόμαξαν νὰ τὸ βγάλουν καὶ νὰ τὸ ἀνεβάσουν ἀπάνω. Ἀμέσως χύθηκε μιὰ φοβερὴ δυσοσμία. Τὸ πτῶμα ὁλόκληρο, δηλαδὴ κεφάλι, πλάτες, κορμί, χέρια καὶ πόδια, εἶχε ἕνα σωρὸ τραύματα καὶ κατάγματα. Πραγματικὰ ὅπως εἶπε ὁ ἰατροδικαστὴς μακαρίτης Τρουπάκης, ποὺ τοῦ ἔκανε νεκροψία, τοῦ εἶχαν χωρίσει στὰ δύο τὸ κεφάλι μὲ ἕνα φτιάρι.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνεύρεσι τοῦ πτώματος καὶ ἐφ' ὅσον πλέον ὑπῆρχε τὸ CORPUS DELICTI τὸ «σῶμα τοῦ ἐγκλήματος» δηλαδή, τὸ Θ΄ παράρτημα συνέλαβε πρῶτον ἀπὸ τοὺς δράστας τὸν Εὐάγγελον Ζῆκον, τὸν ἐργάτη ποὺ τὸν εἶχε πρῶτος κτυπήσει μὲ τὸ φτιάρι. Οἱ ἄλλοι ὅλοι καὶ ἡ Καλλιόπη μαζὶ ἦταν πάντα ἄφαντοι.

Ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἔφυγαν γιὰ τὴ Γαλλία, τάχα, δὲν ἔγινε πιστευτή. Πῶς θὰ ἔφευγαν ἄλλως τε χωρὶς διαβατήρια, καὶ τέτοια δὲν εἶχαν βγάλει.

Μὰ ἡ εἴδησις πιὰ εἶχε γραφεῖ στὸν Τύπο ποὺ εἶχε βουήξει γιὰ τὸ στυγερὸ ἔγκλημα καὶ γιὰ τὴ διαλεύκανσί του ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια καὶ ἀπὸ τὸ Θ΄ παράρτημα. Καὶ τότε προσῆλθε στὸ διοικητὴ τοῦ τελευταίου, ἀστυνόμο τότε κ. Δημήτρη Ζαγκλῆ, ὁ πρόεδρος τοῦ ἐξωραϊστικοῦ Συλλόγου Πετραλώνων καὶ Ἀεριόφωτος Δημήτρης Χριστοδούλου καὶ εἶπε ὅτι προχθὲς τὸν ἐπεσκέφθησαν ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας

καὶ ἡ Καλλιόπη καὶ τὸν ρώτησαν ἂν ἡ τελευταία μποροῦσε νὰ πάρη τὴν προσφυγική της ἀποζημίωσι γιατὶ εἶχε ὑποβάλει δήλωσι ἐκπρόθεσμο. Τοὺς ἀπήντησε ὅμως αὐτὸς ὅτι γιὰ τὶς ἐκπροθέσμους δηλώσεις θὰ ψηφιζόταν εἰδικὸς νόμος στὴ Βουλὴ καὶ ὅτι συνεπῶς θὰ ἔπρεπε νὰ περιμένουν. Ἔφυγαν τότε ἀπὸ τὸ γραφεῖο του καὶ φαινόντουσαν πολὺ στενοχωρημένοι καὶ οἱ δυό τους γιατὶ προφανῶς θέλανε ἐπειγόντως νὰ οἰκονομήσουν χρήματα γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ τὸ σκάσουνε ἢ νὰ κρυφτοῦνε.

Στὸ ἀναμεταξὺ ὁ τότε Διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης, εἶχε οἰκονομήσει φωτογραφίες, ἀπὸ τὰ σπίτια τους καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τους, ὅλων τῶν καταζητουμένων δραστῶν, εἶχε πολλὰ πάρα πολλὰ ἀντίτυπα ἀπὸ τὴ Σήμανσι καὶ εἶχε ἐφοδιάσει μὲ αὐτὰ ἕνα σωρὸ ἀξιωματικούς, ὑπαξιωματικοὺς καὶ ἀστυφύλακας τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ κάνουν συστηματικὲς ἔρευνες γιὰ τὴν ἀνεύρεσι καὶ τὴ σύλληψί τους. Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀπηνῆ αὐτὴ καταδίωξι, τὸ μεσημέρι τῆς Δευτέρας 26 Αὐγούστου 1929, παρουσιάσθηκαν αὐθόρμητα στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια ὁ Ἀντώνης ὁ Πέτσας καὶ ὁ Νῖκος ὁ Χάντζιος. Ἀπεμονώθησαν ἀμέσως καὶ κατεζητοῦντο πιὰ ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας καὶ ἡ Καλλιοπάρα.

Ὁ Ἀντώνης ὁ Πέτσας γελοῦσε κτηνωδῶς μέσα στὰ γραφεῖα καὶ ὕστερα στὰ κρατητήρια τῆς Ἀσφαλείας.

— Γελᾶς; τὸν ρωτήσανε. Δὲν ντρέπεσαι. Σκότωσατε ἕναν ἄνθρωπο καὶ τὸ βρίσκετε τόσο ἀστεῖο, ὥστε νὰ ξεκαρδίζεσαι στὰ γέλια;

— Καὶ γιατὶ νὰ μὴ γελῶ, εἶπε μὲ θρασύτητα. Τὸ Ρῶσο τὸ σωφὲρ δὲν τὸν σκότωσα ἐγώ. Τὸν σκότωσαν οἱ καμιναρέοι.

— Ποιοί;

— Νὰ οἱ καμιναρέοι, αὐτοὶ ποὺ δουλεύουνε στὰ καμίνια ἐκεῖ κάτω.

— Καὶ ποιοί εἶναι αὐτοί;

— Τρέχα ρώτα καὶ ἔλα πές μου καὶ σὲ μένα, εἶπε μὲ τὸ γελοῖο ἐκεῖνο χιοῦμορ του. Ἡ μόνη μας κουταμάρα ἦταν νὰ μὴν τὸ ποῦμε ἀμέσως, ἀλλὰ νὰ τὸν χώσουμε στὴ μπούκα.

Τὴν ἄλλη μέρα ἦλθε τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Κάρυστο. Ἱιάστηκαν ἐκεῖ ὁ Σπῦρος ὁ Πέτσας καὶ ἡ Καλλιόπη. Τοὺς ἔφεραν ἐδῶ καὶ τοὺς ἀνέκριναν. Καὶ αὐτοὶ ἀρνήθηκαν τὴν ἐνοχή τους καὶ τὸ φόνο πῆγαν νὰ τὸν ρίξουν στὸν «καμινάρη» τὸν Μωραίτη ποὺ ἀποδείχθηκε ἀμέτοχος καὶ στὸ Ζῆκο ποὺ τὸν εἶχε κτυπήσει θανάσιμα μὲ τὸ φτιάρι.

Ὅλοι τους δικάσθηκαν ἀπὸ τὸ Κακουργιοδικεῖο σὲ λίγο. Μὰ δὲν πήγανε γιὰ φόνο ἐκ προμελέτης, ἀλλὰ μόνο γιὰ ἀπρομελέτητα θανατηφόρα τραύματα. Καὶ πραγματικὰ τέτοιο ἦταν τὸ ἔγκλημα. Ὁ Ράπκιν πήγαινε γιὰ νυκτερινὸ λαθραῖο ἔρωτα καὶ αὐτοὶ τὸν σκοτώσανε γιατὶ τὸν πέρασαν γιὰ κοινὸ διαρρήκτη. Γλύτωσαν μὲ λίγα χρόνια φυλακὴ ὁ καθένας τους. Καὶ αὐτὸ ἦταν ὅλο - ὅλο...

ΣΠ. ΛΕΩΤΣΑΚΟΣ

Η ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΑΝΤΙΔΡΑΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΞ ΑΥΤΗΣ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ δικαστήριον παρέκαμψεν ὅλα τὰ λογοτεχνικὰ ἐπιχειρήματα τῶν δύο συγγραφέων καὶ ἐστάθη μόνον εἰς τὸ ποινικὸν θέμα τῶν ἀντισοβιετικῶν ἐνεργειῶν των. Ἠρνήθη ἐπίσης τὸ δικαστήριον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του ἐπιστολὰς τὰς ὁποίας τοῦ ἀπηύθυναν ὁ Κωνσταντὶν Παουόφσκυ, ἡλικίας 74 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος εἶναι εἷς ἐκ τῶν πλέον σεβαστῶν Σοβιετικῶν συγγραφέων εἰς τὴν Ρωσίαν καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὁ Λεὸ Ζ. Κοπίλεφ, κριτικὸς καὶ μέλος τῆς Ἑνώσεως Συγγραφέων, καὶ ὁ Βιασεσλὰβ Ἰβάνωφ, γλωσσολόγος τοῦ Ἰνστιτούτου Σλαβικῶν Σπουδῶν. Τοῦτο διότι ὅλοι ἔγραψαν ὑπὲρ τῶν δύο κατηγορουμένων. Ἠρνήθη ἀκόμη νὰ ἀκούσῃ δύο μάρτυρας οἱ ὁποῖοι θὰ κατέθεταν διὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γιούλι Ντάνιελ, τοὺς Ἀλέξανδρον Βορονέλ, φυσικὸν τοῦ Κέντρου Διεθνῶν Πυρηνικῶν Ἐρευνῶν, καὶ Ἀνατόλι Γιάκομπσον, ποιητὴν καὶ μεταφραστὴν εἰς τὸν Οἶκον Ἐκδόσεων Σοβιετικῶν Συγγραφέων. Ἀντιθέτως ἐπέτρεψεν εἰς τὸν Βίκτορα Ντουβάκιν, βοηθὸν καθηγητὴν τῆς Φιλολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Μόσχας, νὰ καταθέσῃ ὡς μάρτυς ὑπερασπίσεως τοῦ Ἀντρέϊ Σινυάφσκι.

Ἡ κ. Ντάνιελ εἶπεν ἐπίσης εἰς τὴν συνέντευξίν της πρὸς τοὺς δημοσιογράφους, ὅτι οὐδεὶς ἐκ τῶν φίλων τῶν δύο συγγραφέων εὑρίσκετο μεταξὺ τῶν ἑκατὸν ἀτόμων ποὺ ἀπετέλουν τὸ ἀκροατήριον τῆς δίκης.

***

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ παρουσιάζουν καὶ αἱ δηλώσεις τῆς Γαλλίδος Ἑλὲν Πελτιέ, θυγατρὸς τοῦ ναυάρχου Πελτιέ, ἄλλοτε ἀκολούθου τῆς γαλλικῆς πρεσβείας τῆς Μόσχας, ἡ ὁποία εἰς τὸ κατηγορητήριον ἐφέρετο ὡς συγκατηγορουμένη τῶν δύο συγγραφέων. Σύζυγος τώρα τοῦ Πολωνοῦ κόμητος Ζαμόϊσκυ καὶ καθηγήτρια τῆς ρωσικῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τουλούζης, ἐδέχθη νὰ ἀπαντήσῃ εἰς πολλὰς ἐρωτήσεις ποὺ τῆς ὑπεβλήθησαν ἐκ μέρους Γάλλων δημοσιογράφων. Ἀπὸ τὰς ἀπαντήσεις, ἐκείνη ποὺ ἀφεώρα εἰς τὴν ἐρώτησιν «διατί οἱ κατηγορούμενοι, ὅταν τὰ ἔργα των ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν Ρωσίαν», ἔχει ὡς ἀκολούθως:

«Κατ' ἀρχὴν δὲν εἶναι τόσον ἁπλοῦν δι' ἕνα Σοβιετικὸν πολίτην νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν χώραν του. Καὶ ἂν δεχθῶμεν ὅμως ὅτι αὐτὸ ἦτο δυνατόν, πάλιν δὲν θὰ τὸ ἔκαμναν. Πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς τὴν Δύσιν ἔθεσαν τὸ ἴδιον ἐρώτημα, ὅταν ὁ Πάστερνακ ἔλαβε τὸ βραβεῖον Νόμπελ. Τὸ ἐρώτημα ὅμως δὲν εἶχε νόημα οὔτε δι' αὐτὸν οὔτε διὰ τοὺς φίλους του. Θὰ σᾶς ἀπαντήσω μάλιστα μὲ τὴν ἑξῆς φράσιν τοῦ Ζιβάγκο: «Ἕνας ἄνδρας πρέπει νὰ σφίγγῃ τὰ δόντια καὶ νὰ συμμερίζεται τὴν τύχην τῆς χώρας του. Γιὰ μένα αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο...». Τὸ ἴδιον ἰσχύει καὶ διὰ τοὺς Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ. Διότι τί ἔχει πράγματι σημασίαν δι' αὐτοὺς εἰς τὴν ζωήν; Τὸ νὰ ἐκφράσουν τὴν ψυχὴν τῆς χώρας των, καὶ διὰ νὰ τὸ κάμουν αὐτὸ πρέπει νὰ μὴ τὴν ἀποχωρισθοῦν. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ἐπικρίνουν τοὺς συμπατριώτας των ποὺ ἐπροτίμησαν νὰ ζοῦν εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ἀλλὰ δὲν ἠμποροῦν νὰ φαντασθοῦν τὸν ἑαυτόν των ἔξω ἀπὸ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

»Θὰ μοῦ πῆτε, συνέχισεν ἡ κ. Πελτιέ, ὅτι καὶ ἐὰν δὲν τοὺς ἐλκύουν αἱ ὑλικαὶ ἀνέσεις τῆς Δύσεως, ἡ ἐλευθερία ὅμως ποὺ ἐπικρατεῖ ἐδῶ ἔπρεπε νὰ εἶναι μέγα κίνητρον δι' αὐτούς. Καὶ ναὶ καὶ ὄχι. Τὰ σημαντικὰ ἐμπόδια εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐκφράσεως ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, εἶναι ταυτοχρόνως καὶ

ἀνυπόφορα καὶ παρωθητικὰ δι' ἀνθρώπους τῆς ἰδιοσυγκρασίας αὐτῆς. Λέγω παρωθητικὰ διότι ὁ κίνδυνος ἀκριβῶς τοῦ νὰ σκέπτεται κανεὶς ἐλεύθερα καὶ νὰ ἐκφράζεται ἐλεύθερα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ διεγείρει τὴν φαντασίαν καὶ τὴν σκέψιν. Ἡ Δύσις, ὅπου ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ λέγῃ ὅ,τι θέλει ἀτιμωρητεί, προσφέρει μίαν ἐλευθερίαν κάπως «ἄχρωμον». Δὲν θέλω νὰ εἴπω ὅτι οἱ Σοβιετικοὶ ἀντιδροῦν κατὰ τὸν τρόπον αὐτόν, ἀλλὰ πιστεύω ὅτι ἑρμηνεύω πιστῶς τὴν ἀντίδρασιν ἑνὸς Σινυάφσκι, ἑνὸς Ντάνιελ, ἑνὸς Πάστερνακ. Αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμποδίζει, ἐννοεῖται, νὰ ὑποφέρουν ὀδυνηρὰ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια ποὺ συναντοῦν εἰς τὸ νὰ γίνουν κατανοητοὶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν».

Εἰς τὴν ἐρώτησιν «τί σκέπτεσθε διὰ τὴν κατηγορίαν περὶ διπροσωπίας ἡ ὁποία τοὺς ἀπεδόθη», ἡ κατηγορηθεῖσα ὡς συνεργὸς τῶν δύο συγγραφέων Γαλλὶς καθηγήτρια ἀπήντησε:

«Θίγει ἕνα ζήτημα πολὺ σοβαρὸν ποὺ ξεπερνᾶ τὴν περίπτωσιν τοῦ Σινυάφσκι καὶ τοῦ Ντάνιελ. Ἐπανέρχομαι εἰς τὸν Πάστερνακ, ποὺ βάζει εἰς τὸ στόμα τοῦ Ζιβάγκο αὐτὰ τὰ λόγια: «Ἡ τεραστία πλειοψηφία ἀπὸ ἡμᾶς εἶναι ὑποχρεωμένη εἰς μίαν συνεχῆ διπροσωπίαν ποὺ ἔχει ἀναχθῆ εἰς σύστημα. Δὲν ἠμποροῦμε, χωρὶς νὰ θλάψωμεν τὴν ὑγείαν μας, νὰ ἐκδηλωθῶμεν».

»Βεβαίως μὲ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν, ἡ λογοκρισία ἔχει γίνει πολὺ πιὸ εὐλύγιστος. Θὰ ἦτο πολὺ ἄδικον νὰ ὑποτιμήσωμεν τὰς προόδους ποὺ ἐσημειώθησαν εἰς τὸν τομέα αὐτόν. Τὰ διηγήματα τοῦ Σολτζενίτσιν ἦσαν ἕνα γεγονὸς ἐξαιρετικὸν δι' ὅσους ἐγνώρισαν τὴν μεταπολεμικὴν ἀτμόσφαιραν τῆς Ρωσίας. Πρωτίστως ὅμως ἡ «φιλελευθεροποίησις» αὐτὴ ἦλθε μὲ καθυστέρησιν. (Τὰ ἔργα τοῦ Τὲρτζ καὶ τοῦ Ἀρζὰκ ἐγράφησαν καὶ ἐξεδόθησαν πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Σολτζενίτσιν). Πέραν αὐτοῦ εἶναι πολὺ ἄστατος καὶ μὲ πολλὰς παλινδρομήσεις. Καὶ κυρίως δὲν συμβαδίζει ἡ «φιλελευθεροποίησις» αὐτὴ μὲ τὴν τεραστίαν ἀνάγκην ποὺ ἔχει ἡ Ρωσία νὰ ἐκφρασθῆ. Ἡ νουβέλλα τοῦ Τὲρτζ «Οἱ γραφομαγεῖς» περιγράφει τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς τρέλλας ποὺ ἔπιασε τοὺς Σοβιετικοὺς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Στάλιν. Ἤθελαν νὰ διηγηθοῦν, νὰ φωνάξουν ὅλα ὅσα εἶχαν μέσα των καὶ εἶχαν τόσον πολὺ συμπιεσθῆ. Ἡ κίνησις αὐτὴ μέσα εἰς τὴν δεκαετίαν ποὺ ἐπέρασε, ηὐξήθη καὶ ἐξωραΐσθη: Τὰ χειρόγραφα κυκλοφοροῦν, ἀπαγγέλλονται ἀνέκδοτοι στίχοι, τοὺς ἀντιγράφουν ὅλοι, τοὺς ἀποστηθίζουν. Παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ περίφημος σάτιρα τοῦ σταλινικοῦ «Παραδείσου», «Ὁ Τιόρκιν στὸν ἄλλο κόσμο» τοῦ ποιητοῦ Τσαρντόφσκι, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη τὸ 1963 εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. Μοῦ τὴν εἶχαν ὅμως δανείσει δακτυλογραφημένην τὸ 1954. Πρὸ δύο ἐτῶν ἐπίσης, ὅλοι οἱ νέοι Σοβιετικοὶ διανοούμενοι ποὺ εἶχα συναντήσει εἰς τὴν Μόσχαν, εἶχαν ἀποστηθίσει τὸ θαυμάσιον ποίημα τῆς Ἄννας Ἀχμάτοβα «Ρέκβιεμ», ποὺ εἶχε τότε δημοσιευθῆ εἰς τὴν Δύσιν εἰς ἕνα περιοδικὸν τῶν ἐμιγκρέ, δὲν εἶχεν ὅμως ἀκόμη δημοσιευθῆ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν...».

ΤΟ ΚΥΜΑ ΤΩΝ ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΩΝ ΑΝΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΔΙΚΗΝ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΟΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ

Αἱ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΗΜΕΡΑΙ τῆς δίκης τῆς Μόσχας καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιετικοῦ Δικαστηρίου συνεκλόνισαν ὄχι μόνον τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρον σχεδὸν τὸν ὑπόλοιπον κόσμον. Γενικῶς αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἐλευθέρου κόσμου, μὴ ἐξαιρουμένων ἐν πολλοῖς καὶ τῶν κομμουνιστικῶν, ἐπέκριναν δριμύτατα τὴν ἀπόφασιν ἐναντίον τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ ἀλλὰ καὶ τὸν ὅλον χειρισμὸν τῆς ὑποθέσεως ἐκ μέρους τῶν σοβιετικῶν ἀρχῶν. Ἐτονίσθη ἡ ἐπαναφορὰ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στάλιν εἰς τὴν Ρωσίαν τοῦ 1965—1966, ἐπεσημάνθη ὅτι τὸ «λαθρεμπόριον» τῆς λογοτεχνίας —ποὺ ἤρχισε μὲ τὸν «Δόκτορα Ζιβάγκο» τοῦ Πάστερνακ καὶ λαμβάνει συνεχῶς μεγαλυτέρας διαστάσεις—, ἐὰν ἀφεθῆ νὰ συνεχισθῆ

θὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν κατάρρευσιν ὁλοκλήρου τοῦ σοβιετικοῦ συστήματος ἐλέγχου τῆς σκέψεως καὶ προπαγάνδας καί, ἐν κατακλείδι, ἐτονίσθη ὅτι ἐκ τοῦ φόβου αὐτοῦ τὸ Κρεμλῖνον ἠκολούθησεν αὐτὴν τὴν τακτικὴν ἔναντι τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ ἀποκαλύψουν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Δύσεως ὅσα οἱ Σοβιετικοὶ ἰθύνοντες ἤθελαν νὰ παραμείνουν μυστικά. Καὶ μάλιστα εἰς μίαν ἐποχὴν ποὺ προσπαθοῦν νὰ παρουσιάσουν τὴν μετασταλινικὴν περίοδον ὡς «φιλελευθέραν καὶ πεφωτισμένην», δυναμένην νὰ συγκριθῇ μὲ ὁποιαδήποτε περίοδον φιλελευθερισμοῦ τῶν ἄλλων χωρῶν.

Τὰ κομμουνιστικὰ ἔντυπα τῆς Εὐρώπης, ἐπέκριναν ἀναλόγως τῶν τάσεών των τὴν καταδίκην τῶν δύο συγγραφέων. Ἡ γαλλικὴ «Οὐμανιτέ», ὄργανον τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας, ἐδημοσίευσε δριμύτατα σχόλια[1] καὶ ἰδίως κατεχώρησε δηλώσεις τοῦ διακεκριμένου Γάλλου κομμουνιστοῦ Λουὶ Ἀραγκόν, μυθιστοριογράφου καὶ ποιητοῦ, μέλους τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Γαλλίας καὶ διευθυντοῦ τοῦ περιοδικοῦ «Γαλλικὰ Γράμματα». Ὁ Λουὶ Ἀραγκόν, ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸν συνηγορεῖ «ὑπὲρ τῆς συμμαχίας μὲ τὸ σοσιαλιστικὸν κόμμα καὶ τὰ ἄλλα δημοκρατικὰ κόμματα», ἀφοῦ ἐγκωμίασεν ἀρχικῶς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, συνέχισεν ὡς ἑξῆς τὰς δηλώσεις του: «Δὲν ἠμπορῶ νὰ φαντασθῶ ὅτι ἕνας κομμουνιστὴς ἀντικρύζει μὲ ἀδιαφορίαν τὴν ἀπόφασιν ποὺ ἐξεδόθη εἰς τὴν Μόσχαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν Σινυάφσκι — Ντάνιελ. Εἶναι ἕνα γεγονὸς σοβαρᾶς σημασίας, ἰδιαιτέρως διὰ τὴν Γαλλίαν... Τὸ πρόβλημα δὲν ἀφορᾷ καθόλου τὴν προσωπικότητα τῶν καταδικασθέντων, τὸ ταλέντο τους ὡς συγγραφέων. Καὶ ἕνας μέτριος συγγραφεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ ἐλεύθερα. Πρόκειται περὶ ἐντελῶς ἄλλου πράγματος. Τὸ νὰ διαφωνῇ κανεὶς μὲ ὅσα ἔγραψαν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, τὸ νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν διαφωνίαν του, τὸ νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ ἕνα πρόστιμον διὰ τὴν παράβασιν ὑφισταμένου νόμου ποὺ ἀπαγορεύει τὴν ἐξαγωγὴν ἄνευ ἐλέγχου τῶν ἔργων τους, ὅλα αὐτὰ θὰ ἠδύνατο ἄριστα νὰ τὰ δεχθῇ κανείς, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰς ἐπιφυλάξεις ποὺ ἔχω προσωπικῶς διὰ τὸν ἴδιον τὸν νόμον. Ἀλλὰ νὰ τοὺς στερήσουν τὴν ἐλευθερίαν τους ἐξ αἰτίας τοῦ περιεχομένου ἑνὸς μυθιστορήματος ἢ ἑνὸς διηγήματος, εἶναι ὡς νὰ ἀποτελῇ ἔγκλημα ἡ ἔκφρασις τῆς γνώμης, εἶναι ὡς νὰ δημιουργῆται ἕνα προηγούμενον περισσότερον ἐπιζήμιον διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἀπὸ ὅσον θὰ ἠδύναντο νὰ εἶναι τὰ ἔργα τοῦ Σινυάφσκι καὶ τοῦ Ντάνιελ.

»Πρέπει πράγματι νὰ φοβούμεθα, συνέχισε ὁ Λουὶ Ἀραγκόν, ὅτι μπορεῖ νὰ σκεφθῇ κανεὶς ὅτι τὸ εἶδος αὐτὸ τῆς διαδικασίας εἶναι συμφυὲς μὲ τὸν κομμουνισμόν καὶ ὅτι ἡ ἀπόφασις αὐτῆς τῆς δίκης προμηνύει τί θὰ εἶναι ἡ δικαιοσύνη μιᾶς χώρας ποὺ θὰ ἔχῃ καταργήσει τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπον. Εἶναι καθῆκον μας νὰ διακηρύξωμεν ὅτι δὲν ἀντιμετωπίζουμε καὶ δὲν θὰ ἀντιμετωπίσουμε ἔτσι τὰ πράγματα, εἰς τὴν Γαλλίαν τοὐλάχιστον, ὅπου ἐμεῖς ἔχομε τὴν εὐθύνην... Θέλομε νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι διὰ τὸ καλὸν τῆς κοινῆς μας ὑποθέσεως θὰ γίνῃ ἀναθεώρησις τῆς χθεσινῆς δίκης. Δὲν ἀνήκει εἰς ἡμᾶς νὰ ὑπαγορεύσωμεν εἰς μίαν μεγάλην φιλικὴν χώραν τὴν συμπεριφοράν της. Θὰ ἤμεθα ὅμως ἔνοχοι ἐὰν δὲν τῆς ἐφανερώναμε τὴν σκέψιν μας...».

Αἱ δηλώσεις - διαμαρτυρίαι τοῦ Λουὶ Ἀραγκὸν προστίθενται εἰς τόσας ἄλλας ἀναλόγους ἀντιδράσεις ποὺ ἐξεδηλώθησαν εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα πολλῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν. Πλὴν τοῦ γαλλικοῦ καὶ ἀγγλικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, τῶν ὁποίων τὰ ὄργανα «Οὐμανιτὲ» καὶ «Νταίηλυ Γουῶκερ» ἐπέκριναν δριμύτατα τὴν καταδίκην καὶ ἐκ τούτου ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία των δι' ὡρισμένον χρονι-

(1) Γεγονὸς ποὺ εἶχεν ὡς συνέπειαν νὰ ἀπαγορευθῇ ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἡ κυκλοφορία της εἰς τὴν Μόσχαν. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὴν ἀγγλικὴν κομμουνιστικὴν ἐφημερίδα «Νταίηλυ, Γουῶκερ».

κὸν διάστημα εἰς τὴν Ρωσίαν, καὶ ἡ ἰταλικὴ κομμουνιστικὴ «Οὐνιτὰ» ἐχαρακτήρισε «πολὺ αὐστηρὰν» τὴν ἀπόφασιν καὶ προσέθεσεν ὅτι, «εἶναι νόμιμον νὰ διερωτηθῇ κανεὶς ἐὰν ἡ δίκη αὐτὴ ἔδωσε ἀπάντησιν εἰς τὰ τόσα πολιτικὰ καὶ ἠθικὰ ἐρωτήματα ποὺ φέρει εἰς τὸ προσκήνιον μία τοιαύτη ὑπόθεσις». Εἰς τὸ Ὅσλον ἐξ ἄλλου, ἡ κομμουνιστικὴ «Φριχέτεν» ἔγραψε μεταξὺ τῶν ἄλλων: «Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐδημιούργησε περισσοτέραν ζημίαν παρὰ τὰ βιβλία ποὺ ἔγραψαν καὶ ἐδημοσίευσαν οἱ δύο συγγραφεῖς. Εἴμεθα κατὰ τοῦ νὰ χρησιμοποιοῦνται ἀκόμη δίκες καὶ αὐστηρὲς ἀποφάσεις ἐναντίον τῆς ἐκφράσεως γνωμῶν, ἀκόμη καὶ ἐὰν αἱ γνῶμαι αὐταὶ εἶναι ἀντισοβιετικαὶ ἢ ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς ἀντισοβιετικὴ προπαγάνδα». Εἰς τὴν Κοπεγχάγην, ἡ κομμουνιστικὴ «Λάνγκ Ὄγκ Φόλκ» ἔγραψεν ἐπίσης: «Ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις δὲν εὑρίσκεται εἰς πόλεμον. Δὲν ἔχει κηρυχθῇ εἰς κατάστασιν ἀνάγκης. Χωρὶς μίαν παρομοίαν δικαιολογίαν, αἱ ἀποφάσεις αὐταὶ εἶναι ἀκατανόητοι». Καὶ εἰς τὴν Στοκχόλμην, ὁ ἡγέτης τοῦ σουηδικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Σ. Χ. Χέρμανσον προέβη εἰς τὴν ἑξῆς δήλωσιν: «Δὲν ἐννοῶ νὰ συμφωνήσω κατ' οὐδένα τρόπον, οὔτε μὲ τὰς ἰδίας τὰς ἀποφάσεις, οὔτε μὲ ὁτιανδήποτε ἐπέμβασιν εἰς τὴν ἐλευθερίαν ἐκφράσεως τῆς γνώμης, τόσον εἰς τὰ καπιταλιστικὰ ὅσον καὶ εἰς τὰ σοσιαλιστικὰ κράτη».

* * *

ΑΥΤΑ ΤΑ ΕΛΑΧΙΣΤΑ ὡς πρὸς τὰς ἐκτὸς τῆς χώρας μας ἀντιδράσεις τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ ὡς πρὸς τὴν ἀναταραχὴν καὶ τὰς διαμαρτυρίας εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τῆς Δύσεως. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, πέραν τῶν γνωστῶν ἀντιδράσεων τῆς ὑγιοῦς κοινῆς γνώμης, ὡρισμένοι κομμουνισταὶ ἐπέδειξαν ἀρχικῶς κάποιαν ἀνάλογον στάσιν μὲ ἐκείνην τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Δύσεως. Εἴδομεν ὅλοι τὰς διαμαρτυρίας ὁμάδος 22 ἀριστερῶν συγγραφέων καὶ λογοτεχνῶν, ἀλλὰ αἱ διαμαρτυρίαι αὐταὶ κατεβλήθη «ἄνωθεν» προσπάθεια νὰ καταπνιγοῦν ἐν τῇ γενέσει των[1]. Ἐπ' αὐτοῦ, διὰ τοὺς Ἕλληνας διανοουμένους τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, γράφει χαρακτηριστικῶς ὁ κ. Ἀμίλκας Παπαβασιλείου εἰς τὴν ἔρευνάν του «Οἱ ἀνυποψίαστοι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἢ ἡ δουλοφροσύνη τοῦ πνεύματος»[2]:

«Καὶ τώρα, μὲ τὴν καταδίκη τοῦ Ντάνιελ καὶ τοῦ Σινυάφσκι, τί θὰ κάνουν οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς; Πρὶν ἀπὸ τὴν δίκη καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς δίκης δὲν μίλησαν· τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφαση, δὲν μποροῦν! Καὶ τὰ ἑπτὰ χρόνια καθείρξεως, τὸ τίμημα τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος, θὰ εἶναι γι' αὐτοὺς μιὰ αἰωνιότητα καταδίκης καὶ τὸ ἀνεξίτηλο στίγμα ποὺ θὰ τοὺς βαραίνει γιὰ πάντα. Εἶχαν ὅλο τὸ δικαίωμα νὰ μιλήσουν. Θὰ ἔδειχναν, μάλιστα, συνέπεια καὶ ἀνδροπρέπεια, ἂν προσπαθοῦσαν νὰ δικαιολογήσουν τούτη τὴν

---

(1) Βλ. «Αὐγὴ» τῆς 24-2-1966 ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ νόημα μιᾶς τοποθέτησης καὶ ἕνας λαθεμένος χειρισμός». Ἀμίλκας Παπαβασιλείου, εἰς «Καθημερινὴ» τῆς 8-3-1966: «Ὁ βασικὸς τόνος τοῦ κειμένου αὐτοῦ εἶναι: πῶς τόλμησαν οἱ «22» ἐλάσσονες τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς νὰ φερθοῦν μὲ τέτοια ἀνεξαρτησία πνεύματος, χωρὶς προηγουμένως νὰ θέσουν τὸ διάθεμά τους αὐτὸ κάτω ἀπὸ τὸ κριτικὸ φῶς τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος. Καὶ πρὸς ἀπόδειξη ὅτι κακῶς ἐνήργησαν, ἀρχίζει μιὰ ἐπιχειρηματολογία, ὅπου καταβάλλεται προσπάθεια τὴν κατάφαση τῆς... ἀπαρτίας τῆς Ἐκτελεστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ κόμματος!...». Ὁ ἴδιος, «Κανὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀδιάσειστη πίστη στὴν πνευματικὴ ἐλευθερία, ὑπὸ τὸν ὅρο βέβαια, ὅτι θὰ ἔχῃ θημερινὴ» τῆς 9-3-1966: «Ἡ καταδίκη τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ, ἔθεσε τὴν ἄκρα ἀριστερὰ μπροστὰ στὸ δίλημμα: ἢ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ὁδὸ τῆς λογικῆς καὶ τῆς ἐντιμότητος, ἢ τὴν ἄλλη τοῦ παραλογισμοῦ καὶ τῆς ἀτιμίας. Φαίνεται νὰ μὴν ὑπῆρξαν δισταγμοί. Καὶ ἀκολούθησε τὴν δεύτερη. Στὴν ἀπόφαση αὐτὴ θὰ βάραινε καὶ ὁ φόβος τοῦ κνούτου, ἕνας φόβος ποὺ δὲν τῆς ἐπέτρεψε, ὡς τώρ' ἀκόμα, νὰ ξεπεράσῃ τὸ στάδιο τῆς παιδικῆς ἡλικίας. Καὶ τὸ ἄμεσο ἀποτέλεσμα ἦταν ἕνα κείμενο ὅπου ἡ λύσσα τῆς παραφροσύνης ἐξαφανίζει κάθε ἴχνος ἀξιοπρέπειας καὶ πνευματικοῦ αὐτοσεβασμοῦ».

(2) Ἐφημερὶς «Καθημερινὴ» τῆς 23 Φεβρουαρίου 1966.

πράξη τοῦ διασμοῦ τοῦ πνεύματος, καὶ νὰ στηρίξουν μιάν, ἐκ τῶν προτέρων, καταδικαστικὴ ἀπόφαση... Ὅλ' αὐτὰ θὰ ἦταν σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τῆς ἰδεολογικῆς των στρατεύσεως, ἀνεξάρτητα ἂν θὰ ἦταν ριζικὰ ἀντίθετα πρὸς τὶς ἀρχὲς τῆς πνευματικῆς ἐλευθερίας. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἐντελῶς ἰδιαίτερη σημασία στὴν μοῖρα τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ἡ συνέπεια πρὸς τὶς ἀρχὲς —τὶς ὅποιες ἀρχὲς— καὶ ἡ ἀκούραστη προσπάθεια νὰ τὶς ἐφαρμόζη σὲ κάθε περίπτωση καὶ μέσα στὶς πιὸ ἀντίξοες συνθῆκες. Ἡ τυχὸν σφαλερότητα τῶν ἀρχῶν δὲν βαραίνει τόσον ὅσον ἡ πίστις σ' αὐτές. Καὶ ἡ σφαλερότητά τους περνᾶ ἀπὸ τὴν κάθαρση ἐκείνη ποὺ τοὺς δίδει, πάντα, μιὰ ἐμπνευσμένη πίστις στὸ πεπρωμένο τους. Ἀλλὰ οἱ πνευματικοὶ ἄνθρωποι τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, πρόδωσαν καὶ τὶς ἀρχὲς καὶ τὴν ἀνθρωπρέπεια καὶ τὴν πίστη. Ἔπεσαν σ' ἕνα τέτοιο βάθος ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ τὸ φαντασθοῦν. Κι' ἀπὸ τὸ βάθος αὐτὸ ἀκούγεται μιὰ φωνὴ νὰ τοὺς φωνάζη: δὲν ἔχετε, πλέον, τὸ δικαίωμα νὰ πῆτε λέξη πάνω στὸ θέμα αὐτό. Διότι εἶστε ἀνακόλουθοι, ἐπιλήσμονες, καὶ δειλοί. Τὸ νὰ πῆτε καὶ λέξη πάνω στὸ θέμα τῆς καταδίκης τῶν δύο Ρώσων πνευματικῶν μαρτύρων, εἶναι σὰ νὰ σκυλεύετε νεκρούς. Ὄχι, βέβαια, τοὺς δύο συγγραφεῖς - μάρτυρας ποὺ εἶναι περισσότερο ζωντανοὶ ἀπ' ὅ,τι νομίζετε, ἀλλὰ τὴν ἀπρόσωπη ἔννοια τοῦ πνεύματος. Ἀλλ' ἡ σκύλευσις ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια τιμωρεῖται, γιὰ τὴν σκύλευση, ὅμως, πάνω στὰ πεδία τῶν πνευματικῶν μαχῶν, τιμωρία εἶναι ἡ σιωπὴ καὶ ἡ περιφρόνηση. Εἶναι, πράγματι, τραγικὸ νὰ σκέπτεται κανείς, ποῦ κατάντησε ἡ ἔννοια τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου μέσα στὸν περίβολο τῆς ἑλληνικῆς κομμουνιστικῆς κολτούρας... Ἀλλὰ ποῦ νὰ καταντήσῃ μιὰ ἔννοια, ὅταν δὲν ὑπάρχουν ἄνθρωποι γιὰ νὰ τὴν σαρκώσουν; Ποῦ νὰ καταντήσῃ ἕνα πεπρωμένο, τὸ πεπρωμένον τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ὅταν οἱ ἄνθρωποι ποὺ θέλουν, δῆθεν, νὰ τὸ ἐμψυχώσουν, τὸ ἀποστεγνώνουν κι' ἀπὸ τὴν ἐλαχιστότερη ἰκμάδα μέσα στὶς ζοφώδεις καὶ ἄδροσες καρδιές τους;

»Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται, πλέον, νὰ μιλοῦμε γιὰ πνευματικοὺς ἀνθρώπους στὸ χῶρο τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς. Μποροῦμε ν' ἀναφερόμαστε σὲ καιροσκόπους τοῦ αἰσχίστου εἴδους, μᾶς εἶναι μάλιστα ἐπιτρεπτὸ νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ λέξη «ὄργανα» μὲ τὴν ἔντονα ὑποτιμητικὴν ἔννοια τοῦ χ ρ η σ ι μ ο π ο ι ο υ μ έ ν ο υ, καὶ θὰ πρέπει στὸ ἑξῆς νὰ μιλοῦμε γιὰ π ν ε υ μ α τ ι κ ο ὺ ς ν ά ν ο υ ς... Ἂν θέλουμε νὰ εἴμαστε μέσα στὸ ἠθικὸ κλῖμα τῆς κομμουνιστικῆς κολτούρας, θὰ πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦμε καθ' ὑπερβολὴν τὸ ἀντὶ —ὅπως: ἀντιπνευματικό, ἀντιηθικό, ἀντιηρωϊκό,— γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι δὲν χάνουμε τὴν ἰδιαίτερα ἀ π ά ν θ ρ ω π η αἴσθηση ποὺ ἀποκομίζουμε ἀπὸ τὴν ἐπαφή μας μὲ τὴν δυσώδη αὐτὴν περιοχή... Τὸ εἴχαμε γράψει καὶ ἄλλοτε, τὸ γράφουμε καὶ τώρα: ἡ ἑλληνικὴ ἄκρα ἀριστερὰ δὲν ξεχωρίζει ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα κομμουνιστικὰ κόμματα τῆς Εὐρώπης μόνον κατὰ τὴν θεωρητική της συγκρότηση καὶ κατὰ τὸ μέγεθος τῆς «συμβολῆς» της στὸν ἐμπλουτισμὸ τῆς θεωρίας· ξεχωρίζει, κυρίως, ὡς πρὸς τὸ ἦθος, ὡς πρὸς τὴν τόλμη, ὡς πρὸς τὸ θάρρος νὰ προχωρῇ σὲ ἀποφάσεις ἀνεξάρτητες, λαμβανόμενες κάτω ἀπὸ τὴν πίστη μιᾶς προσωπικῆς πείρας καὶ μιᾶς προσωπικῆς ἐπαφῆς μὲ τὰ πράγματα, διαφορετικῆς ἀπὸ ἐκείνην ποὺ καθορίζουν οἱ ἀποφάσεις τῶν «Διεθνῶν». Λοιπόν, ἡ ἱστορία τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς ἀποδεικνύει ὅτι ποτὲ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ κάνῃ τὶς ἀποφάσεις αὐτὲς δ ι κ έ ς τ η ς, δηλαδὴ νὰ πιστέψῃ σ' αὐτὲς ὄχι γιατὶ τῆς τὸ ἐπέβαλλαν ἀλλὰ γιατὶ ἔτσι τὸ ἔκρινε, ἡ ἰδία, σωστό. Πάντοτε τὶς ἐφήρμοζε, καὶ τὶς ἐφαρμόζει, μὲ τὸ γλοιῶδες φρόνημα δούλου... Στὰ πνευματικὰ ζητήματα, ἡ στάσις τῆς ἑλληνικῆς κομμουνιστικῆς κολτούρας, ὑπῆρξε περισσότερον ἀπεχθής: καμμία πρωτοβουλία, καμμία πρωτοτυπία, ὑποταγὴ μόνον καὶ σίελος καὶ «κομπάκ». Κνοῦτο καὶ κομπάκ, κατέστησαν οἱ δύο ἄξονες, γύρω ἀπὸ τοὺς ὁποίους περιστρέφεται ἡ ἑλληνικὴ κομμουνιστικὴ κολτούρα. Μὲ τὸ κνοῦτο τῶν αὐθεντῶν της, ἐκτελοῦσε τὸν κομπάκ· μὲ τὸν κομπάκ, ἀπέφευγε τὸ κνοῦτο... Εἶναι πασίγνωστη ἡ περιπέτεια τοῦ κ. Μάρκου

Αὐγέρη μὲ τὴν ὑπόθεση Παστερνάκ. Τί κόπο, τί μελάνι, τί ἔξοδα δὲν κατέβαλε ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ πείση, στὸ τέλος, τὸν ἑαυτό του ὅτι εἶχε... ἄδικο! Προσπαθώντας νὰ συμβιβάση τ' ἀσυμβίβαστα, τὴν καταδίκη τοῦ μάρτυρα - συγγραφέα μὲ κάποιαν ἀντίληψη κομμουνιστικῆς ἐλευθερίας καί... ἀνωτέρας σκοπιμότητας, ἔπεφτε, ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ ἀντίφαση σὲ ἀντίφαση, ἀπὸ ἀδιέξοδο σὲ ἀδιέξοδο, ἕως ὅτου ἀποφάσισε νὰ συντρίψη τὸν ἀντίπαλο μὲ τὸ ὑπέρτατο κομμουνιστικὸ ἐπιχείρημα: τὴν λάσπη! Στὸ τέλος, κολλήθηκε στὸν τοῖχο, κι' εἶναι ζήτημα ἂν ἔχη συνέλθει ἀκόμα... Σκεφτόμαστε, αὐτὴν τὴ στιγμή, τί θὰ γίνη ἂν ξάφνου ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνηση δηλώση ὅτι ἔκανε λάθος ὡς πρὸς τοὺς δύο Ρώσους συγγραφεῖς, ὅτι τοὺς θεωρεῖ πνευματικοὺς ἥρωας, στυλοβάτας τοῦ καθεστῶτος, σκαπανεῖς τοῦ Σοβιετικοῦ πολιτισμοῦ... Μᾶς εἶναι δύσκολο νὰ κυριαρχήσουμε πάνω σὲ μία εὐτράπελη διάθεση, ὅταν φανταζόμαστε τὴν στάση τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς: στὴν ἀρχὴ δειλά, ὕστερα λίγο πιὸ θαρρετὰ καὶ μετὰ στεντόρεια θὰ διασαλπίση ὅτι ναί, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὁ Ντάνιελ καὶ ὁ Σινυάφσκι, εἶναι πνευματικοὶ ἥρωες, σκαπανεῖς τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ κινήματος, ἄνθρωποι ὑπέροχοι, ποὺ κάποιος... καπιταλιστικὸς δάκτυλος θέλησε νὰ ἀμαυρώση τὴ δόξα τους! Κι' ἂν ἀποδειχθῆ, κάποια στιγμή, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις δὲν τοὺς ἀποκατέστησε, ὅτι ἦταν μιὰ διάδοσις ὑποβολιμαία; Θὰ προχωρήσουμε στὴν ἀκραία συνέπεια τῆς συμπεριφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς κομμουνιστικῆς κολτούρας: λοιπόν, θὰ ἀναιρέση... τὴν ἀποκατάσταση καὶ θά... ξανακαταδικάση τοὺς συγγραφεῖς! Δυστυχῶς, ἔτσι εἶναι. Καὶ δυστυχῶς, κάθε ὑπόθεσις, σχετικὰ μὲ τὶς ἀκραῖο ὅριο τοῦ κωμικοῦ, γιὰ νὰ μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν μᾶς διέφυγε ἡ κωμικοεκπλήξεις ποὺ ἐπιφυλάσσει ἡ πνευματικὴ ἄκρα ἀριστερά, θὰ πρέπει νὰ φτάση τὸ τραγικὴ σύστασις τοῦ ἀντιπνευματικοῦ τούτου παρασαρκώματος.

»Στοὺς «σιωπηλούς», στοὺς «διακριτικούς», στούς... «ἀπόκοσμους» πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, σ' αὐτοὺς τοὺς ὑποτονικοὺς ὀργανισμούς, σ' αὐτοὺς τοὺς γνήσιους ἐκπροσώπους τοῦ πνευματικοῦ νανισμοῦ, προσφέρουμε, ἀπὸ ἀγαθὴ προαίρεση, τὸ πορτραῖτο τους, ὅπως τὸ φιλοτέχνησε ὁ Τζίλας καὶ ὅπως τὸ ξαναφρεσκάρησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι, μὲ τὰ κιτρινοπράσινα χρώματα τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐμπάθειας κατὰ τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ. Ἰδοὺ αὐτό:

«Αὐτοὶ οἱ ὀλιγαρχικοὶ καὶ «σωτῆρες ψυχῶν», αὐτοὶ οἱ ἀγρυπνοῦντες προστάται οἱ ὁποῖοι φροντίζουν ὅπως ἡ ἀνθρωπίνη σκέψις νὰ μὴν ὀλισθήση μέχρις «ἐγκληματικῶν ἰδεῶν» ἢ μέχρις «ἀντισοσιαλιστικῆς γραμμῆς», αὐτοὶ οἱ ἀσυνείδητοι προμηθευταὶ τῶν εὐτελῶν πνευματικῶν προϊόντων, αὐτοὶ οἱ μεταπράται πεπαλαιωμένων, ἀμεταβλήτων καὶ ἀναλλοιώτων ἰδεῶν, ἐπεβράδυναν καὶ κατέψυξαν τὰς πνευματικὰς παρορμήσεις τῶν λαῶν των. Ἐπενόησαν τοὺς πλέον ἀπανθρώπους ὅρους —«ἐκρίζωσις ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν»— καὶ ἐνεργοῦν συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους αὐτούς, ὡς νὰ εἶχον ἀπέναντί των ἀγριόχορτα καὶ ριζώματα καὶ ὄχι ἀνθρώπινα διανοήματα. Αὐτοὶ οἱ ὀλιγαρχικοὶ τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, ἀποξηραίνουν τὴν ψυχὴν τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ εὐνουχίζουν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, ὥστε νὰ μὴν δύναται νὰ ἀναθαρρήση καὶ νὰ ἐξυψωθῆ, ἐνῶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι εἶναι μονότονα καὶ στεῖρα πνεύματα, παντελῶς ὑστεροῦντες εἰς διανοητικὴν ἔξαρσιν, τὴν ὁποίαν παρέχει μόνον ὁ ἀνιδιοτελὴς στοχασμός. Θέατρον χωρὶς θεατάς: οἱ ἠθοποιοὶ παίζουν καὶ περιέρχονται εἰς κατάστασιν ἀλληλοθαυμασμοῦ, ἐρήμην τοῦ κοινοῦ. Ἡ σκέψις εἰς αὐτοὺς εἶναι μία αὐτόματος λειτουργία, ὅπως ἡ χώνευσις, καὶ αἱ κεφαλαί των «μαγειρεύουν» ἰδέας εἰς ἀνταπόκρισιν τῶν πλέον στοιχειωδῶν ἀναγκῶν».

»Ὁ Σινυάφσκι καὶ ὁ Ντάνιελ καταδικάσθηκαν σὲ ἑπτὰ χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα, γιατὶ ἀπεφάσισαν νὰ σκεφθοῦν ἐλεύθερα. Ἀλλὰ τὰ ἑπτὰ τοῦτα χρόνια θὰ πρέπει νὰ γίνουν, γιὰ τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς, ἑπτὰ χρόνια καταναγκαστικῆς μαθητείας, ὄχι στὶς ἀρχὲς τῆς ἐλευθερίας, (εἶναι ἀκόμα νωρίς...), ἀλλὰ στὶς βασικὲς ἰδιότητες τῆς τρομαχτικῆς ψυχογραφίας ποὺ τοὺς ἔκα-

νε ὁ Τζίλας: ὁ ἐπίμονος ἐτασμὸς τῶν ἰδιοτήτων αὐτῶν, θὰ τοὺς φέρῃ, σιγὰ σιγά, στὸ σημεῖο ἐκεῖνο ὅπου θ' ἀναγκαστοῦν νὰ γ τ ρ α π ο ῦ ν. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ εἶναι, ἤδη, ἕνα ξεκίνημα...».

Ἡ ἀναφορὰ εἰς τὸν Μίλοβαν Τζίλας τοῦ κ. Α. Παπαβασιλείου, φέρει εἰς τὴν μνήμην τὸ δρᾶμα τοῦ ἄλλοτε κομμουνιστοῦ ἡγέτου καὶ ἀντιπροέδρου τῆς κυβερνήσεως τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ὁ Μ. Τζίλας ἐκτίει ἤδη τὸ 9ον ἔτος ἀπὸ τῆς φυλακίσεώς του εἰς 13 ἐτῶν κάθειρξιν. Κατεδικάσθη ἀρχικῶς τὴν 24ην Ἰανουαρίου 1955 μὲ τὴν κατηγορίαν τῆς ἐχθρικῆς προπαγάνδας, ἐξ αἰτίας τῶν ἀπόψεών του περὶ πολιτικῶν ἐλευθεριῶν τὰς ὁποίας ἐξέφρασεν εἰς μίαν συνέντευξίν του πρὸς τοὺς «Τάϊμς τῆς Νέας Ὑόρκης». Ἡ καταδίκη του ἐκείνη, εἰς 18μηνον φυλάκισιν, ἀνεστάλη, ὑπεχρεώθη ὅμως νὰ δίδῃ τὸ «παρὼν» εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Τὴν 19ην Νοεμβρίου 1956 συνελήφθη ἐκ νέου, διότι εἶχεν ἀποστείλει ἄρθρον του, ἀναφερόμενον εἰς τὴν οὐγγρικὴν ἐξέγερσιν, εἰς τὸ περιοδικὸν «Νέος Ἡγέτης» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἕνα μῆνα ἀργότερον, ἕνα δικαστήριον τοῦ Βελιγραδίου τὸν κατεδίκασεν εἰς φυλάκισιν τριῶν ἐτῶν. Ἐνῷ ἐκρατεῖτο εἰς τὰς φυλακὰς τῆς Μιτροβίτσα, μιᾶς πόλεως ποὺ ἀπέχει 40 χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσαν, ἐδημοσιεύθη τὸ βιβλίον του «Νέα Τάξις» εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας Ἀμερικῆς. Τοῦτο ἔγινεν αἰτία νὰ προσαχθῇ ἐκ νέου εἰς δίκην καὶ τὴν 5ην Ὀκτωβρίου 1957 κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 9 ἐτῶν δι' ἐχθρικὴν προπαγάνδαν. Ἀφέθη ἐλεύθερος τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1961, ἀλλὰ τὴν 7ην Ἀπριλίου 1962 συνελήφθη καὶ πάλιν διὰ τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν Ἀμερικὴν βιβλίον του «Αἱ συνομιλίαι μου μὲ τὸν Στάλιν» καὶ κατεδικάσθη εἰς κάθειρξιν 13 ἐτῶν. Ἡ περίπτωσίς του, δηλαδή, εἶναι τόσον ὁμοία μὲ τὴν ὑπόθεσιν τῶν δύο Ρώσων συγγραφέων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Μίλοβαν Τζίλας ὑπῆρξε τὸ τραγικώτερον θῦμα διωγμοῦ τοῦ πνεύματος εἰς τὰ κομμουνιστικὰ καθεστῶτα.

***

ΠΕΡΑΝ τῶν ὅσων ἐξετέθησαν διὰ τὰς ἀντιδράσεις τῆς Δύσεως ἐπὶ τῆς καταδίκης τῶν δύο Ρώσων συγγραφέων, ὑπῆρξαν καὶ Σοβιετικοὶ συγγραφεῖς ποὺ συνεφώνησαν μὲ πολλοὺς Δυτικοὺς συναδέλφους των —κομμουνιστὰς καὶ μή— καὶ ἐχαρακτήρισαν μὲ σκληρὰς ἐκφράσεις τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου. Μεταξὺ αὐτῶν περιλαμβάνονται καὶ ἡγετικαὶ μορφαὶ τῶν σοβιετικῶν γραμμάτων, ὅπως ὁ Κωνσταντὶν Παουστόφσκυ, τοῦ ὁποίου τὸ αὐτοβιογραφικὸν μυθιστόρημα «Τὸ ἀργὸ πλησίασμα τοῦ κεραυνοῦ» ἐξεδόθη τελευταίως καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν, ποὺ ἐξηγέρθησαν καὶ κατεφέρθησαν μὲ δριμύτητα κατὰ τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως. Περισσότερον ἐξ ὅλων αὐτῶν ἐξηγέρθη καὶ κατεφέρθη μὲ πρωτοφανῆ δριμύτητα κατὰ τῆς ἀποφάσεως ὁ ἀντικομμουνιστὴς γνωστὸς συγγραφεὺς Βαλέριος Ταρσῆς, ὁ ὁποῖος ἔφθασεν εἰς Λονδῖνον ταυτοχρόνως μὲ τὴν δίκην τῆς Μόσχας διὰ σειρὰν διαλέξεων. Δι' αὐτὸν ὅμως θὰ ὁμιλήσωμεν ἐκτενέστερον κατωτέρω.

Ἕνας ἄλλος γνωστὸς Ρῶσος συγγραφεύς, ὁ μαθηματικὸς καὶ φιλόσοφος Ἀλέξανδρος Γιεσένιν - Βόλπιν, ἀνεφέρθη εἰς τηλεγραφήματα πρὸς τὰς ἐφημερίδας τῆς Δύσεως ὅτι συνελήφθη διότι ἐξεφράσθη ὑπὲρ τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δίκης των. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ὁ Βόλπιν εἶναι ἐξέχον μέλος τῆς παρανόμου ὀργανώσεως τῶν Σοβιετικῶν συγγραφέων καὶ ἡγεῖτο τῆς διαδηλώσεως εἰς τὴν Μόσχαν τοῦ παρελθόντος Δεκεμβρίου, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ συμμετασχόντες εἰς αὐτὴν ἐζήτουν τὴν διεξαγωγὴν δημοσίας δίκης τῶν δύο συγγραφέων. Ἡ διαδήλωσις αὐτὴ διελύθη ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν καὶ ὁ Βόλπιν ἐκρατήθη καὶ τότε ἐπ' ὀλίγας ἡμέρας δι' ἀνάκρισιν. Ὁ Ἀλέξανδρος Γιεσένιν - Βόλπιν, ἡλικίας 42 ἐτῶν, υἱὸς τοῦ μεγάλου Ρώσου λυρικοῦ ποιητοῦ Σεργκέϊ Γιεσένιν καὶ φίλος τοῦ Βαλερίου Ταρσῆ, ἐδήλωσε πρὸς τοὺς ξένους δημοσιογράφους πρὸ τῆς συλλήψεώς του, ὅτι «ἡ κατηγορία ἐναντίον τῶν δύο συγγραφέων δὲν στηρίζεται οὔτε ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὑπαρχόντων σοβιετικῶν νόμων». Παρεδέχθη ἐξ ἄλλου ὅτι ἡγεῖτο τῆς διαδηλώσεως τοῦ Δε-

κεμβρίου καὶ ὅτι τὸν διασκεδάζει τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε συλληφθῆ ὡς ἡγέτης ἑνὸς κινήματος τῶν ἀντιπάλων τοῦ καθεστῶτος Ρώσων διανοουμένων.

Αἱ γνῶμαι τῶν Ρώσων αὐτῶν συγγραφέων, ὑποστηρικτῶν τῶν καταδικασθέντων Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ, ἠγνοήθησαν βεβαίως ἀπὸ τὸ καθεστὼς καὶ τὸ δικαστήριον. Τὸ αὐτὸ συνέβη καὶ μὲ τὸ τηλεγράφημα ποὺ ἐστάλη εἰς τὸ Κρεμλῖνον ἀπὸ τὴν Διεθνῆ Ἕνωσιν Συγγραφέων Π.Ε.Ν., ἡ ὁποία ἐχαρακτήρισεν ὡς «βάρβαρον καὶ ἀπάνθρωπον» τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν διὰ τοὺς δύο συγγραφεῖς.

Ἐκ παραλλήλου εἰς τὴν Μόσχαν, ἐκπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως καὶ τύπος ὑπερησπίσθησαν μὲ δηλώσεις καὶ ἄρθρα τὴν ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου καὶ ἀπέρριψαν τὰς διαμαρτυρίας τῶν Δυτικῶν —συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν κομμουνιστῶν τῆς Δύσεως— ἐπικριτῶν τῆς καταδίκης τῶν Σινυάφσκι καὶ Ντάνιελ. Ἡ «Πράβδα» ὑπεστήριξεν ὅτι ἡ καταδίκη τῶν δύο συγγραφέων δὲν σημαίνει ὅτι «ἡ ἐλευθερία τῆς κριτικῆς» ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν. «Ἡ πιὸ βιαία κριτικὴ τῶν ἐλλείψεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν, ἐτόνισεν, ἐὰν χρησιμεύῃ εἰς τὴν σταθεροποίησιν τῆς κοινωνίας μας, εἰς τὴν ἀποκάθαρσιν καὶ τὴν ἐνίσχυσίν της, ἐνεθαρρύνετο πάντοτε, ἐνθαρρύνεται καὶ θὰ ἐνθαρρύνεται μὲ κάθε τρόπον. Ἀλλὰ ἡ κριτικὴ ποὺ ξεκινᾶ ἀπὸ μῖσος, συκοφαντία, καὶ ἀποβλέπει εἰς τὴν ὑπονόμευσιν τῶν πραγματικῶν θεμελίων τοῦ συστήματός μας, εἰς τὴν ὑπονόμευσιν τῆς ἰσχύος του, ἀπεκρούετο πάντοτε, ἀποκρούεται τώρα καὶ φυσικὰ θὰ ἀποκρούεται πάντοτε καὶ εἰς τὸ μέλλον...».

Ἀναφερομένη εἰς τὴν μετασταλινικὴν περίοδον ἡ «Πράβδα», λέγει ὅτι τὸ κόμμα ἔπραξε πᾶν τὸ δυνατὸν διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐπανάληψιν «τῶν παραβιάσεων ἐκείνων τῆς νομιμότητος, αἱ ὁποῖαι ἠμπόδιζαν τὴν ἀνάπτυξιν τῆς δημοκρατίας» (!). Δημοκρατία, συνεχίζει, δὲν σημαίνει μίαν μορφὴν κυβερνήσεως, ἡ ὁποία ἐξασφαλίζει ἀτιμωρησίαν εἰς τοὺς διαπράττοντας ἐγκλήματα. Ἀντιθέτως, ἡ δημοκρατία λαμβάνει ἀποτελεσματικὰ μέτρα ἐναντίον ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν νὰ ἀνατρέψουν τὸ καθεστὼς τοῦ λαοῦ. Αὐτὸς δὲν εἶναι δικαίωμος, ἀλλὰ νόμος...

Προκαλοῦν βεβαίως ναυτίαν αὐταὶ αἱ «ἐξομολογήσεις» τῆς σοβιετικῆς ἐφημερίδος περὶ «Δημοκρατίας» καὶ Νόμου. Ὅπως ναυτίαν προκαλοῦν καὶ τὰ ὅσα περαιτέρω γράφει περὶ «προσεκτικῆς καὶ ἀντικειμενικῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης», πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε «μίαν ἀπόδειξιν τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστῶτος τῆς χώρας»! Θὰ ἦτο παράδοξον, προσθέτει, ἐὰν ἀνέμενε κανεὶς ὅτι τὸ δικαστήριον θὰ ἐπεδείκνυεν «φιλελευθέραν κατανόησιν» ἔναντι τῶν ἰδεολογικῶν προπομπῶν τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ συνελήφθησαν μὲ ρυπαρὰς τὰς χεῖρας. «Αἱ ἀρχαὶ θὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπερασπίζουν τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν παντὸς Σοβιετικοῦ πολίτου καὶ νὰ ἐνσταλάζουν τὸ πνεῦμα τῆς ἀκλονήτου πίστεως πρὸς τὸν κομμουνισμὸν καὶ τῆς ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν πατρίδα»...

Καὶ ἡ «Φιλολογικὴ Ἐφημερὶς» —ὄργανον τῆς Ἑνώσεως Σοβιετικῶν Συγγραφέων— ἐδημοσίευσεν ἐπιστολὴν ὑπογεγραμμένην ὑπὸ 18 καθηγητῶν τῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Μόσχας, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπικρίνεται ὁ Σινυάφσκι ὡς ὑποκρινόμενος τὸν νομιμόφρονα μαρξιστὴν εἰς τὴν δημοσίαν ζωήν του, ὡς λογοτεχνικὸς κριτικὸς καὶ συνεργάτης τοῦ Ἰνστιτούτου Γκόρκυ, ἐνῶ μυστικὰ ἀπέστελλε εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἔργα του εἰς τὰ ὁποῖα ὑπεστήριζε τὰς ἀντιθέτους ἀκριβῶς ἀπόψεις. «Εἰς ποῖον ἀπηύθυνε τὰ ἔργα του ὁ Σινυάφσκι - Τέρτζ, ὅταν τὰ ἔστελλε εἰς τὸ ἐξωτερικόν, εἰς φίλους τῆς χώρας μας ποὺ εἶχαν ἀνάγκην ἀντικειμενικῶν πληροφοριῶν;» ἐρωτοῦν οἱ καθηγηταὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἐπιστολήν των. Καὶ ἀπαντοῦν οἱ ἴδιοι: «Ὄχι. Ἀπηυθύνετο μόνον εἰς ἐκείνους ποὺ ἐξάπτουν τὸ μῖσος ἐναντίον τῶν λαῶν. Ἔχομε τὴν πεποίθησιν, ὅτι οὔτε ἕνας ἔντιμος ἐπιστήμων, οὔτε ἕνας ἁπλὸς ἄνθρωπος ποὺ σέβεται τὸν ἑαυτόν του δὲν ἠμπορεῖ νὰ δικαιολογήσῃ ἠθικῶς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Σινυάφσκι - Τέρτζ. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐσήκωσε τὸ χέρι του ἐναντίον ὅλων ὅσα μᾶς εἶναι ἱερὰ καὶ σεβαστά...». *(Συνεχίζεται)*

ΤΖΩΝ ΤΖΩΡΤΖ ΧΑΪ
ΕΝΑΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ
Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Μέσα στὴ μεγάλη σκυθρωπὴ φυλακὴ τοῦ Γούντγουώρθ τοῦ Λονδίνου, σ᾽ ἕνα κάθισμα μπροστὰ στὸ γραφεῖο τοῦ ψυχιάτρου, ἐκάθητο ἕνας ἄνδρας. Ἦταν 38 ἐτῶν, ἀρκετὰ εὐπαρουσίαστος καὶ ἔτρεφε ἕνα λεπτὸ μουστάκι. Φοροῦσε τὴ στολὴ τοῦ καταδίκου, ἡ ὁποία δὲν ἐφήρμοζε στὸ σῶμα του. Εἶχε μιὰ περίεργη ἀθώα ἐμφάνισι.

— Στὸν ὕπνο μου βλέπω πάντοτε τὸ ἴδιο ὄνειρο, ὅτι δηλαδὴ βρίσκομαι σ᾽ ἕνα σκοτεινὸ καὶ πυκνὸ δάσος, ἔλεγε στὸν ψυχίατρο. Ἀπὸ τὰ γυμνὰ κλαριὰ τῶν δένδρων στάζει ἡ βροχή. Ὅταν ὅμως πλησιάζω, βλέπω ὅτι δὲν εἶναι βροχή, ἀλλὰ αἷμα. Τὰ δένδρα ἀρχίζουν νὰ μαραίνωνται φοβισμένα. Ἀπὸ τὸν κορμό τους βγαίνει μιὰ βαρειὰ μυρουδιὰ αἵματος. Τρέχω μὲ ἕνα κύπελλο γιὰ νὰ τὸ γεμίσω μὲ αἷμα. Μιὰ μορφὴ παρουσιάζεται μπροστά μου καὶ μὲ διατάζει νὰ τὸ πιῶ. Προσπαθῶ ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ φέρω τὸ κύπελλο στὸ στόμα μου. Γνωρίζω ὅτι γιὰ ν᾽ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὄνειρο, πρέπει νὰ σκοτώσω ἄνθρωπο καὶ νὰ πιῶ αἷμα!...

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ διηγεῖτο τὸ ὄνειρο αὐτὸ ἐκρατεῖτο στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ δικασθῇ γιὰ φόνο. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόνο γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχε κατηγορηθῇ καὶ συλληφθῇ, εἶχε ὁμολογήσει καὶ ἄλλους πέντε φόνους, κατὰ τὴν διάπραξι τῶν ὁποίων ἔπινε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του!...

Οἱ ἐγκληματολόγοι τὸν ἐχαρακτήρισαν ὡς ἕνα ἀπὸ τοὺς πλέον τερατώδεις ἐγκληματίες ποὺ εἶχε ποτὲ συλλάβει ἡ Σκώτλαντ Γυάρντ, ἕνας δολοφόνος - βρυκόλακας, ποὺ ἐκκολάφθηκε ἀνάμεσα στὰ ὁλοκαυτώματα τῶν βομβαρδισμῶν τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο.

Ἀπέναντι στοὺς φίλους του ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν λεπτὸς μὲ εὐγενεῖς τρόπους, ντυνόταν κομψά, ἔδειχνε ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς καλὲς τέχνες καὶ ἦταν ἐπιδέξιος μηχανικὸς καὶ ἐφευρέτης.

Ἡ ἐγκληματικὴ καρριέρα αὐτοῦ τοῦ αἰνιγματικοῦ τέρατος ἐκάλυπτε χρονικὸ διάστημα πέντε ἐτῶν.

Ἂς ἀρχίσωμε ὅμως ἀπὸ τὸ παλιὸ πανδοχεῖο τῆς Κρώλεϋ, μιᾶς ἥσυχης, μικρῆς πόλεως, νοτίως τοῦ Λονδίνου.

Στὶς 14 Ἰανουαρίου 1948 ὁ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου καταστήματος παιγνιδιῶν στὸ Λονδῖνο, Ἄρτζιμπαλντ Χέντερσον, φτάνει στὴν Κρώλεϋ μαζὶ μὲ τὴν ὡραία σύζυγό του Ρόζα καὶ καταλύουν στὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ συναντήσουν τὸν Τζὼν Τζὼρτζ Χάϊ, καὶ νὰ συζητήσουν μαζί του τὴν ἐκμετάλλευσι ἑνὸς μηχανικοῦ παιγνιδιοῦ ποὺ εἶχεν ἐπινοήσει καὶ κατασκευάσει ὁ τελευταῖος.

Τὸ ζεῦγος ἔμεινε μερικὲς μέρες στὴν Κρώλεϋ, ὅπου τελικὰ ὁ Χάϊ ὡδήγησε τὸν Χέντερσον στὸ ἐργαστήριό του γιὰ νὰ ἐπεξεργασθῇ τὸ νέο παιγνίδι. Μετὰ ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔπεισε καὶ τὴ σύζυγο τοῦ Χέντερσον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ στὸ ἐργαστήριό του γιὰ νὰ θαυμάσῃ κι᾽ αὐτὴ τὸ παιγνίδι.

Θὰ ἦταν μεσάνυκτα ὅταν ὁ Χάϊ ἐπέστρεψε στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου βρῆκε μισοκοιμισμένο τὸν ὑπάλληλο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ζήτησε βοήθεια γιὰ νὰ κατεβάσῃ κάτω τὰ πράγματά του καὶ τὰ πράγματα τῶν Χέντερσον.

—Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Χέντερσον πῆραν ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα καὶ ἀνεχώρησαν βιαστικὰ γιὰ τὸ Λονδῖνο. Μοῦ ἀνέθεσαν νὰ τακτοποιήσω τὸ λογαριασμό τους στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ μεριμνήσω γιὰ τὶς ἀποσκευές τους, εἶπε.

Πλήρωσε τὸ λογαριασμό, ἄφησε ἕνα γενναῖο φιλοδώρημα στὸ προσωπικὸ καὶ ἀνεχώρησε.'

Τώρα εἶχε πολλὲς δουλειὲς νὰ κάνῃ. Ἔπρεπε νὰ πουλήσῃ κάτι ρολόγια τοῦ

χεριοῦ μεγάλης ἀξίας, μερικὰ πολύτιμα κοσμήματα, γουναρικά, βαλίτσες, ποὺ φυσικὰ ἀνῆκαν στοὺς Χέντερσον. Ἐν συνεχείᾳ γύρισε στὸ Λονδῖνο καὶ ἔχοντας στὰ χέρια του μιὰ ἐξουσιοδότησι, ὑπογεγραμμένη ἀπὸ τὸν Χέντερσον, ἄρχισε νὰ ἀποσύρῃ χρήματα ἀπὸ τὶς τράπεζες. Πούλησε τὰ ἔπιπλα τοῦ σπιτιοῦ τῶν Χέντερσον καὶ τελικὰ τὸ αὐτοκίνητό τους. Τελευταῖο ἔμεινε τὸ κατάστημα τῶν παιγνιδιῶν καὶ τὸ πούλησε κι' αὐτὸ σὲ κάποιον Ἄλμπερτ Κλάρκ.

Ὁ Χάϊ κρατοῦσε δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο «Ὄνσλόου Κῶρτ» τοῦ Λονδίνου. Ἐν τούτοις σπανίως βρισκόταν ἐκεῖ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τοῦ 1948. Τὰ ἐνοίκια ὅμως ἐστέλλοντο κανονικὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι, τὴ Ντωβίλ, Μπιαρὶτς καὶ Γαλλικὴ Ριβιέρα.

Τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1949 ὁ Χάϊ ἐπέστρεψε στὸ ἥσυχο ξενοδοχεῖο του. Μέσα σὲ μερικὲς ἑβδομάδες ἐδημιούργησε φιλικὲς σχέσεις μὲ μιὰ ἄλλη σύνοικο, τὴν χήρα τοῦ συνταγματάρχου Ντουράντ Ντῆκον. Ἔτρωγαν μαζὶ στὸ ἑστιατόριο καὶ σιγὰ - σιγὰ ὁ Χάϊ ἀπέκτησε τὴν πλήρη ἐμπιστοσύνη της.

Τελικὰ τῆς πρότεινε νὰ πᾶνε μαζὶ στὴν Κρώλεϋ γιὰ νὰ συζητήσουν τὴν ἐκμετάλλευσι μιᾶς ἰδέας τῆς χήρας. Ἡ χήρα δέχθηκε καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἀνεχώρησε μόνη της ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο, φορώντας τὰ καλύτερα κοσμήματά της (2.15 ἀπογευματινὴ τῆς 28-2-49), ἕνα μαῦρο γούνινο παλτὸ καί... ἐξαφανίσθηκε.

Στὶς 5.30′ τὸ ἴδιο ἀπόγευμα ὁ Τζὼν Τζὼρτζ Χάϊ μπῆκε μόνος του στὸ ἑστιατόριο «Ὄουλντ Πράϊορς» τῆς Κρώλεϋ, πῆρε ἕνα τσάϊ καὶ ἀνεχώρησε ἀμέσως. Στὶς ἐννέα ἐγευμάτισε σὲ ἑστιατόριο τῆς Κρώλεϋ πάλι μόνος του.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔπαιρνε τὸ πρόγευμά του στὸ Λονδῖνο, στὸ ξενοδοχεῖο του, χωρὶς πάλι τὴν συντροφιὰ τῆς Ντουράντ Ντῆκον.

Ὁ Χάϊ ρώτησε τότε τὴν Λαίην, μιὰ στενὴ φίλη τῆς χήρας, ἐὰν εἶχε δῆ καθόλου τὴν Ντουράντ Ντῆκον.

—Ὄχι, ἔχω νὰ τὴν δῶ ἀπὸ χθὲς τὸ ἀπόγευμα. Ἡ Ὀλὶβ μοῦ εἶχε πῆ ὅτι θὰ πηγαίνατε μαζὶ στὴν Κρώλεϋ.

— Ναί, σχεδιάζαμε νὰ πᾶμε, ἀλλὰ δὲν ἦρθε νὰ μὲ βρῆ στὸ ραντεβοῦ μας. Τὴν περίμενα μιὰ ὥρα καὶ μετὰ ἔφυγα μόνος μου γιὰ τὴν Κρώλεϋ.

— Μὰ αὐτὸ εἶναι περίεργο. Οὔτε χθὲς τὸ βράδυ δὲν ἔφαγε. Θὰ πάω στὸ δωμάτιό της νὰ δῶ.

Ἡ Λαίην βρῆκε ἄδειο τὸ δωμάτιο τῆς φίλης της. Ξημέρωσε ἡ ἄλλη μέρα καὶ ἡ Ντουράντ Ντῆκον δὲν φάνηκε πουθενά, πρᾶγμα ποὺ ἀνησύχησε πολὺ τὴν Λαίην.

— Φοβᾶμαι ὅτι κάτι τρομερὸ τῆς συνέβη, εἶπε στὸν Χάϊ. Ἐγὼ τῆς ἔλεγα συνεχῶς νὰ μὴ φορᾶ τὰ κοσμήματά της στὸ δρόμο, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν μ' ἄκουγε. Θὰ πάω κατ' εὐθεῖαν στὴν Ἀστυνομία.

— Μὰ τότε θὰ ἦταν καλύτερα νὰ ἔρθω καὶ ἐγὼ μαζί σου, ἀπάντησε ὁ Χάϊ.

Ὁ ὑπαστυνόμος Γουέμπ, στὸν ὁποῖο παρουσιάσθηκαν, ἄκουσε μὲ ἐνδιαφέρον τὴν ἱστορία τῆς Λαίην.

—Ἡ Ὀλὶβ φοροῦσε κοσμήματα ποὺ ἄξιζαν ἀρκετὲς ἑκατοντάδες λίρες κι' ἕνα βαρύτιμο γούνινο παλτό. Φοβᾶμαι μήπως τὴν ἀπήγαγαν μὲ αὐτοκίνητο καὶ τὴν λήστεψαν.

—Ἐγὼ τὴν περίμενα στὸ ραντεβοῦ μας, καὶ ὅταν εἶδα ὅτι δὲν φάνηκε, ἔφυγα μόνος μου, εἶπε ὁ Χάϊ. Γύρισα στὸ Λονδῖνο λίγο πρὶν τὰ μεσάνυκτα.

Ὁ Γουὲμπ ἀνέφερε στὸν ἀστυνόμο Σέλεν Σάϊμς, ὁ ὁποῖος ἐξέτασε μὲ τὴ σειρά του τὸν Χάϊ, χωρὶς νὰ μάθῃ τίποτε τὸ θετικό. Ὁ Χάϊ τοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι τῆς ἐπιχειρήσεώς του «Χάρστλη» στὴν Κρώλεϋ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ της Τσὰρλς Ἔντουαρντ Τζόουνς.

— Εἶναι λίγο ἐνωρὶς νὰ ἀνησυχῆτε γιὰ τὴν φίλη σας, ἀλλὰ θὰ ἀρχίσωμε ἀμέσως τὶς ἀναζητήσεις, τοὺς καθησύχασε ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ ἀστυνόμος ζήτησε μιὰ φωτογραφία τῆς Ντουράντ Ντῆκον, τὴν ὁποία ἔδωσε

πρὸς δημοσίευσι στὸν τύπο μὲ ὅλες τὶς λεπτομέρειες τῆς ἐξαφανίσεώς της. Ἡ ὑπηρεσία ἀναζητήσεων ἀνέλαβε νὰ ἐνεργήσῃ ἔλεγχο σὲ ὅλα τὰ ξενοδοχεῖα τοῦ Λονδίνου καὶ τῶν περιχώρων. Ἡ ἀστυνομία τελικὰ ἀνεκάλυψε μιὰ ἀδελφὴ τῆς ἐξαφανισθείσης, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν εἶχε ἰδέα τί συνέβαινε.

Ἐξ ἐπαγγελματικοῦ καθήκοντος, ὁ ἀστυνόμος Σάϊμς ἐζήτησε ἀπὸ τὴν διεύθυνσι τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ νὰ μάθῃ ἐὰν ὁ Χάϊ εἶχε φάκελλο.

Ἀπὸ τὸ ἀρχεῖο λοιπὸν τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ προέκυψαν καταπληκτικὲς πληροφορίες. Κάποιος Τζὼρτζ Τζὼν Χάϊ, τοῦ ὁποίου τὰ χαρακτηριστικὰ ἔμοιαζαν καταπληκτικὰ μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φίλου τῆς ἐξαφανισθείσης χήρας, εἶχε καταδικασθῆ τὸ 1937 σὲ τέσσερα χρόνια φυλάκισι στὴ Σάρρεϋ Ἀσάϊζες γιὰ ἀπάτη. Τὸν Ἰούνιο τοῦ 1941 εἶχε καταδικασθῆ καὶ πάλι σὲ 20 μῆνες φυλάκισι γιὰ κλοπή.

Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἀνάγκασαν τὸν ἀστυνόμο Σάϊμς νὰ καλέσῃ καὶ νὰ ἀνακρίνῃ ξανὰ τὸν Χάϊ. Τηλεφώνησε καὶ στὴν ἀστυνομία τῆς Κρώλεϋ καὶ ὁ ἀρχιφύλακας Πάτρικ Χέλσιν ἐπισκέφθηκε τὶς ἐγκαταστάσεις τοῦ «Χάρτσλη» καὶ ἀνέκρινε τὸν διευθυντὴ Τσὰρλς Τζόουνς.

Ὁ Τζόουνς πληροφόρησε τὸν ἀστυνομικὸ ὅτι ὁ Χάϊ δὲν ἦταν διευθυντὴς τῆς «Χάρτσλη», ὅπως ἰσχυρίζετο, ἀλλὰ ἕνας μηχανικὸς ποὺ ἐργαζόταν ἐκεῖ καὶ παράλληλα ἔκανε καὶ τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς ἐπιχειρήσεως στὸ Λονδῖνο.

Ὁ ἀρχιφύλακας ἐξακρίβωσε ὅτι τὴν Παρασκευὴ ἔκαμε ἐμφάνισι ὁ Χάϊ στὴν Κρώλεϋ, ἀλλὰ μόνος του.

Παρὰ τὶς ἐπανειλημμένες δημοσιεύσεις τῆς φωτογραφίας τῆς ἐξαφανισθείσης στὸν τύπο, δὲν εἶχε βρεθῆ κανένα ἴχνος της. Ὁ ἀστυνόμος Σάϊμς δὲν μποροῦσε νὰ θεωρήσῃ ὑπεύθυνο γιὰ τὴν ἐξαφάνισι τῆς γυναίκας τὸν Χάϊ, παρὰ τὸ βεβαρημένο φάκελλό του. Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ὁ Χάϊ εἶχε ἀναφέρει τὴν ἐξαφάνισί της.

Ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὲς ἡμέρες, διάβασε τὴν ἀγγελία τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Ντῆκον ὁ ἀδελφὸς τῆς Ρόζας Χέντερσον, ποὺ ἔμενε στὸ Μάντσεστερ, ὀνόματι Ἄνρολντ Μπέρλιν. Μετὰ τὴν ἐξαφάνισι τῶν Χέντερσον, ὁ Χάϊ εἶχε γράψει στὸν Μπέρλιν ὅτι, ἡ ἀδελφή του μαζὶ μὲ τὸν σύζυγό της, εἶχαν ἀναχωρήσει γιὰ τὴν Νότιο Ἀφρική.

Βλέποντας λοιπὸν ὁ Μπέρλιν ὅτι καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι ἦταν ἀναμεμιγμένος ὁ Χάϊ, ὑποπτεύθηκε τότε ὅτι κάτι συνέβη μὲ τὴν ἀδελφή του καὶ ἔσπευσε στὸ Λονδῖνο, ὅπου παρουσιάσθηκε στὸν ἀστυνόμο Σάϊμς.

—Ὥστε ἦταν ὁ Τζὼν Τζὼρτζ Χάϊ ἐκεῖνος ποὺ ἀνέφερε τὴν ἐξαφάνισι τῆς χήρας; Λοιπόν, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος ποὺ βρέθηκε γιὰ τελευταία φορὰ μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή μου καὶ τὸ σύζυγό της, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐξαφανισθῆ ἐπίσης, εἶπε στὸν ἀστυνόμο.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἔδωσε νέα ὤθησι στὶς προσπάθειες τῶν ἀστυνομικῶν. Ὁ Σάϊμς καὶ ὁ ὑπαστυνόμος Γουέμπ ἀνεχώρησαν ἀμέσως γιὰ τὴν Κρώλεϋ, ὅπου ἀνέκριναν ἰδιαιτέρως τὸν Τσὰρλς Τζόουνς.

—Ὄχι, εἶμαι βέβαιος. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ γυναίκα μέσα στὸ αὐτοκίνητο μαζὶ μὲ τὸν Χάϊ ὅταν ἦρθε στὸ ἐργοστάσιο, εἶπε ὁ Τζόουνς.

—Ὑπάρχει κανένα μέρος ἐδῶ ποὺ μπορεῖ νὰ πῆγε πρὶν ἔρθη στὸ ἐργοστάσιο; ρώτησε ὁ Σάϊμς.

Ὁ Τζόουνς σκέφθηκε γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἔχομε μιὰ ἀποθήκη στὴν ὁδὸ Λέοπολντ ποὺ σπάνια τὴν χρησιμοποιοῦμε. Τὸ κλειδὶ τὸ κρατᾶ ὁ Χάϊ. Κάποτε μὲ ρώτησε ἂν μποροῦσε νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ γιὰ ἐργαστήριο καὶ ἐγὼ τοῦ τὸ ἐπέτρεψα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ μαζὶ μὲ τὸν Τζόουνς πῆγαν στὴν παλιὰ ἀποθήκη. Ἀνάμεσα στὰ ἄχρηστα πράγματα ποὺ βρίσκονταν μέσα, βρῆκαν μερικὲς μποτίλιες τῶν 10 γαλονίων, ἡ μία ἀπὸ τὶς ὁποῖες περιεῖχε ἕνα ὑγρὸ ποὺ διεπιστώθη ὅτι ἦταν θειϊκὸ ὀξύ. Δίπλα στὶς μποτίλιες βρισκόταν ἕνα μεγάλο μεταλλικὸ βαρέλι, τοῦ ὁποίου ἡ

ἐσωτερικὴ ἐπιφάνεια εἶχε διαβρωθῆ ἀπὸ τὸ ὀξύ. Πιὸ πέρα μιὰ ποδιὰ ἀπὸ ἐλαστικό, ἕνα ζευγάρι γάντια ἐλαστικὰ πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Καὶ πιὸ πέρα ἕνα μεγάλο δερμάτινο κουτί.

Τὸ κουτὶ περιεῖχε ἕνα αὐτόματο περίστροφο Γουέμπλεϋ τῶν 38. Περιεῖχε ἐπίσης καὶ μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς ἑνὸς γούνινου παλτοῦ ἀπὸ ἕνα στεγνοκαθαριστήριο τοῦ Χόρσαμ. Πάνω στοὺς ἀσβεστωμένους τοίχους ὑπῆρχαν κάτι πιτσιλίσματα ποὺ ἔμοιαζαν μὲ αἷμα.

Ὁ ἀστυνόμος Σάϊμς τηλεφώνησε στὸν διευθυντὴ τῆς Σκώτλαντ Γιὰρντ Μάχον, ὁ ὁποῖος ἔσπευσε κι' αὐτὸς στὴν Κρώλεϋ συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν Δρα Κέϊθ Σίμσον, καὶ ἀπὸ μιὰ ὁμάδα ἀστυνομικῶν καὶ τεχνικῶν τῆς Σημάνσεως.

Πάνω σ' ἕνα σωρὸ σκουπίδια μέσα στὰ χαλάσματα τῆς αὐλῆς, πίσω ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, ὁ Δρ. Σίμσον ἀνεκάλυψε ἴχνη ἀπὸ ἕνα βαρὺ ἀφρὸ ποὺ εἶχε ἀπορριφθῆ ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες. Ἀπὸ τὴν πρόχειρη ἀνάλυσι ποὺ ἔκανε διεπίστωσε τὴν ὕπαρξι ζωϊκῶν ἰνῶν καὶ μικροσκοπικῶν τεμαχίων ἀπὸ κόκκαλα.

Ὁ Δρ. Σίμσον γύρισε καὶ κύτταξε τὸν Μάχον καὶ τὸν Σάϊμς μὲ ἕνα μορφασμό. Τὸ θειϊκὸ ὀξύ, τὸ διαβρωμένο βαρέλι, καὶ τὰ ὑπολείμματα αὐτὰ ὡδηγοῦσαν στὸ μόνο πιθανὸ συμπέρασμα: Ἕνα ἀνθρώπινο σῶμα εἶχε ἐμβαπτισθῆ μέσα στὸ θειϊκὸ ὀξύ, ὅπου παρέμεινε ἐπὶ ἀρκετὲς ἡμέρες μέχρις ὅτου ἀποσυνετέθη τελείως.

Ὁ Μάχον ἐξέτασε τὰ πιτσιλίσματα ἀπὸ τὰ αἵματα πάνω στὸν τοῖχο. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ θῦμα πυροβολήθηκε στὸ κεφάλι μὲ τὸ Γουέμπλεϋ πρὶν νὰ ριχθῆ τὸ πτῶμα του μέσα στὸ βαρέλι.

Ἡ ἀποθήκη περικυκλώθηκε ἀμέσως καὶ φρουρήθηκε. Μιὰ μεγάλη ποσότης ἀπὸ τὰ σκουπίδια καὶ τὶς ἀκαθαρσίες τῆς αὐλῆς φορτώθηκαν σ' ἕνα φορτηγὸ καὶ μεταφέρθηκαν στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ὑποβληθοῦν σὲ ἀνάλυσι.

Ἡ ἔρευνα συνεχίσθηκε χωρὶς νὰ δοθῆ τίποτε στὴν δημοσιότητα. Ἐξακριβώθηκε ὅτι τὸ παλτὸ ποὺ εἶχε δοθῆ στὸ καθαριστήριο ἀνῆκε στὴ χήρα καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὸ ἔδωσε ἀναγνωρίσθηκε σὲ μιὰ φωτογραφία ὅτι ἦταν ὁ Χάϊ.

Ἕνας ἀστυνομικὸς ἔκανε ἔλεγχο στὸ κοσμηματοπωλεῖο Χόρσαμ, ὅπου ἀνεκάλυψε τὸ περιδέραιο τῆς Ντουράντ Ντῆκον, τὸ ὁποῖο ἕνας ἄνδρας μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Χάϊ εἶχε πουλήσει ἀντὶ 10 λιρῶν.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐπέστρεψαν στὸ Λονδῖνο καὶ ὁ Σάϊμς κάλεσε τὸν Χάϊ γιὰ ἀνάκρισι. Τοῦ εἶπε ὅτι στὴν ἀποθήκη τῆς ὁποίας εἶχε τὸ κλειδὶ βρέθηκε μιὰ ἀπόδειξι παραλαβῆς τοῦ παλτοῦ τῆς Ντουράντ Ντῆκον καὶ τὸν ρώτησε ἂν θέλη νὰ καταθέσῃ.

— Δὲν ξέρω τίποτε γι' αὐτά, ἀπάντησε ὁ Χάϊ. Ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, ἡ Ντουράντ Ντῆκον δὲν ἦρθε νὰ μὲ βρῆ ὅπως εἴχαμε συνεννοηθῆ. Μπορεῖ νὰ πῆγε στὴν Κρώλεϋ γιὰ νὰ μὲ βρῆ καὶ ἔπεσε σὲ χέρια κακοποιῶν.

Ὁ Χάϊ ἀργιόταν νὰ καταθέσῃ καὶ ἡ ἀστυνομία, ἐφ' ὅσον δὲν μποροῦσε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ χήρα ἦταν νεκρή, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερο. Τοῦ ἐζητήθη νὰ μὴ μετακινηθῆ ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ ἐτέθη ὑπὸ ἀστυνομικὴ ἐπιτήρησι.

Ἡ ἔρευνα συνεχίσθηκε καὶ ὁ ἀστυνόμος Σάϊμς δημοσίευσε στὸν τύπο τὴν φωτογραφία τοῦ Χάϊ, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρίσκονταν ἄνθρωποι ποὺ θὰ τὸν ἤξεραν γιὰ νὰ καταθέσουν. Πράγματι, ὁ χημικὸς ποὺ εἶχε πουλήσει τὸ θειϊκὸ ὀξὺ στὸν Χάϊ πρὸ τοῦ θανάτου τῶν Χέντερσον, παρουσιάσθηκε στὴν ἀστυνομία καὶ ἀνέφερε τὴν πώλησί του αὐτή.

Ὕστερα ἡ δημοσίευσις τῆς φωτογραφίας τοῦ Χάϊ εἶχε καὶ ἕνα ἀπροσδόκητο καταπληκτικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀστυνομία πῆρε ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν κυρία Λούσυ Φίλιππς, ἡ ὁποία ἐν συνεχείᾳ προσῆλθε αὐτοπροσώπως καὶ κατέθεσε τὰ ἑξῆς περίπου:

Στὰ 1944 κάποιος Ντόναλντ Μακσουὰν ἔμενε μαζὶ μὲ τὴ σύζυγό του Ἄμυ καὶ τὸ γυιό τους, ποὺ ἦταν τότε 31 ἐτῶν, σ' ἕνα διαμέρισμα ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸ δικό

της, στὴ συνοικία Πιμίλκο. Παρ' ὅλον ὅτι ζοῦσαν ἁπλᾶ, ὁ Μακσουὰν ἦταν πλούσιος ἄνθρωπος. Ἦταν ἰδιοκτήτης πολλῶν καταστημάτων καὶ ἕξη πολυκατοικιῶν. Τὸν ἴδιο χρόνο, ἐνῷ διαρκοῦσε ἀκόμα ὁ πόλεμος, ἕνας ὡραῖος καὶ καλοντυμένος κύριος ἄρχισε νὰ ἐπισκέπτεται τὴν οἰκογένεια τοῦ Μακσουάν. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐξαφανίσθηκε ὁ γυιός τους Γουΐλλιαμ Μακσουὰν καὶ οἱ γείτονες ψιθύριζαν ὅτι κρυβόταν γιὰ ν' ἀποφύγη τὸ στρατιωτικό. Ἀργότερα, τὸν Αὔγουστο τοῦ 1945 ἐξαφανίσθηκαν καὶ ὁ Ντόναλντ Μακσουὰν μὲ τὴν γυναίκα του Ἄμυ.

Τὴν ἑπομένη τῆς ἐξαφανίσεώς των ὁ κομψὸς κύριος ἦρθε καὶ ἀνέφερε στὴν σπιτονοικοκυρὰ ὅτι οἱ Μακσουὰν ἐκλήθηκαν ξαφνικὰ καὶ ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Ἀμερική. Ἔδειξε καὶ μιὰ ἐξουσιοδότησι, ὅπου ἦταν ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Μακσουὰν καὶ τὸν ἐξουσιοδοτοῦσε γιὰ ὅλες του τὶς οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις.

—Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ Τζὼν Τζὼρτζ Χάϊ, κατέληξε ἡ Φίλιππς. Τὸν γνώρισα ἀπὸ τὴν φωτογραφία καὶ τὸ ὄνομά του ποὺ ἦταν γραμμένο καὶ στὸ πιστοποιητικὸ ἐξουσιοδοτήσεως. Ὁ Χάϊ πούλησε τὶς πολυκατοικίες τοῦ Μακσουὰν καὶ τακτοποίησε ὅλους τοὺς ἄλλους λογαριασμούς του. Θὰ πρέπει νὰ εἰσέπραξε πάνω ἀπὸ 10.000 λίρες.

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις ποὺ ἐνήργησαν οἱ ἀστυνομικοὶ στὸ ξενοδοχεῖο Ὄνσλόου Κῶρτ, πληροφορήθηκαν ὅτι ὁ Χάϊ εἶχε δηλώσει ὡς προηγουμένη κατοικία του ἕνα διαμέρισμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Γκλότσεστερ καὶ ἄνδρες τῆς Σημάνσεως πῆγαν μυστικὰ ἐκεῖ. Μέσα σὲ μιὰ ἀποθήκη κάτω ἀπὸ τὸ διαμέρισμα ὑπῆρχε μιὰ καταπακτὴ καὶ πάνω ἀπὸ τὶς ἀκαθαρσίες τοῦ δαπέδου ἀνεκάλυψαν ζωϊκὲς ἶνες καὶ μερικὰ ἀνθρώπινα δόντια.

Στὶς 8 Μαρτίου 1949, ὁ Δρ. Χόλντεν τῆς ἐγκληματολογικῆς ὑπηρεσίας ἔκαμε τὴν ἀνάλυσι τῶν σκουπιδιῶν τῆς ἀποθήκης τῆς Κρώλεϋ καὶ ἀνέφερε ὅτι καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ βρέθηκαν ὑπολείμματα ὀστῶν ἀπὸ τρία τοὐλάχιστον πτώματα.

Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔβλεπαν τώρα ὅτι βρισκόνταν στὰ ἴχνη ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλέον σατανικοὺς ἐγκληματίες τῆς Ἀγγλίας. Τὰ στοιχεῖα μαρτυροῦσαν ὅτι εἶχε δολοφονήσει ἕξη ἄτομα. Τὴν Ὀλὶβ Ντουράντ - Ντῆκον, τὸν Ἄρτσιμπαλντ καὶ τὴν Ρόζα Χέντερσον καὶ τὸ ζεῦγος Μακσουὰν μὲ τὸν γυιό τους Γουΐλλιαμ. Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εἶχε καταστρέψει τὰ πτώματά τους ρίχνοντάς τα μέσα στὸ θειϊκὸ ὀξύ, ὥστε νὰ μὴ καταστῆ δυνατὸν νὰ ἀνευρεθοῦν καὶ νὰ προκύψουν νομικὲς ἀποδείξεις, ὅτι τὰ θύματά του εἶχαν πράγματι πεθάνει.

Μὲ τὸν Χάϊ ἐλεύθερο ἀκόμα, ἡ ἀστυνομία συνέχιζε τὶς ἀνακρίσεις της. Ξαφνικὰ ὁ Σάϊμς ἐκλήθη στὴν Κρώλεϋ, ὅπου οἱ ἀστυνομικοὶ συνέχιζαν τὶς ἔρευνές τους στὴν αὐλὴ τῆς ἀποθήκης.

Ὁ ἀστυνόμος ἐπέστρεψε τὴν νύκτα φέρνοντας κάτι μέσα σ' ἕνα χάρτινο φάκελλο. Πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ σπίτι τῆς ἀδελφῆς τῆς Ντουράντ - Ντῆκον.

Ἐνωρὶς τὸ πρωῒ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Χάϊ ὡδηγήθηκε συνοδείᾳ στὸ τμῆμα. Ὁ Σάϊμς τοῦ εἶπε γιὰ τὰ στοιχεῖα ποὺ εἶχε συγκεντρώσει σχετικῶς μὲ τὸ θάνατο τῆς οἰκογενείας Μακσουάν. Τοῦ εἶπε γιὰ τὶς ἀποδείξεις ποὺ εἶχε στὰ χέρια του, ὅτι εἶχε πουλήσει πράγματα ποὺ ἀνῆκαν στοὺς Χέντερσον καὶ στὴν Ντουράντ - Ντῆκον. Ἔδειξε ἐπίσης στὸν Χάϊ μιὰ βεβαίωσι τῆς τραπέζης ἀπὸ τὴν ὁποία προέκυπτε ὅτι οἱ καταθέσεις του αὐξήθηκαν κατὰ 6.800 λίρες μετὰ τὸν θάνατο τῶν Μακσουὰν καὶ κατὰ 7.771 λίρες μετὰ τὸν θάνατο τῶν Χέντερσον.

Γιὰ πρώτη φορὰ ὁ Χάϊ ταράχθηκε. Ἀρνήθηκε ὅμως καὶ ἰσχυρίσθηκε ὅτι δὲν ἐγνώριζε τὴν οἰκογένεια Μακσουὰν καὶ ἐπανέλαβε τὶς προηγούμενες καταθέσεις του περὶ τῆς ἀθωότητός του γιὰ τὶς ἄλλες περιπτώσεις.

Ὁ Σάϊμς τὸν ἄφησε νὰ σκεφθῆ λίγο καὶ μετὰ ἐστράφη πρὸς τὸν ὑπαστυνόμο Γουέμπ:

—Γιά πέστε μου τί γίνεται μὲ ἕνα ποὺ ἔχει βγῆ ἀπὸ ψυχιατρεῖο;

— Δὲν μπορῶ νὰ συζητήσω τέτοια θέματα μὲ σᾶς, ἀπάντησε ὁ Γουέμπ.

Ὁ Χάϊ τὸν κύτταξε ψυχρὰ καὶ ὕστερα εἶπε μὲ ἕνα ἐλαφρὸ χαμόγελο:

— Ἡ κυρία Ντουράντ - Ντῆκον ἐξαφανίσθηκε τελείως καὶ ποτὲ δὲν θὰ βρεθοῦν τὰ ἴχνη της. Τὴν διέλυσα μὲ τὸ θειϊκὸ ὀξύ. Πῶς μπορεῖτε νὰ ἀποδείξετε τὸν θάνατό της, ἀφοῦ δὲν βρίσκετε τὸ πτῶμα της; Πῶς μπορεῖτε;

Τότε ὁ Σάϊμς ἀνέσυρε ἕνα φάκελλο ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὸν ἄνοιξε καὶ ἔβγαλε μέσα ἀπ' αὐτὸν ἕνα ζευγάρι ὀδοντοστοιχίες ποὺ διετηροῦντο θαυμάσια.

— Δὲν κατεστράφησαν ὅλα τὰ ἴχνη. Βρήκαμε αὐτὲς τὶς ὀδοντοστοιχίες στὴν αὐλὴ τῆς ἀποθήκης τῆς Κρώλεϋ, ὅπου τὶς εἶχες κρύψει. Ὁ ὀδοντογιατρὸς τῆς Ντουράντ - Ντῆκον πιστοποίησε ὅτι ἀνήκουν σ' αὐτὴν καὶ σὲ συλλαμβάνω γιὰ φόνο.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Χάϊ λύγισε. Κάθισε κάτω καὶ μὲ φωνὴ ἀτάραχη, σὰν νὰ περιέγραφε ἕνα ταξίδι ἀναψυχῆς, ὑπαγόρευσε μιὰ καταπληκτικὴ κατάθεσί του.

— Ἡ κ. Ντουράντ - Ντῆκον κι' ἐγὼ πήγαμε στὴν Κρώλεϋ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου. Στὴν ἀποθήκη τῆς ὁδοῦ Λεοπόλντ τὴν πυροβόλησα στὸ κεφάλι, τὴν ὥρα ποὺ αὐτὴ ἐξέταζε μιὰ πλαστικὴ κόκκινη ὕλη. Ὕστερα μὲ ἕνα σουγιὰ τῆς ἔκανα μιὰ τομὴ στὸ λαιμό, γέμισα ἕνα ποτήρι μὲ αἷμα καὶ τὸ ἤπια. Μὲ παρακινοῦσε τὸ ὄνειρο ποὺ ἔβλεπα κάθε βράδυ νὰ τὸ κάνω.

»Μετὰ τῆς ἔβγαλα τὸ παλτὸ καὶ τὰ κοσμήματα καὶ τὴν ἔρριξα μέσα στὸ βαρέλι τῶν 45 γαλονίων. Μὲ τὴν ἀντλία γέμισα τὸ βαρέλι μὲ θειϊκὸ ὀξὺ καὶ τὸ ἄφησα νὰ δράσῃ. Πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι ἀφοῦ γέμισα τὸ βαρέλι μὲ ὑγρό, πῆγα γιὰ τσάϊ. Μετά, ἐνῷ τὸ βαρέλι ἔκανε τὴ δουλειά του, ἐγὼ κουβάλησα τὰ κοσμήματα στὸ αὐτοκίνητο. Κατὰ τὶς ἐννέα πῆγα στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ φαγητό. Καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐπέστρεψα στὸ Λονδῖνο.

»Τὴν Δευτέρα ξαναπῆγα στὴν Κρώλεϋ καὶ διεπίστωσα ὅτι τὸ θειϊκὸ ὀξὺ εἶχε διαλύσει τελείως τὸ πτῶμα. Στὴν ἐπιφάνεια ὅμως ἔπλεε ἀκόμα ἕνα κομμάτι σάρκα μαζὶ μὲ ἕνα κόκκαλο. Μὲ ἕνα κουβᾶ ἄδειασα τὸ ὑγρό, τὸ κουβάλησα καὶ τὸ ἔχυσα ἔξω στὴν αὐλή. Μετὰ γύρισα πάλι στὸ Λονδῖνο. Τὴν Τρίτη ξαναπῆγα στὴν Κρώλεϋ καὶ πούλησα μερικὰ κοσμήματα σ' ἕνα κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Χόρσαμ καὶ πῆγα τὸ παλτὸ στὸ καθαριστήριο...

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Χάϊ περιέγραψε καὶ τοὺς ἄλλους φόνους. Πῶς ξεκαθάρισε καὶ τὴν οἰκογένεια Μακσουὰν κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο. Περιέγραψε κατόπιν καὶ τὸν φόνο τοῦ Ἄρτσιμπαλντ καὶ τῆς Ρόζας Χέντερσον.

— Εἶχα δῆ ἕνα ὄνειρο ὅτι βρισκόμουνα μέσα σ' ἕνα δάσος καὶ ὅτι τὰ δένδρα ἔβγαζαν αἷμα. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ξύπνησα μὲ μιὰ ἐπιθυμία ποὺ ἔπρεπε νὰ ἱκανοποιηθῆ. Ὡδήγησα τὸν Ἄρτσιμπαλντ στὴν ἀποθήκη καὶ τὸν πυροβόλησα στὸ κεφάλι. Μετὰ ἐπέστρεψα καὶ ἔφερα καὶ τὴν Ρόζα ἐκεῖ. Τὴν πυροβόλησα πρὶν προλάβῃ νὰ δῆ τὸ πτῶμα τοῦ συζύγου της. Ἤπια ἀπὸ τὸν καθένα ἕνα ποτήρι αἷμα, πρὶν νὰ τοὺς ρίξω μέσα στὸ θειϊκὸ ὀξύ...

Ὁ Χάϊ ὑπέγραψε τὴν κατάθεσί του. Ἦταν ἡ πρώτη περίπτωσις ποὺ οἱ ἀστυνομικοὶ εἶχαν στὰ χέρια τους ἕνα φονιᾶ - βρυκόλακα, κάτι ἀνήκουστο στὰ χρονικὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐγκληματολογίας. Παρὰ τὴν ὁμολογία τοῦ Χάϊ, δὲν ὑπῆρχαν ἀποδεικτικὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ τοῦ ἀποδώσουν ὅλους τοὺς φόνους. Μόνον οἱ ὀδοντοστοιχίες τῆς Ντουράντ - Ντῆκον ἦταν ἕνα ἀποδεικτικὸ στοιχεῖο ποὺ μποροῦσε νὰ πείσῃ τοὺς ἐνόρκους. Ἔτσι ὁ Χάϊ ἐστάλη στὸν εἰσαγγελέα μόνο γιὰ τὸν φόνο τῆς τελευταίας.

Ὁ Χάϊ ὡδηγήθηκε στὸ Σάσεξ καὶ κλείσθηκε στὶς φυλακὲς Λιοῦες. Ἀπαγορεύθηκε στὸν τύπο νὰ δημοσιεύσῃ γιὰ τοὺς ἄλλους φόνους, γιὰ νὰ μὴ ἐπηρεασθοῦν οἱ ἔνορκοι.

Ὅταν ὁ Χάϊ παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριο, τῆς Λιοῦες Ἀσάϊζες, τὸν Ἰούλιο τοῦ 1949, προσπάθησε νὰ παραστήσῃ τὸν τρελλό. Ἡ ὑπεράσπισίς του στηρίχθηκε

ΟΙ ΓΕΡΑΝΟΙ ΤΟΥ ΙΒΥΚΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. **Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΥ**

Στὸν αἰώνα μας, τὸν αἰώνα τοῦ ἀτόμου καὶ τῶν διαπλανητικῶν ταξιδίων, σήμερα, ποὺ οἱ ἠθικὲς ἀξίες ἔγιναν χίμαιρες, τώρα, ὕστερα ἀπὸ δύο μεγάλους πολέμους, σκλήρυνε ἡ ἀνθρώπινη καρδιά, ὁ ἄνθρωπος ἔγινε λιγώτερο ἄνθρωπος.

Στὴν ἐποχή μας, ποὺ ὅλα μετριοῦνται μὲ τὴν ὕλη καὶ μοναδικὸς σκοπός μας εἶναι ἡ ὕλη, ἡ κακία πῆρε τὴ θέση τῆς καλωσύνης. Ἡ ἀρετή, εἶναι κάτι σπάνιο, ἐξαιρετικό. Ἔτσι καὶ οἱ κακοὶ γίνονται ὅλο καὶ πιὸ πολλοί. Ἐγκλήματα μικρά, ἐγκλήματα μεγάλα, συνηθισμένα ἢ ἀσυνήθιστα βλέπει κάθε μέρα τοῦτος ὁ ταλαιπωρημένος κόσμος καὶ ἀγωνιᾶ καὶ τρέμει γιὰ τὴν τιμή του, γιὰ τὴν περιουσία του καὶ γι' αὐτὴν ἀκόμη τὴν ὕπαρξή του. Καὶ οἱ ἀστυνομίες ὅλου τοῦ κόσμου, κυνηγοῦν μέρα καὶ νύχτα τὸ ἔγκλημα. Κυνηγοῦν μὲ ὅλα τὰ μέσα τους ὑπανθρώπους, ποὺ ζοῦν σὲ βάρος τῶν ἄλλων καὶ εἶναι ἐπικίνδυνοι γιὰ τοὺς ἄλλους.

Σ' αὐτὸν τὸν ἀγώνα, ἡ ἐπιστήμη δίνει στὴν ἀστυνομία πάρα πολλὰ μέσα, ποὺ τὶς περισσότερες φορὲς εἶναι δραστικὰ καὶ ἀποτελεσματικά. Ὅμως, εἶναι ἀλήθεια, ὅτι πολλὰ ἄγνωστα ἐγκλήματα ἀποκαλύπτονται ἀπὸ τυχαῖα περιστατικά.

Ἄπειρες εἶναι οἱ περιπτώσεις καὶ στὶς ξένες μὰ καὶ στὴ δική μας ἀστυνομία, ποὺ οἱ ἐγκληματίες στάθηκαν μπρὸς στὴ δικαιοσύνη, γιατὶ ἕνα τυχαῖο γεγονὸς ἔφερε στὸ φῶς τὰ σκοτεινὰ ἔργα τους.

Ὅμως, ἡ ἱστορία ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ, φαίνεται ἴσως παράξενη, ἀπίθανη, φανταστική. Μιλοῦν γι' αὐτὴν παλαιοὶ συγγραφεῖς. Τὴν ἤξερε ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς κόσμος.

Λυρικὸς ποιητὴς ἦταν ὁ Ἴβυκος ἀπὸ τὸ Ρήγιο τῆς Ἰταλίας. Γνήσιος Ἕλληνας, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος. Μάγευε μὲ τὴ λύρα του τοὺς μεγάλους τῆς ἐποχῆς του. Γιὰ χρόνια, ἔζησε στὴν αὐλὴ τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτη. Ταξίδεψε σὲ πολλὲς χῶρες καὶ τελευταῖα θέλησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὶς πολιτεῖες τῆς Μητροπόλεως. Ἀφοῦ πῆγε στὴν Ἀθήνα, θέλησε ἔπειτα νὰ περάση ἀπὸ τὴν Κόρινθο, τὴν πλούσια, τὴν πολυάνθρωπη πολιτεία.

Περπατοῦσε μόνος ὁ Ἴβυκος, κατάμονος, μὲ μόνη συντροφιὰ τὴ λύρα του τὴν καλλίφωνη, τὴν πλανεύτρα. Χόρταινε ὁ ποιητὴς τὸ ἄρωμα τοῦ πεύκου καὶ τῆς θάλασσας. Θαύμαζε αὐτὸ τὸ ὑπέροχο συνταίριασμα τῆς φύσεως. Καὶ κάθε λίγο, γέμιζε τοὺς βράχους τριγύρω μὲ θεϊκοὺς φθόγγους κι' ἔκανε κι' ἐκεῖνα ἀκόμα τὰ πουλιὰ νὰ σιγοῦν νὰ τὸν ἀκούσουν.

Ἀγναντεύει τὴν ἀκύμαντη θάλασσα καὶ πάει ὁ νοῦς του ἀλαργυνά, σὲ χρόνια περασμένα. Λογιάζει, πὼς ἀπὸ τοῦτα τὰ νερά, ξεκίνησαν κάποιους παληοὺς καιρούς ἐπάνω στὰ ἀόριστα ὄνειρά του, κατὰ τὰ ὁποῖα ἰσχυριζόταν ὅτι ἔβλεπε αἷμα καὶ τὰ ὁποῖα τὸν παρακινοῦσαν νὰ σκοτώση. Πίστευε ὅτι οἱ ἔνορκοι θὰ τὸν ἔκριναν μὲν ἔνοχο, ἀλλὰ θὰ τὸν θεωροῦσαν φρενοβλαβῆ.

Ὁ εἰσαγγελεὺς ὅμως γελοιοποίησε τὰ ὄνειρα τοῦ Χάϊ καὶ ἐτόνισεν ὅτι αὐτὰ τὰ εἶχεν ἐπινοήσει μεταγενεστέρως, μετὰ τὴν σύλληψί του, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀποφύγη τὴν ἀγχόνη καὶ νά σταλῆ σὲ ψυχιατρεῖο.

Οἱ ἔνορκοι ἐσυμφώνησαν μὲ τὴν ἄποψι τοῦ κατηγόρου, ὅτι καίτοι ὁ Χάϊ ἔπινε τὸ αἷμα τῶν θυμάτων του, εἶχεν ἐν τούτοις σώας τὰς φρένας.

Ἔτσι, ὁ Τζὼρτζ Τζὼν Χάϊ, ὁ βρυκόλακας τῆς Ἀγγλίας, ἐστάλη στὴν ἀγχόνη καὶ ἐκτελέσθηκε στὶς 6 Αὐγούστου 1949.

ρούς, γοργοτάξιδα καράβια, γιὰ νὰ φθάσουν στὴ δική του πατρίδα καὶ νὰ στεργιώσουν ἐκεῖ περήφανες πολιτεῖες, μὲ καλλιμάρμαρους ναούς, μὲ πλούτη καὶ δόξα πρωτοφανέρωτη γιὰ τὴ γενιά του.

Θεϊκό, γαλήνιο, εἶναι τὸ τοπίο τούτη τὴ μέρα. Μακρυὰ στὸν ὁρίζοντα προβάλλουν μωβιὰ τὰ βουνὰ τῆς Ἀττικῆς. Ἄλλα γυμνά, κι' ἄλλα δασωμένα, φθάνουν χαμηλά, μέχρι τὴ γαλάζια θάλασσα, ποὺ τὰ λούζει χειμώνα καὶ καλοκαίρι, πάντα νέα, πάντα φιλόξενη.

Ἐμπρός του τὸ νησὶ τοῦ Πέλοπα, ἡ Πελοπόννησος, ἕνα διαλεχτὸ κομμάτι τῆς Πατρίδος, μὲ πολιτεῖες σὰν τὴ Σπάρτη μὲ τοὺς πολεμόχαρους κατοίκους καὶ τὸ σιδερένιο στρατό, σὰν τὴν Κόρινθο μὲ τὰ πλούτη καὶ τὶς ξακουστὲς ἑταῖρες.

Μὰ ἀκόμα ἐδῶ, οἱ θρῦλοι τοῦ παληοῦ καιροῦ. Ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Μενέλαος, ὁ Ἀγαμέμνονας καὶ ἡ Κλυταιμνήστρα, οἱ χρυσὲς Μυκῆνες, ὅλα αὐτὰ φθάνουν στὴ θύμηση τοῦ ποιητῆ σὰν μελωδία ἀπόκοσμη, οὐράνια... Μύριες φορές, στὴ μακρυνή του πατρίδα ἢ στὸ νησὶ τοῦ Πολυκράτη, τραγούδησε ὁ ἴδιος γιὰ τὰ κατορθώματα τῶν Δαναῶν, γιὰ τὰ βάσανα τοῦ Ὀδυσσέα.

Μὲ τέτοιες σκέψεις περπατᾶ ὁ ποιητής. Περπατᾶ κατάκοπος πάνω στὸν παληὸ κακοτράχαλο δρόμο. Ἔτσι, φθάνει κοντὰ στὸν Ἰσθμὸ τῆς Κορίνθου. Ὅλα σιωποῦν τριγύρω... Ὅλα φαίνονται ἤρεμα, εἰρηνικά... Καὶ ξάφνου, μέσα ἀπὸ τὸ πυκνὸ δάσος, ληστὲς προβάλλουν στὸ δρόμο του. Τὸν σταματοῦν. Κι' ἀρχίζουν ἄγρια, μανιασμένα, κακοῦργα, νὰ τὸν χτυποῦν.

Ὁ ποιητὴς πέφτει καταματωμένος, ἕτοιμος νὰ ἀφήσῃ τὴ στερνὴ πνοή του. Ξάφνου, βλέπει ψηλὰ στὸν καταγάλανο οὐρανὸ ἕνα κοπάδι γεράνους, ποὺ πετοῦσαν ράθυμα, νωχελικὰ κατὰ τὴν πόλη τοῦ Διογένη.

Σηκώνει τὰ χέρια του ὁ ποιητής, λὲς καὶ θέλει νὰ ἀγκαλιάσῃ τὰ περήφανα πουλιὰ καὶ τότε... «Εἴθε σεῖς ἀγαπητά μου πουλιά, εἴθε νὰ γίνετε οἱ τιμωροὶ τῶν δολοφόνων μου».

Ἔτσι πέθανε ὁ Ἴβυκος. Ἡ Ἑλλάδα ὁλόκληρη ἔκλαψε γιὰ τὸ χαμό του. Καὶ οἱ δολοφόνοι του, ἔμεναν ἀτιμώρητοι. Λίγες ὅμως μέρες χάρηκαν τὴν ἐλευθερία τους. Στὴν ἑορτὴ τῶν Ἰσθμίων, τὴν ὥρα ποὺ ὅλος ὁ κόσμος καμάρωνε τὰ γεροδεμένα κορμιὰ νὰ ἀγωνίζωνται στὸ στίβο, νὰ ἕνα κοπάδι γέρανοι ποὺ πετοῦν πάνω ἀπὸ τὸ χῶρο τῶν ἀγώνων. Βλέπουν οἱ κακοῦργοι τοὺς γεράνους. Καὶ τότε, ἕνας ἀπ' αὐτούς, λέγει στὸν ἄλλον ἐμπαικτικά: «Ἰδοὺ οἱ τοῦ Ἰβύκου ἔκδικοι». «Νὰ οἱ γέρανοι τοῦ Ἰβύκου...».

Τοῦτα τὰ λόγια ἄκουσε κάποιος παρακαθήμενος θεατής. Τὸ κατήγγειλε ἀμέσως στὶς ἀρχὲς κι' ἔτσι οἱ ληστές, μὲ τὴν ἀνάκριση συνελήφθησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν.

Ἀπ' αὐτὸ τὸ γεγονὸς συνηθίζεται νὰ λέγεται καὶ μέχρι σήμερα ἡ φράση: «Οἱ τοῦ Ἰβύκου γέρανοι», γιὰ τοὺς μάρτυρες ποὺ ἀπροσδόκητα παρουσιάζονται νὰ διαφωτίσουν τὴ δικαιοσύνη.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Ἰβύκου. Ὁ ξανθὸς ποιητής, ὁ μάγος τῆς λύρας, πέθανε ἔτσι, χωρὶς κανεὶς νὰ βρεθῇ νὰ τὸν βοηθήσῃ... Χωρὶς κανεὶς νὰ ἀκούσῃ τὴ στερνή του προσευχή... Μόνον οἱ γέρανοι ποὺ πετοῦσαν πάνω του, εἶδαν τοὺς ληστὲς κι' ἔνοιωσαν τοῦ ποιητῆ τὴ στερνὴ παράκληση. Καὶ ἐτιμώρησαν δίκαια τοὺς δολοφόνους του.

Σ. ΑΝΤΩΝΑΚΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΣ ἔγινε ὁ Ἀνδρέας Μάστορας, ἐτῶν 50, ὅταν πυροβόλησε τὸν Δημήτρη στὸ χωριὸ Μαρτίνο Λοκρίδος, γιὰ ἕνα χωράφι ποὺ διαφιλονικοῦσαν. Μετὰ τὴ δολοφονία ὁ ἀδελφοκτόνος μὲ τὴ γυναίκα του, ποὺ παρέστη στὴ σκηνὴ τοῦ φόνου, ἐξηφανίσθησαν καὶ καταζητοῦνται.

— ΑΠΑΤΗ πρωτότυπη διεπράχθη εἰς βάρος τοῦ δικηγόρου Ἰωάννου Μπρίντα ἀπὸ τὸν Γ. Στουμπάκην, ὁ ὁποῖος τοῦ ἀνέθεσε μὲ ποσοστὰ φανταστικὴ ὑπόθεση κληρονομίας 5 ἑκατομμυρίων, ὁπότε ὁ δικηγόρος τοῦ ἔδωσε 1.500 δραχμὲς νὰ πάῃ στὴν Κρήτη γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά, φυσικὰ δὲ ὁ ἀπατεὼν ἐξηφανίσθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὴ φωτογραφία του ποὺ ὑπῆρχε στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια.

— ΘΗΣΑΥΡΟ εἶχεν ἐπισημάνει ἡ τσιγγάνα Παν. Λευτεροπούλου στὸ σπίτι τῆς Αἰκ. Κασιμάτη καὶ ἐρευνοῦσε σχετικά. Κατὰ τὴν ἔρευνα γιὰ τὸ θησαυρὸ ἔκλεψε 2.500 δραχμές, ἀλλὰ δικάσθηκε σὲ 6μηνο φυλάκιση.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ ὀνόματι Δ. Πετράκης συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μέσα στὸ κατάστημα νεωτερισμῶν τοῦ Σπυράκου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων 238. Βρέθηκε κρυμμένος καλὰ κάτω ἀπὸ ἕνα πάγκο, ὅπου τὸν συνέλαβαν οἱ ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀμέσου Δράσεως.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ Ι. Πιτσικούλης συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια ἐπ' αὐτοφώρῳ στὸ σπίτι τοῦ Θ. Θεοδώρου (Πειραιῶς 73) ἐνῷ ἔκλεβε μιὰ βαλίτσα μὲ ρουχισμό.

— Ο ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ Δ. Καραμπαλῆς, ἐτῶν 19, ἔσπασε τὴν πόρτα τῆς κουζίνας τοῦ σπιτιοῦ Στυμφαλίας 13 τοῦ Ἀλ. Γαβριὴλ καὶ συνελήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ.

— Ο ΚΛΕΠΤΗΣ Γ. Ζούζουλας συνελήφθη γιατὶ ἔκλεψε χρήματα ἀπὸ τὸ μπὰρ τοῦ Σ. Μάνου.

— ΟΙ ΚΛΕΠΤΑΙ αὐτοκινήτων Χ. Ἰωαννίδης, ἐτῶν 19 καὶ Α. Οἰκονόμου, ἐτῶν 18, συνελήφθησαν γιατὶ εἶχαν κλέψει 3 αὐτοκίνητα.

— ΟΙ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ ἀδελφοὶ Γερ. καὶ Θωμ. Λυπημένος συνελήφθησαν γιατὶ διέρρηξαν καφενεῖο καὶ τὸ ἐλεηλάτησαν.

— Ο ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΟΣ Δ. Ὀρφανίδης συνελήφθη στὴν ὁδὸ Ζήνωνος ἀπὸ τὴν Ἄμεσο Δράση γιατὶ εἶχε καταδικασθῆ ἐρήμην σὲ φυλάκιση 10 μηνῶν γιὰ ἐκμετάλλευση γυναικός.

— ΑΠΑΤΗ συνολικῶς δραχ. 200.000 διεπράχθη ὑπὸ τῆς Δήμητρας Μπάρδου, ἡ ὁποία συνελήφθη μὲ τὸν συνένοχόν της Ἀνδρέα Σωτηρόπουλο, ἰδιοκτήτη τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μενάνδρου 47 καταστήματος μὲ τὸν τίτλον «Οἶκος εὐκαιρίας». Ἡ Μπάρδου παρουσιάζετο σὲ διάφορα καταστήματα ὡς κ. Μακρῆ, σύζυγος καθηγητοῦ καὶ ἀγόραζε ἔπιπλα καὶ ἄλλα εἴδη μὲ δόσεις. Ἀφοῦ κατέβαλλε τὴν πρώτη δόση ἐξηφανίζετο καὶ τὰ εἴδη μετεφέροντο στὸν «οἶκο εὐκαιρίας» τοῦ συνενόχου της, ὅπου ἐπωλοῦντο. Δεκάδα ἐμπόρων ὑπῆρξαν τὰ θύματα στὴν Ἀθήνα.

— ΚΛΟΠΕΣ 18 αὐτοκινήτων εἶχαν διαπράξει οἱ Ι. Κουτσοῦκος, ἐτῶν 17, Ι. Καπράνης, ἐτῶν 21 καὶ Ε. Χαμαράκος, ἐτῶν 19, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ πρῶτος συνελήφθη.

— ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ κλέπτης αὐτοκινήτων συνελήφθη, ὁ Κ. Κανελλάκης, ἐτῶν 23, ποὺ εἶχε κλέψει κατὰ καιροὺς 15 αὐτοκίνητα.

— ΕΚΡΗΞΗ ἀερίων ἔγινε ὅταν πάνω ἀπὸ ἕνα δόθρο στὸν Πειραιᾶ ἄναψε σπίρτο ὁ ἐργάτης Ἠλ. Ἀπαλίδης, ὁ ὁποῖος ἔπαθε ἐγκαύματα ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς ἐκρήξεως.

— ΔΙΑΡΡΗΚΤΗΣ συνελήφθη ἀπὸ τὸ σκοπὸ ἀστυφύλακα μέσα στὸ κατάστημα Σ. Καραπάνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων 234. Ὀνομάζεται Δ. Πετράκης.

— ΡΙΦΙΦΗΣ ἄγνωστος μπῆκε στὸ κουρεῖο Ἐλ. Πανουργιᾶ καὶ πῆρε 200 δραχμὲς ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ τρύπησε τὸ μεσότοιχο, μπῆκε σ' ἕνα οἰνοπαντοπωλεῖο καὶ πῆρε 800 δραχμές, ἀπὸ ἐκεῖ ἄνοιξε δεύτερη τρύπα στὸ μεσότοιχο καὶ μπῆκε στὸ κοσμηματοπωλεῖο τοῦ Π. Μίχα καὶ πῆρε 5.000 δραχμές, 50 δολλάρια καὶ 6 χρυσὲς λίρες. Ἀναζητεῖται ἀπὸ τὴν Ἀστυνομία.

— ΒΙΤΡΙΟΛΙ ἔρριξε στὸ πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ της ἡ Δήμητρα Χρόνη, 29 ἐτῶν, στὸ συνοικισμὸ Ἄσπρα Χώματα Αἰγάλεω, γιατὶ δὲν ἐδέχετο νὰ συνεχίση μαζί της τὶς παράνομες σχέσεις τους.

—ΔΙΕΡΡΗΞΑΝ τὸ σχολεῖο τους στὶς Σέρρες τρεῖς μαθηταὶ 10 ἐτῶν καὶ ἀφήρεσαν κουμπαρᾶ μὲ 200 δραχμές.

— ΚΑΤΕΣΧΕΘΗ χασὶς 8½ κιλὰ στὰ Ταμπούρια. Συνελήφθησαν τρεῖς λαθρέμποροι, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἔμενε στὴ Βυρηττό, ἀπὸ ὅπου εἰσήχθη τὸ χασίς. Οἱ συλληφθέντες εἶναι ὁ Ε. Χατζημιχαήλ, Κ. Τσιγγούνης καὶ Γ. Μπελιμπατάκης.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕΝ ὁ Εὐσ. Ταξίδης τὴν γυναικαδελφή του Μαρ. Σιδηροπούλου, πυροβολήσας 4 φορὲς μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο στὴν Κατερίνη, γιὰ οἰκογενειακὲς διαφορές.

— ΑΛΛΗΛΟΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΑΝ στὴν ὁδὸ Κῶ 43, γιὰ κληρονομικὲς διαφορές, ἡ Εὐγ. Μαριώρη καὶ ὁ Κ. Κοψαχείλης.

— ΚΛΕΠΤΕΣ οἰκοδομικῶν ὑλικῶν οἱ Γ. Κωστόπουλος καὶ Θ. Κανελλόπουλος, συνελήφθησαν ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀστυνομίας ἐνῶ μετέφεραν μὲ μοτοσυκλέτα 500 κιλὰ σίδερο.

— ΔΥΟ ΔΙΑΡΡΗΚΤΕΣ ἀνήλικοι (14 ἐτῶν μαθηταί), ἀφοῦ ἔκλεψαν τὸ Ι.Χ. 137490 αὐτοκίνητο, πῆγαν στὴ Φιλοθέη, διέρρηξαν τὸ κεντρικὸ περίπτερο καὶ ἔκλεψαν σοκολάτες, τσιγάρα καὶ τηλεφωνικὰ κέρματα. Ὁ νεαρὸς ὅμως ὁδηγὸς Α.Κ. δὲν ὁδηγοῦσε καλὰ καὶ ἐφάνη ὕποπτος στὸ περιπολικὸ τῆς Χωροφυλακῆς, ποὺ τοὺς κατεδίωξε ὁπότε τὸ κλεμμένο αὐτοκίνητο ἀνετράπη καὶ ἐτραυματίσθη ὁ δράστης ποὺ συνελήφθη.

— ΜΕ ΠΕΝΤΕ σφαῖρες ὁ Ἐμ. Βρονδάκης στὴ χώρα Σφακίων ἀπεπειράθη νὰ σκοτώση σὲ ἐνέδρα τὸν Ι. Μαλτέζο, κτηνοτρόφο, ἐπειδὴ σὲ ποινικὴ δίκη εἶχε καταθέσει εἰς βάρος του. Τὸ θῦμα ἐτραυματίσθη σοβαρὰ στὰ χέρια.

— ΕΓΚΑΥΜΑΤΑ ἔπαθε ἀπὸ τὸ φόρεμά της (νάϋλον), ποὺ πῆρε φωτιά, ἡ Μαρία Γανώση, στὸ σπίτι της (ὁδὸς Λυκείου 5). Προσοχὴ λοιπὸν στὰ νάϋλον εὔφλεκτα φορέματα.

— ΑΠΟ ΕΚΡΗΞΗ ἐγκαταλελειμένης χειροβομβίδος, τὴν ὁποία προσπαθοῦσαν νὰ ἀνοίξουν πέντε παιδιά, σκοτώθηκαν τὰ δύο καὶ τραυματίσθηκαν σοβαρὰ τὰ τρία στὸ χωριὸ Ἄδενδρο Θεσσαλονίκης.

Ν. Α.

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑΪΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Πάριδος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μενελάου, στὸν Ταῦρο (Σφαγεῖα).

Πρόκειται γιὰ τὸν περιώνυμο γυιὸ τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, τὸν νεώτερο ἀδελφὸ τοῦ Ἕκτορος, ποὺ ὠνομάζετο καὶ Ἀλέξανδρος. Σὲ νεαρὴ ἀκόμη ἡλικία ὁ Πάρις ἐδελεάσθη ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις τῆς Ἀφροδίτης, ὅτι δῆθεν αὐτὴ θὰ τοῦ ἔδιδε τὴν ὡραιότερη τῶν γυναικῶν καὶ ἐχάρισε σ' αὐτὴν τὸ «μῆλον τῆς Ἔριδος», θεωρώντας την ὡς ὡραιότερη τῆς Ἥρας καὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Ἀργότερα, πηγαίνοντας στὴν Σπάρτη, ἀπήγαγε στὴν Τροία τὴν ὡραία Ἑλένη. Μὲ τὴν πρᾶξι του αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ ἐκραγῆ ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος. Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου αὐτοῦ, ὁ Πάρις (ἂν καὶ ἐθεωρεῖτο ὡς δειλὸς καὶ θηλυπρεπής), ἐμονομάχησε μὲ τὸν Μενέλαο, ἐπλήγωσε πολλοὺς Ἀχαιοὺς ἥρωες (Διομήδη, Μαχάονα κ.ἀ.) καὶ κατὰ μιὰ παράδοσι ἐφόνευσε τὸν Ἀχιλλέα.

Ὁ Πάρις ἐφονεύθη τραυματισθεὶς ἀπὸ δηλητηριῶδες βέλος, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Ἡρακλῆς εἶχε κληροδοτήσει στὸν διάσημο τοξότη Φιλοκτήτη. Ἡ πρώτη γυναίκα τοῦ Πάριδος, ἡ Οἰνώνη, ἠρνήθη νὰ τὸν θεραπεύση ἀπὸ τὸ δηλητήριο, πλὴν ὅμως, βλέποντάς τον νεκρό, ηὐτοκτόνησε.

Παρμενίδου.

Πάροδος τῆς πλατείας «Βαρνάβα» στὸ Παγκράτι.

Ὁ Παρμενίδης, Ἕλλην φιλόσοφος ἀπὸ τὴν Ἐλέα τῆς Κάτω Ἰταλίας, κορυφαῖος ἐκπρόσωπος τῆς Ἐλεατικῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς, τὴν ὁποίαν ἵδρυσεν ὁ Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος, γεννήθηκε περὶ τὸ 540 π.Χ. καὶ ἀπέθανε κατ' ἄλλους μὲν τὸ 475, κατ' ἄλλους δὲ τὸ 480 π.Χ. Ὁ Παρμενίδης ἀποτελεῖ τὸ κύριον πρόσωπον τοῦ ὁμωνύμου διαλόγου τοῦ Πλάτωνος.

Παρνασσοῦ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἰωάννου Παπαρρηγοπούλου 11, στὴν πλατεία «Κλαυθμῶνος».

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ ὄρος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖον ἑνοῦται πρὸς Δ μὲ τὴν Γκιώνα καὶ Α μὲ τὸν Ἑλικῶνα. Κατὰ τὴν μυθολογία, ἦταν ἱερὸν ὄρος τοῦ

Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν καὶ ὑπῆρχεν ἐκεῖ τὸ Κωρύκειον ἄντρον. Ἡ σημερινὴ κοινή του σημασία Λιάκουρα, εἶναι παραφθορὰ τοῦ ἀρχαίου ὀνόματος Λυκώρεια. Οἱ ὑψηλότερες κορυφές του εἶναι τὸ Λικέρι (2.457 μ.) καὶ ὁ Γεροντόβραχος (2.367 μ.). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Πάρνηθος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φαέθοντος 37, στν Ἄνω Κυψέλη

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ ὄρος τῆς Ἀττικῆς, ποὺ εἶναι συνέχεια τοῦ Κιθαιρῶνος. Τὸ μῆκος του ὑπολογίζεται σὲ 30 χιλ. τὸ δὲ πλάτος του σὲ 17 περίπου. Ἡ ὑψηλότερη κορυφή του Καραμπόλα, ἔχει ὕψος 1413 μ. Ἡ Πάρνης ἀνεκηρύχθη «ἐθνικὸς δρυμός», ἐξαιρέσει τῶν περιοχῶν τοῦ τέως σανατορίου, τοῦ «Μὸν Παρνές» καὶ τῶν διαφόρων κορυφῶν τὶς ὁποῖες κατέχουν στρατιωτικὲς ὑπηρεσίες καὶ ὁ Ε.Ο.Τ. Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Πάρνωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δημοσθένους 5, στὸν «Ἅγιο Γεώργιο» τῆς Καλλιθέας (ἀπέναντι στὸν Ἅγιο Σώστη).

Ὁ Πάρνων, ὄρος τῆς Α Πελοποννήσου, ἐκτείνεται στὴ Κυνουρία καὶ Λακωνία. Τὸ κύριον αὐτοῦ τμῆμα καλεῖται Μαλεδός (ὑψόμ. 1935). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Ἀμαρούσιον.

Παρορίτη Κώστα.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Λαύρας 90, στὴν «Ἁγία Βαρβάρα» τοῦ τέρματος Πατησίων.

Ὁ Κώστας Παρορίτης (φιλολογικὸ ψευδώνυμο τοῦ λογοτέχνου Λεωνίδα Σουρέα) γεννήθηκε στὸ Παρόρι τῆς Σπάρτης τὸ 1878 καὶ ἀπέθανε τὸ 1932. Καθηγητὴς στὴν Ὕδρα, Σπάρτη, Πειραιᾶ καὶ Ἀθήνα, ἐνεφανίσθη στὴ λογοτεχνία ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ «Νουμᾶ» καὶ ἄλλων περιοδικῶν. Εἰσηγητὴς τοῦ κοινωνικοῦ μυθιστορήματος στὴν ἑλληνικὴ λογοτεχνία, ὑπῆρξε συγχρόνως ἔνθερμος ὑποστηρικτὴς τῆς δημοτικῆς γλώσσης. Στὰ ἔργα του ὑπάρχει εἰλικρίνεια τὸ δὲ ὕφος του ἦταν λακωνικό, ἀκριβολόγο καὶ ἀντικειμενικὸ μὲ πλήρη γνῶσι καὶ πειθαρχία στὴ γλωσσικὴ μορφή.

Πάρου.

Πάροδος Πατησίων 242, στὴ πλατεία «Κολιάτσου».

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν Κυκλάδων, ποὺ εὑρίσκεται στὸ κέντρο περίπου αὐτῶν, μεταξὺ τῆς Ἀντιπάρου καὶ τῆς Νάξου, ἔχει ἔκτασι 186,43 τετρ. χιλ. καὶ 7.800 περίπου κατοίκους. Ἡ Πάρος κατωκήθη τὸ πρῶτον ὑπὸ Κρητῶν, ἀργότερα ἀπὸ Ἀρκάδες καὶ Ἴωνες. Περιῆλθε κατὰ καιροὺς στοὺς Ἀθηναίους, στοὺς Μακεδόνες, τοὺς Πτολεμαίους, τὸν Μυθριδάτη καὶ τέλος στοὺς Ρωμαίους. Ἀπὸ τὴν Πάρο κατήγοντο περιώνυμοι καλλιτέχνες, ὅπως ὁ Σκόπας, ὁ Ἀγοράκριτος, ὁ Νικάνωρ, ὁ ποιητὴς Ἀρχίλοχος, ὁ Ἀρκεσίλαος κ.ἄ. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας ἡ Πάρος ὑπήγετο στὸν Καπουδὰν πασᾶν καὶ εἶχε Τοῦρκον βοεβόδαν καὶ καδῆν. Στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821 ἡ Πάρος ἔλαβεν ἐνεργὸν μέρος. Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν.

Παρρασίου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸν Ἀχαρνῶν 99 καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Λιοσίων (πλατεία «Ἀττικῆς»).

Ὁ Παρράσιος, ἕνας τῶν σπουδαιοτέρων Ἑλλήνων ζωγράφων, γυιὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Ἐφεσίου Εὐήνορος, ἔζησε στὴν Ἀθήνα τὸν Ε΄—Δ΄ π.Χ. αἰῶνα. Διεκρίθη ἰδιαίτερα γιὰ τὴν πλαστικότητα τῶν περιγραμμάτων του καὶ τὴν συμμετρία τῶν

μορφῶν του. Ἐφημίζετο ὡς ἄριστος σκιαγράφος. Ὀνομαστότερα ἔργα αὐτοῦ: «Θησεύς», «Προμηθεύς», «Δῆμος τῶν Ἀθηναίων», «Πάσχων Φιλοκτήτης» κ. ἄ. Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Κάτω Ἡλιούπολι.

Πασαγιάννη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Γαρέφη 24, στοῦ «Ἑλληνορώσων».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στοὺς ἀδελφοὺς Κώστα καὶ Σπήλιο Πασαγιάννη. Ὁ Κώστας Πασαγιάννης, λογογράφος καὶ κριτικός, γεννήθηκε στὴν Ἀνδρούτσα τῆς Μεσσηνίας τὸ 1872 καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1933. Διετέλεσεν ἀνώτερος ὑπάλληλος τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας καὶ μετέσχε τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ ἀγῶνος. Ὁ Σπήλιος Πασαγιάννης, ποιητὴς καὶ διηγηματογράφος, γεννήθηκε τὸ 1874 στὴν Καστανιὰ τῆς Σπάρτης καὶ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1910.

Πασαργάδων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Δαλματίας, κοντὰ στὴν πλατεία «Κύπρου» τῶν Κουπονίων.

Αἱ Πασαργάδαι ἢ Πασαγάρδαι, ἦταν ἡ ἀρχαιοτέρα πρωτεύουσα τῆς Περσίας καὶ ἐκτίσθη στὸ μέρος ὅπου τὸ 556 π.Χ. ὁ Κῦρος ὁ πρεσβύτερος ἐνίκησε τὸν Ἀστυάγη καὶ ἔστησε τὴ σκηνή του, ἀργότερα δὲ ἔκτισε τὰ ἀνάκτορά του. Στὶς Πασαργάδες ἐστέφοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Περσίας καὶ μετὰ τὴν μεταφορὰ τῆς πρωτευούσης στὴν Περσέπολι. Ὅταν ὁ Μ. Ἀλέξανδρος τὸ 330 π.Χ. ἐκυρίευσε τὶς Πασαργάδες, ἀνεῦρε ἀμυθήτους θησαυροὺς σὲ χρυσό, ἄργυρο καὶ κοσμήματα. Ἐρείπια τῆς πόλεως σώζονται στὴ σημερινὴ περσικὴ πόλι Μουργκάβ, ὅπου εὑρίσκεται καὶ ὁ ὑποτιθέμενος τάφος τοῦ Κύρου.

Πασιτέλους.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Εὐτυχίδου 18, ἀπέναντι στὸ ἄλσος Παγκρατίου.

Ὁ Πασιτέλης, περιώνυμος Ἕλλην γλύπτης καὶ τορευτὴς (τορνευτής), ἱδρυτὴς τῆς σχολῆς τῶν «Νεοαττικῶν», γεννήθηκε στὴν Μεγάλη Ἑλλάδα (Κάτω Ἰταλία) καὶ ἔζησε τὸν Α΄ π.Χ. αἰῶνα.

Πασίωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χερσίφρονος 19 κοντὰ στὴν ΝΑ πλευρὰ τοῦ Α΄ νεκροταφείου.

Ὁ Πασίων, διάσημος τραπεζίτης τοῦ Δ΄ π.Χ. αἰῶνος, σύγχρονος τοῦ Δημοσθένους, ἀπέθανε τὸ 370 ἢ 369 π.Χ. Δοῦλος στὴν ἀρχὴ καὶ ἀπελεύθερος κατόπιν, προσέφερε τόσες ὑπηρεσίες στὴν πόλι τῶν Ἀθηνῶν, ὥστε ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα νὰ γίνῃ Ἀθηναῖος πολίτης καὶ ἐνεγράφη στὸν δῆμο Ἀχαρνέων.

Πάσσωβ Ἀρνόλδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ρ. Νερουλοῦ, στὸ «Γαλάτσι».

Ὁ Ἀρνόλδος Πάσσωβ (1829—1870), Γερμανὸς φιλόλογος, ἐδημοσίευσε συλλογὴ δημοτικῶν νεοελληνικῶν ἀσμάτων μὲ τὸν τίτλο «Τραγούδια ρωμαϊϊκα». Ἐδημοσίευσεν ἐπίσης ἔργα ἀναφερόμενα στὸν Ὅμηρο καὶ τὸν Σοφοκλῆ.

Παστὲρ Λουδοβίκου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χατζηκώστα, ἀπέναντι στὸ «Ἱπποκράτειον» νοσοκομεῖο.

Ὁ Λουδοβίκος Παστέρ, Γάλλος χημικός, ἱδρυτὴς τῆς μικροβιολογικῆς καὶ τῆς στερεοχημείας, γεννήθηκε στὸ Ντὸλ τῆς Γαλλίας τὸ 1822 καὶ ἀπέθανε στὸ Παρίσι τὸ 1892. Ὁ Παστέρ, ἀσχολούμενος στὴν ἀρχὴ μὲ τὴ μελέτη τῆς χημείας τῶν ζυμώσεων, ἀνεκάλυψε ὅτι αὐτὲς ὀφείλονται σὲ μικροοργανισμοὺς ποὺ εὑρίσκονται στὸν ἀέρα. Ἀργότερα ἀνεκάλυψε τὸν βάκιλλο ποὺ κατέστρεφε τοὺς μεταξοσκώληκες καὶ ἐφεῦρε μέθοδο καταπολεμήσεώς του, σώζοντας ἔτσι τὴ γαλλικὴ βιομηχανία. Θέλοντας νὰ ἀνεύρῃ τὰ αἴτια τῶν μολυσματικῶν νόσων, διεπίστωσεν ὅτι αὐτὰ ὀφείλονται

σὲ μικροοργανισμούς. Κάμνοντας πειράματα σὲ ζῶα παρετήρησεν μετὰ ὅτι ἐξησθενημένα τὰ μικρόβια αὐτὰ ἐδημιούργουν ἀνοσία διὰ ἐμβολιασθέντα μὲ αὐτὰ ὀργανισμό. Τέλος πειραματιζόμενος στὴν ἀρρώστεια τῆς λύσσης, ἐπραγματοποίησε τὴν παρασκευὴ τοῦ σχετικοῦ ἐμβολίου. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1881 ἐξελέγη Ἀκαδημαϊκός. Πρὸς τιμήν του ἱδρύθη τὸ ὁμώνυμον Ἰνστιτοῦτον, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε πρῶτος διευθυντής.

Πατησίων. (Βλέπε **Εἰκοστῆς Ὀγδόης Ὀκτωβρίου**).

(Ἡ τοπωνυμία τῆς γνωστῆς συνοικίας τῶν Ἀθηνῶν ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας καὶ προῆλθε, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἀπὸ τὸ κτῆμα ἑνὸς Πατὶς—Ἀγᾶ, ποὺ εὑρίσκετο ἐκεῖ).

Πάτμου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Κνωσσοῦ 14, («Ἅγιος Ἀνδρέας») καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Καμπούρογλου («Ἅγιος Λουκᾶς» Πατησίων).

Ἡ Πάτμος, νῆσος τοῦ Α Αἰγαίου, ΝΑ τῆς Ἰκαρίας καὶ ΒΔ τῆς Λέρου, ἔχει ἔκτασι 34,60 τετρ. χιλ. καὶ περὶ τοὺς 2.600 κατοίκους. Μαζὶ μὲ τὶς παρακείμενες νησίδες Ἀρκοί, Μαραθονήσι καὶ Χιλιομόδιον ἀποτελεῖ τὸν ὁμώνυμο δῆμο καὶ ἀνήκει στὴν ἐπαρχία Καλύμνου. Κατὰ τοὺς ρωμαϊκοὺς χρόνους ἡ Πάτμος ἦταν τόπος ἐξορίας, σ' αὐτὸν δὲ ἐξορίσθη κατὰ τὴν παράδοσι καὶ ὁ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἐκεῖ τὴν Ἀποκάλυψι καὶ τὸ φερώνυμο Εὐαγγέλιο. Ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στὴν Πάτμο ποὺ ἱδρύθη ἐπὶ αὐτοκράτορος Ἀλεξίου Α΄ Κομνηνοῦ ἀπετέλεσε σεπτὸ προσκύνημα καὶ κέντρο τοῦ μοναστικοῦ βίου. Ἡ ἱστορία τῆς Πάτμου ἀπὸ τοὺς μεταβυζαντινοὺς χρόνους ταυτίζεται μὲ τὴν ἱστορία τῆς Δωδεκανήσου.

Πατούσα Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Σόλωνος 139, στὴν πλατεία «Σόλωνος».

Ὁ Ἰωάννης Πατούσας, λόγιος κληρικὸς τῶν Ἀθηνῶν, ἔζησε τὸν ΙΗ' αἰῶνα, διετέλεσε διευθυντὴς τοῦ Φλαγγινιανοῦ φροντιστηρίου Βενετίας, ὅπως καὶ ὁ ἀδελφός του Γεώργιος, καὶ ἐξέδωκε συλλογὴν ἀποσπασμάτων ἀπὸ ἔργα ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία».

Πατριάρχου Γρηγορίου. (Βλέπε **Γρηγορίου Πατριάρχου**).

Πατριάρχου Ἱερεμίου. (Βλέπε **Ἱερεμίου Πατριάρχου**).

Πατριάρχου Ἰωακείμ. (Βλέπε **Ἰωακεὶμ Πατριάρχου**).

Πατριάρχου Σεργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους 92, στάσις «Καλλιδρομίου».

Ὁ Σέργιος ὁ Β΄ Πατριάρχης Κ) πόλεως (999—1019), σοφὸς κληρικός, ἦταν ἀνεψιὸς τοῦ μεγάλου Φωτίου.

Πατριάρχου Φωτίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 40, στὸν «Ἅγιο Νικόλαο» τῶν «Πευκακίων».

Ὁ Φώτιος ὁ Α΄, Πατριάρχης Κ) πόλεως (858—867 καὶ 878—886), μεγάλη καὶ ἐξέχουσα μορφὴ στὴν ἱστορία τοῦ Βυζαντίου ποὺ ἠναλώθη στὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, γεννήθηκε τὸ 820 καὶ ἀπέθανε τὸ 891. Ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Λέοντος ΣΤ΄ τοῦ Σοφοῦ. Ὁ Φώτιος ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς περισσότερον μορφωμένους ἄνδρες τῆς ἐποχῆς του καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν του ἐγένετο τὸ Σχίσμα τῶν Ἐκκλησιῶν. (Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἠξίωνεν ὅπως ἀσκεῖ κυριαρχικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ὡς φορεὺς ἐκκλησιαστικῆς καθολικότητος. Τυπικὴ ἀφορμὴ τοῦ Σχίσματος ὑπῆρξεν ἡ μὴ ἀναγνώρισις τῆς ἐκλογῆς τοῦ Φωτίου Α΄ ὡς Πατριάρχου Κ) πόλεως ὑπὸ τοῦ Πάπα Νικολάου Α΄. Ἡ δια-

κοπὴ τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ὡριστικοποιήθη τὸ 1053, ἐπὶ πατριαρχίας τοῦ Μιχαὴλ Κηρουλαρίου, ὁ ὁποῖος διέγραψε τὸ ὄνομα τοῦ πάπα ἀπὸ τὰ ἐκκλησιαστικὰ δίπτυχα).

Πατρόκλου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Ἀχιλλέως, κοντὰ στὸν ναὸ τοῦ «Ἐσταυρωμένου» στὰ Σφαγεῖα.

Ὁ Πάτροκλος, ὁ γνωστὸς ἥρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἦταν γυιὸς τοῦ Μενοιτίου καὶ τῆς Σθενέλης καὶ ἐπιστήθιος φίλος τοῦ Ἀχιλλέως. Διεκρίθη ἰδιαιτέρως κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τοῦ Ἰλίου, ὅπου καὶ ἐτέλεσε πρὸς τιμήν του μεγάλους ἀγῶνες. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Πατρῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἄργους στὴν πλατεία «Γ. Πανταζοπούλου» τοῦ Κολωνοῦ.

Αἱ Πάτραι, ἡ γνωστὴ πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Ἀχαΐας, ἔχει σήμερα περὶ τὶς 100 χιλ. κατοίκους. Στὴ θέσι τῆς πόλεως ὑπῆρχον ἀρχικὰ τρεῖς πολίχνες (Ἀρόη, Ἄνθεια καὶ Μεσᾶτις), τὶς ὁποῖες κατώκησαν τὸ πρῶτον Πελασγοί, ἀργότερα Ἴωνες καὶ ὀψιαίτερον Ἀχαιοί, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ὁ Πατρεὺς (γυιὸς τοῦ Πρευγένους, ἱδρυτὴς καὶ ἐπώνυμος ἥρως τῶν Πατρῶν), ἵδρυσε τὴ νέα πόλι. Αἱ Πάτραι, ὑπῆρξαν μέλος τῆς ἀρχαίας Ἀχαϊκῆς Ὁμοσπονδίας, μετὰ δὲ τὴν μάχην τῆς Χαιρωνείας περιῆλθον στοὺς Μακεδόνες. Ὅταν ἀργότερα ἠλευθερώθησαν, συνετέλεσαν πολὺ στὴν ἀνασύστασι τῆς Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας (281 π.Χ.). Τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορος Αὐγούστου, αἱ Πάτραι κατέστησαν ἡ σημαντικωτέρα πόλις τῆς Πελοποννήσου καὶ ἕδρα τῶν Ρωμαίων ἀνθυπάτων τῆς Ἀχαΐας. Ἐπὶ αὐτοκράτορος Κωνσταντίου (Δ΄ αἰών), ἡ Πάτρα ηὐνοήθη μὲ τὴν κατασκευὴ ἔργων κοινῆς ὠφελείας, ὡς ἀντάλλαγμα τῆς μετακομιδῆς τοῦ λειψάνου τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου στὴν Κῶν) πολι. Ἡ ἀκμὴ τῆς Πάτρας διετηρήθη κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ἐπὶ δὲ τῶν Φράγκων (1205—1429), ἡ Πάτρα ἔγινε πρωτεύουσα βαρωνίας. Κατὰ τὸ διάστημα 1429—1460 παρέμεινε στοὺς Ἕλληνες. Ἀπὸ τοῦ 1687—1715 τὴν κατεῖχον οἱ Ἐνετοί. Ὅταν ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ 1821 οἱ Τοῦρκοι τῆς Πάτρας ἐνεκλείσθησαν στὸ φρούριό της, ἀπὸ τὸ ὁποῖο καὶ ἀντέστησαν ἰσχυρὰ μέχρι καταλήψεως τοῦ φρουρίου ὑπὸ τοῦ Γάλλου στρατηγοῦ Μαιζὼν (Ὀκτώβρης 1828). Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴν Ἄνω Ἡλιούπολι.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι διὰ τὴν βιβλιοδεσίαν τῶν «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΧΡΟΝΙΚΩΝ» οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καλλιδρομίου 7 βιβλιοδετεῖον τοῦ κ. Ἰωάννου Ταουσάνη (τηλ. 634-691). Τιμὴ κατὰ τόμον, κατόπιν συμφωνίας τῆς ὑπηρεσίας ἡμῶν μετὰ τοῦ βιβλιοδέτου, δρχ. 17 διὰ τὸν πανόδετον καὶ δρχ. 27 διὰ τὸν δερματόδετον, ἤτοι αἱ αὐταὶ ὡς καὶ κατὰ τὰ παρελθόντα ἔτη τιμαί.

ΠΕΝΘΗ

Βενιζέλος Ζερβέας

Ἀπεβίωσε τὴν 20/3/1966 ὁ παλαίμαχος ἀστυνομικὸς συντάκτης Βενιζέλος Ζερβέας. Τὴν κηδείαν του, ἡ ὁποία ἐγένετο τὴν ἑπομένην 21/3/66 ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Α' Νεκροταφείου, παρηκολούθησαν πλεῖστοι δημοσιογράφοι τοῦ ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ τύπου Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, Διοικητικὰ Συμβούλια Δημοσιογραφικῶν Ὀργανώσεων, πολλοὶ ἐν ἐνεργείᾳ καὶ ἐν συντάξει ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ πλῆθος κόσμου.

Ὁ ἀείμνηστος Βενιζέλος Ζερβέας ἐγεννήθη τῷ 1897, εἰς τὸ Ἐξωχώριον Καρδαμύλης Μεσσηνίας. Ἁπτωχὸς γόνος πατριαρχικῆς οἰκογενείας, ἀπεφοίτησεν ἐκ τοῦ Γυμνασίου Σπάρτης καὶ εὐθὺς ἀμέσως εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, ἣν καὶ ὑπηρέτησε πιστῶς ἐπὶ πεντήκοντα ὁλόκληρα ἔτη. Ἠσχολήθη ἀπὸ τὰ πρῶτα δημοσιογραφικά του βήματα μὲ τὸ ἀστυνομικὸν ρεπορτάζ, εἰς τὸ ὁποῖον κυριολεκτικῶς διέπρεψεν, ἀναδειχθεὶς εἰς διδάσκαλον, εἰς «μαίτρ».

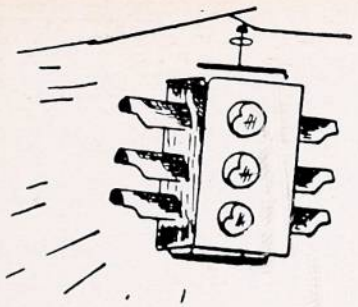
Εἰργάσθη, κατὰ καιρούς, εἰς πολλὰς ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ αἱ ἐπιτυχίαι τὰς ὁποίας ἐσημείωσεν ὑπῆρξαν πάμπολλαι. Λόγῳ τῆς φύσεως τοῦ ἐπαγγέλματός του, εὑρίσκετο πάντοτε ἐν ἀδιαλείπτῳ ἐπαφῇ μετὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, τοὺς ὁποίους ἠγάπα καὶ ἐξετίμα ἀπεριορίστως, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος ἠγαπᾶτο καὶ ἐξετιμᾶτο παρὰ τῶν ἐντεταλμένων ὑπὸ τῆς Πολιτείας, διὰ τὴν προάσπισιν τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τῶν πολιτῶν, κρατικῶν ὀργάνων.

Ὁ ἀείμνηστος Βενιζέλος Ζερβέας, λόγῳ τοῦ τιμίου καὶ εὐθυτάτου χαρακτῆρος του, ἐδημιούργει συνεχῶς καὶ πάντοτε φίλους καὶ οὐδέποτε ἐχθρούς.

Τὰ «**Ἀστυνομικὰ Χρονικά**», διερμηνεύοντα τὰ αἰσθήματα τοῦ συνόλου τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀπευθύνουν εἰς τὴν δεινῶς δοκιμασθεῖσαν οἰκογένειαν τοῦ ἀλησμονήτου φίλου των, τὰ θερμότατα συλλυπητήριά των καὶ εὔχονται ὅπως ὁ Ὕψιστος ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του ἐν σκηναῖς δικαίων.

Ἂς εἶναι αἰωνία του ἡ μνήμη καὶ ἐλαφρὸν τὸ χῶμα τῆς ἀττικῆς γῆς ποὺ τὸν ἐκάλυψεν.

«*Α. Χ.*»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Ἀργυριάδης, ὁδηγὸς φορτηγοῦ αὐτοκινήτου τῆς Μ.Ο.Μ.Α., ὅταν τοῦτο ἀνετράπη, στὸ 9ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀξιουπόλεως — Φανοῦ Κιλκίς.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Δ. Γιαννικόπουλος, ὁδηγὸς γεωργικοῦ ἑλκυστῆρος, ὅταν οὗτος ἀνετράπη, στὴ θέση Κυπαρίσσι Ἱστιαίας Εὐβοίας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ οἱ Γ. Μιχαλόπουλος καὶ Ι. Ζαμπέλης, ὁδηγὸς καὶ ἐπιβάτης μοτοσυκλέττας, ὅταν αὐτή, στὴν ὁδὸ Πατησίων — Μυτιλήνης, συνεκρούσθη μὲ τὸ 124527 ταξί. Στὰ δυὸ αὐτὰ τροχοφόρα ποὺ συνεκρούσθησαν, ἐπέπεσε τὸ 24691 φορτηγό, ποὺ ἐν συνεχείᾳ συνεκρούσθη, στὸν ἀντίθετο δρόμο, μὲ τὸ 3144 ταξί. Τὸ φορτηγὸ κατόπιν ἀνέβηκε στὸ πεζοδρόμιο καὶ χτύπησε σὲ στύλο τῆς Δ.Ε.Η.

— ΝΕΚΡΟΙ δύο , οἱ Δ. Κατσαρίλιας καὶ φίλος του ἐπιβάτης μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο ἀνετράπη στὴν ὁδὸ Βυζαντίου Καλογρέζης.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ σοβαρὰ ὁ Π. Τσεκούρας, ὅταν ἀνετράπη δέσπα τὴν ὁποίαν ὁδηγοῦσε καὶ τὴν ὁποίαν εἶχε κλέψει.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Σ. Χρυσίνης, ὁ ὁποῖος παρεσύρθη ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητό του, στὸ ὁποῖο θέλησε νὰ ἀνεβῇ, ἐνῶ ἐκινεῖτο.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ι. Μέλλιος, ποὺ συνεθλίβη μεταξὺ τοῦ ἁρότρου του καὶ τοῦ ἑλκυστῆρος του, στὸ χωριὸ Μαυροθάλασσα Σερρῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἰ. Ταμπανίδης, ὁδηγὸς Ι.Χ., ὅταν τοῦτο ἔπεσε μὲ δύναμη πάνω σὲ ἄλλο αὐτοκίνητο, ποὺ ἐστάθμευε στὸ 18ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Νέας Μηχανιώνας.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Ὀρφανός, ὁδηγὸς ἑλκυστῆρος, ὅταν οὗτος ἀνετράπη, στὴ θέση Ἅγιος Βλάσιος Λιδωρικίου.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Σεφερτζῆς, ὁδηγὸς τοῦ 139155 Ι.Χ., ὅταν τοῦτο προσέκρουσε σὲ δέντρο, ἔξω ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς Ε. Μαχαίρας καὶ τραυματισμένοι 7, ὅταν αὐτοκίνητο «Πεζώ» ὑπερφορτώθηκε (ἐπιβάτες 10) καὶ ὕστερα ἀπὸ γλέντι, στὸ Κορωπί, ἔτρεχε μὲ μεγάλη ταχύτητα, ὁπότε παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ προσέκρουσε σὲ ὄραχο, στὸ 30ὸ χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Σουνίου.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΕ καὶ ἐγκατέλειψεν ἀβοήθητο ἄτομο ὁ ναύτης Α. Συρῖγος, στὴν ὁδὸ Λένορμαν, μὲ τὸ Ι.Χ. 9634. Ἀργότερα συνελήφθη ἀπὸ περιπολικὸ τῆς Ἀμέσου Δράσεως.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΕ θανάσιμα ἡ Ὄλγα Κουρεμένου, τὴν ὁποίαν παρέσυρε ὄχημα, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Σπυρᾶτο, ἔξω ἀπὸ χωριὸ τῆς Πρεβέζης.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Κ. Δαδίρης, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν συνεκρούσθη στὴν ὁδὸ Δοξάτου — Δράμας, μὲ τρίκυκλη μοτοσυκλέττα, ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ Π. Καραπαππᾶς.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ τρεῖς, οἱ Χ. Κεφαλίδης, ὁδηγὸς καὶ οἱ ἐπιβάτιδες Μάρθα, σύζυγός του καὶ Δέσποινα Τσούντη, ὅταν τὸ Ι.Χ. 190931 ἀνετράπη στὴν ἐθνικὴ ὁδὸ Ἀθηνῶν — Λαμίας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ σοβαρὰ δύο, οἱ ὁδηγοὶ Γ. Κούφης καὶ Δ. Ζουλίδης

καὶ ἐλαφρότερα δύο, ὅταν τὰ δύο Ι.Χ. αὐτοκίνητα ποὺ ὁδηγοῦσαν συνεκρούσθησαν στὸν Πλαταμώνα καὶ κατεστράφησαν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Ζαμπόγλου, ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὅταν τοῦτο παρεσύρθη ἀπὸ τὸ 61105 πυροσβεστικὸ ὄχημα, στὰ Μέγαρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Καψαμπέλης, ὁδηγὸς μοτοσυκλέττας, ὅταν αὕτη συνεκρούσθη μὲ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, ἔξω ἀπὸ τὸ Αἴγιο.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ἐλαφρὰ μόνον ἔγῆκε ὁ Α. Παναγόπουλος, ποὺ ἔπεσε μὲ τὸ τρακτέρ του σὲ χαράδρα βάθους 100 μέτρων, στὸ χωριὸ Ζήρια Πατρῶν.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Π. Κρίτζαλης, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ 63ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν — Λαμίας, φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Θ. Πλαβούκη.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀμερικανὸς στρατιώτης Λ. Μπράουν, ὅταν, ὁδηγῶν τὸ αὐτοκίνητό του, στὴ διασταύρωση τῶν ὁδῶν Ράλλη καὶ Μόργκεντάου τοῦ Πειραιῶς, συνεκρούσθη μὲ τὸ 140947 ταξί.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Χ. Παλληκαρίδης, τὸν ὁποῖον παρέσυρε φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Χ. Πιπερίδη, στὴ Βέροια.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Στυλιανὴ Μελεσίου, τὴν ὁποία παρέσυρε, παρὰ τὸ 120ὸν χιλιόμετρο τῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς Ἀθηνῶν — Θεσσαλονίκης, ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 6 ταχεῖα ἁμαξοστοιχία τῶν Σ.Ε.Κ.

— ΠΡΟΣΚΡΟΥΣΗ (καραμπόλα) λεωφορείου μὲ ἕξη ταξὶ αὐτοκίνητα ἔγινε στὴν πλατεία Συντάγματος, λόγῳ τοῦ ὀλισθηροῦ τοῦ καταστρώματος τῆς ὁδοῦ, εὐτυχῶς χωρὶς θύματα, ἀλλὰ μόνο μὲ μικροζημίες.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΕ ἐλαφρὰ ἀστυφύλακας ἐν ὑπηρεσίᾳ, ὅταν τὸ 133603 πούλμαν, μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Νικολόπουλο, στὴν ὁδὸ Π. Ράλλη τοῦ Πειραιῶς, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἐπέπεσεν ἀλληλοδιαδόχως κατὰ τριῶν στύλων τῆς Δ.Ε.Η.

— ΕΤΡΑΥΜΑΤΙΣΘΗΚΕ ἐλαφρὰ ὁ ἰατροδικαστὴς κ. Ἐμ. Ἠλιάκης, ὅταν τὸ 135352 Ι.Χ. αὐτοκίνητό του συνεκρούσθη μὲ τὸ 5613149 αὐτοκίνητο τοῦ Ε. Ἀκβαρόνε.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Β. Ἀποστολάκου, τὴν ὁποίαν παρέσυρε Ι.Χ. αὐτοκίνητο μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Καλιδωκᾶ, ἔξω ἀπὸ τὴν Πάτρα.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Η. Ζιᾶς, ὅταν ἀνετράπη ὁ γεωργικὸς ἑλκυστήρας του, σὲ χωριὸ τῆς Τριφυλλίας.

— ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ἀνασύρθηκε νέα εἴκοσι ἐτῶν, φίλη τοῦ ὁδηγοῦ Δ. Μυλωνοπούλου, ὅταν τὸ ἐνοικιασμένο αὐτοκίνητο ποὺ ὁδηγοῦσε ὁ τελευταῖος, παρεξέκλινε ἀπὸ τὴν πορεία του καὶ προσέκρουσε σὲ μανδρότοιχο, στὸ Μενίδι.

— ΝΕΚΡΑ ἡ Λουΐζα Ζάνου, τὴν ὁποίαν παρέσυρε τὸ 34931 ταξί, μὲ ὁδηγὸ τὸν Β. Θεοφίλου, στὴν ὁδὸ Λένορμάν.

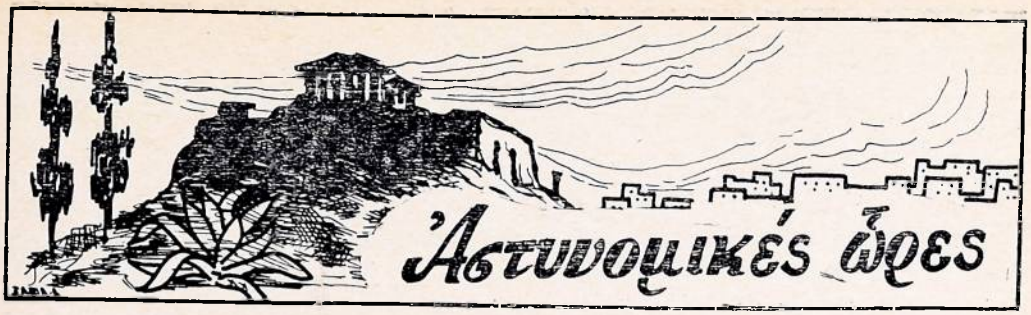
— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ἀμερικανὸς συγγραφέας Ρόμπερτ Φίν, ὅταν ἡ μοτοσυκλέττα τῆς ὁποίας ἐπέβαινε συνεκρούσθη μὲ τὸ 103908 φορτηγὸ αὐτοκίνητο, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γ. Παπαμιχαήλ. Ἐπίσης ἐτραυματίσθηκε καὶ ὁ ὁδηγὸς τῆς μοτοσυκλέττας, Ἀμερικανὸς συγγραφέας Χένρυ Κόνζ.

— ΝΕΚΡΟΣ ὁ Ν. Μπράνος, τὸν ὁποῖον παρέσυρε, στὸ 35ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Βόλου — Λαρίσης, μοτοποδήλατο μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Ρούστα, ὁ ὁποῖος ἐτραυματίσθηκε, λόγῳ ἀνατροπῆς καὶ τοῦ μοτοποδηλάτου του.

— ΘΑΝΑΣΙΜΑ τραυματισμένη ἡ Π. Σισίνη, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὸ Αἰγάλεω, μοτοσυκλέττα, μὲ ὁδηγὸ τὸν Κ. Δεσύπρη, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἐτραυματίσθηκε, λόγῳ ἀντροπῆς τῆς μοτοσυκλέττας του.

— ΘΑΝΑΣΙΜΑ τραυματισμένοι, οἱ Α. Τεκτονίδης καὶ Γ. Βουρβιτσιώτης, ὅταν γεωργικὸς ἑλκυστήρας ἀνετράπη, στὸ 86ο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Θεσσαλονίκης — Ἱερισσοῦ καὶ ἐκρημνίσθη σὲ χαράδρα βάθους 10 μέτρων.

Ν. Α.

ΕΝΑΣ ΑΚΡΙΒΟΠΛΗΡΩΜΕΝΟΣ ΕΡΑΣΤΗΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Χ. Σ.**

ΗΤΑΝ γραφτό μας φαίνεται σ᾽ ἐκεῖνο τὸ ΛΖ΄ Παράρτημα νὰ ἔχουμε τὶς πιὸ μεγάλες ἀπογοητεύσεις. Ἀπογοητεύσεις ὄχι γιὰ χαμένες ὑποθέσεις, ἀλλὰ γιὰ τὴν νοοτροπία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδίως τῶν γυναικῶν...

Θυμᾶμαι, ὅτι μπῆκε ἐκείνη ἡ καλοντυμένη γυναίκα στὸ γραφεῖο ὅπως ὅλες οἱ νέες γυναῖκες ποὺ ἔχουν κάτι σοβαρὸ νὰ ποῦν:

— Μπορῶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω ἰδιαιτέρως;

— Βεβαίως!... Ἕνα λεπτὸ νὰ τελειώσω μὲ τοὺς κυρίους...

Ἐδέησε νὰ φύγουν οἱ κύριοι καὶ ν᾽ ἀδειάσουν καὶ οἱ καρέκλες. Καί:

—Ὁρῖστε κυρία μου. Καθῆστε...

—Ὁ κύριος ἐκεῖ;

—Ἄ! Εἶναι ὁ βοηθός μου... Λοιπόν;

— Θὰ προτιμοῦσα νὰ μὴν ἀκούη οὔτε αὐτός...

— Παπαδόπουλε, συνέχισε σὲ παρακαλῶ στὸ διπλανὸ γραφεῖο.

— ... Γκχ!... Γκχ!... Ξέρετε...

— Λέγετε κυρία μου ἐλεύθερα τί σᾶς ἀπασχολεῖ. Θάρρος!

— Ξέρετε κύριε, εἶμαι χήρα... Ἔφυγε ὁ μακαρίτης ἐδῶ καὶ τρία χρόνια... Σὰν ἄνθρωπος κι᾽ ἐγώ, σ᾽ αὐτὴν τὴν ἡλικία μάλιστα, συνδέθηκα ἀπὸ πέρυσι μὲ κάποιον κύριο ποὺ μὲ πολιορκοῦσε δυὸ χρόνια σχεδόν... Ἄρχισα νὰ βγαίνω μαζί του καὶ ἀπὸ τὸν πρῶτο μῆνα ἔμαθα πὼς ἦταν παντρεμένος. Γιὰ νἄμαι ἀπόλυτα εἰλικρινής, δὲν μὲ πείραξε καὶ τόσο ποὺ ἦταν παντρεμένος, ἀφοῦ βρισκόταν στὰ πρόθυρα διαζυγίου μὲ τὴν γυναίκα του. Πίστευα ὅτι θἄπαιρνε διαζύγιο καὶ θὰ μὲ παντρευόταν...

— Λοιπόν;

— Πέρασαν δυὸ μῆνες μεγάλου ἔρωτα ἀναμεταξύ μας, ὅταν ἕνα βράδυ μοῦ ἔκανε ἐπίσκεψι μιὰ φανταχτερὴ κυρία. Μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἡ γυναίκα του, ὅτι ἔμαθε τὸν δεσμό μας πρὶν εἴκοσι ἡμέρες, καὶ ὅτι παρακολουθώντας μας ἐπείσθηκε ἀπόλυτα γιὰ τὴν πραγματικότητα μὲ πολλὲς λεπτομέρειες... Φεύγοντας μὲ ρώτησε ἂν προτιμάω νὰ τῆς μετρήσω δέκα χιλιάδες, γιὰ νὰ τοῦ δώση τὸ διαζύγιο καὶ νὰ τὸν παντρευτῶ, ἢ ἂν προτιμάω νὰ πᾶμε κατηγορούμενοι καὶ οἱ δυὸ ἐπὶ μοιχείᾳ... Εἶχε στὴ διάθεσί της, ὅπως μοῦ τόνισε, τρεῖς μάρτυρες μὲ συντριπτικὰ στοιχεῖα!...

Ἔβγαλε τὸ μαντήλι της καὶ σκούπισε ἕνα δάκρυ. Κατάλαβα ὅτι κάποια φρικτὴ τραγωδία εἶχε ξεσπάσει σ᾽ ἐκείνη τὴ γυναίκα.

— Συνεχῖστε κυρία μου, εἶπα μὲ περισσότερο ἐνδιαφέρον. Λοιπόν;

—Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς σκέψεις τὴν πῆρα στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς ἔκλεισα ἕνα ραντεβοῦ. Χωρὶς νὰ πῶ τίποτα στὸν ἄνδρα της γιὰ τὰ ὅσα εἶχαν γίνει, πῆγα στὴ συνάντησι ἐκείνη καὶ τῆς ἔδωσα τὶς δέκα χιλιάδες. Μοῦ διηγήθηκε τότε γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ ἔκανε τέσσερα χρόνια μὲ τὸν ἄνδρα της, μιὰ ζωὴ χωρὶς ἴχνος ἀγάπης ἐκ μέρους της, καὶ μὲ διεβεβαίωσε ὅτι πολὺ σύντομα θὰ τοῦ ἔδινε τὸ διαζύγιο γιὰ νὰ τὸν παντρευτῶ. Μάλιστα, ἐπειδὴ μὲ εἶδε στενοχωρημένη, πρόσθεσε ὅτι θὰ μοῦ ἐπέστρεφε τὰ χρήματα ἂν ἐκεῖνος ἄλλαζε γνώμη καὶ δὲν μὲ παντρευόταν...

»Πέρασε ἀπὸ τότε καιρός, πάνω - κάτω ἕνα ὀκτάμηνο, δίχως νὰ βγῆ τὸ διαζύγιο. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἔδωσα κατὰ περιόδους ἑξῆντα χιλιάδες περίπου στὸν ἄνδρα αὐτόν, ὡς δάνειο. Τοῦ χρειάζονταν, ὅπως μοῦ ἔλεγε, γιὰ τὴν ἔκδοσι τοῦ διαζυγίου καὶ γιὰ κάτι ἄλλα... Πρὶν δυὸ μῆνες, μοῦ εἶπε ὅτι θὰ πήγαινε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ νὰ τακτοποιήση μερικὲς ἐμπορικὲς ὑποθέσεις του καὶ θὰ ἀπουσίαζε κοντὰ ἕνα μῆνα. Περίμενα λοιπὸν τὸν μῆνα αὐτὸν νὰ περάση καὶ τὸν πῆρα στὸ τηλέφωνο. Τότε μοῦ εἶπε μιὰ ἄγνωστη φωνή, ὅτι τὸ ζεῦγος Δ.Π. εἶχε φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο πρὶν σαράντα ἡμέρες...

Γιὰ νὰ βεβαιωθῶ, πῆρα πολλὲς ἡμέρες τὸ τηλέφωνο καὶ πάντοτε μοῦ ἔδιναν τὴν ἴδια ἀπάντησι. Ἀποφάσισα τότε νὰ πάω μόνη μου στὸ σπίτι ἐκεῖνο. Καὶ ἐξακρίβωσα ὅτι ἔμενε ἐκεῖ τὸ ζευγάρι πραγματικὰ δυόμισι χρόνια, ἀλλὰ ὅτι ἔφυγε ὅπως μοῦ εἶχαν πῆ στὸ τηλέφωνο καὶ κανένας δὲν γνωρίζει ποῦ βρίσκεται τώρα. Αὐτὸ εἶναι ὅλο τὸ δρᾶμα μου...

— Πῶς σᾶς εἶπε ὅτι λέγεται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, κυρία μου; Ἀλλὰ ἕνα λεπτὸ νὰ τὰ γράψω στὴν κατάθεσί σας μιὰ καὶ καλή. Θὰ κάνετε μήνυσι φυσικά, ἔ;

Πετάχτηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα της:

— Μήνυσι; Τί λέτε κύριε! Μήνυσι ἐναντίον του; Ποτέ!!! Αὐτὸς εἶναι τόσο καλός!!! Δὲν θὰ καταδεχόταν ποτὲ αὐτὸς νὰ μοῦ φάη τὶς ἑξῆντα ψωροχιλιάδες!!! ... Μὲ ἀγαποῦσε πολὺ καὶ ὑπέφερε φοβερὰ ἀπὸ τὴν γυναίκα του! Νὰ δῆτε πὼς ἐκείνη τὸν ἀνάγκασε νὰ πάνε στὸ Κάϊρο, ὅπου ἀργοπεθαίνει ἡ ἀδελφή της ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ἀσθένεια!... Ἄκου μήνυσι!!! Ξέρετε γιατί ἦρθα σὲ σᾶς κύριε; Ἦρθα νὰ φροντίσετε νὰ μάθετε ποῦ μένει ἡ ἀδελφή της στὸ Κάϊρο, νὰ πάω ἐκεῖ. Εἶναι τόσο καλὸς ἄνθρωπος καὶ δὲν πρέπει νὰ τὸν χάσω!... Ἄλλωστε, θὰ ὑποφέρη τώρα πολὺ χωρὶς ἐμένα... Ὑποψιάζομαι μάλιστα, ὅτι ἡ γυναίκα του μπορεῖ νὰ μοῦ πῆρε ἐκεῖνες τὶς δέκα χιλιάδες γιὰ τὴν ἀδελφή της, ποὺ ἀργοπεθαίνει...

— Σοβαρολογεῖτε κυρία μου; Τίποτα ἄλλο δὲν ὑποψιάζεστε;!...

— Ξέρω τί βάζετε στὸ νοῦ σας. Ἀλλὰ ἐγὼ πιστεύω ὅτι δὲν εἶναι κακοὶ ἄνθρωποι... Ἰδίως ὁ κύριος Π.... Ἕνας κύριος ὅπως πρέπει, ἕνας πραγματικὸς τζέντλεμαν, ἕνας εὐγενέστατος καὶ ἱπποτικὸς ἄνδρας ποὺ μὲ λάτρευε τόσο, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὅπως τὸν φαντάζεστε!... Ὄχι! ὄχι!... Δὲν μπορεῖ!... Μὰ κι' ἂν εἶναι τέτοιος, δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, Θεέ μου!... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποβάλω μήνυσι ἐναντίον του!... Καληνύχτα σας...

Τὴν εἶχαν πάρει τὰ κλάματα.

— Καληνύχτα σας κυρία μου. Περάστε πάντως ὁπωσδήποτε σὲ τέσσερες - πέντε ἡμέρες, ἂν δὲν σᾶς εἰδοποιήσω ἐνωρίτερα. Ἕνα λεπτὸ ὅμως: Ἀπαντῆστε μου τώρα σὲ ὅ,τι σᾶς ρωτήσω, γιὰ νὰ βροῦμε καλύτερα τὴν διεύθυνσί τους... στὸ Κάϊρο. Εἴπατε ὅτι λέγεται αὐτός...

◇

ΕΚΕΙΝΗ ἡ γυναίκα λοιπὸν δὲν ἤθελε νὰ δῆ μὲ τὰ μάτια τῆς πραγματικότητος τὴν τραγικὴ ἀλήθεια, μιὰ τραγωδία ποὺ τὴν εἶχε ζώσει τόσο ἀριστοτεχνικὰ ἀπὸ δυὸ ἀπατεῶνες ὁλκῆς. Καὶ λυπήθηκα κατάκαρδα ὅταν ἀνακαλύψαμε «κάπου στὴν Ἀθήνα» τοὺς ἀπατεῶνες ἐκείνους καὶ τῆς ξεσκεπάσαμε μιὰ θλιβερὴ κατάστασι εἰς βάρος της. Εἶχαν ἐκμεταλλευθῆ τὸν αἰσθηματικό της κόσμο τόσο ἀπαίσια δυὸ ἐγκληματίες τοῦ εἴδους τῶν μεγαλουπόλεων, δυὸ ὑποκείμενα ποὺ δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐμπορευθοῦν ἀνύπαρκτα αἰσθήματα γιὰ ἐκείνους, μὲ ἀνθρώπινα αἰσθήματα μιᾶς δυστυχισμένης γιὰ ὅλη της τὴ ζωή. Λέω «δυστυχισμένης γιὰ ὅλη της τὴ ζωή» γιατί, παρὰ τὴν τριετῆ φυλάκισι ἐκείνου καὶ τὸ ξεσκέπασμα μιᾶς ὠμῆς πραγματικότητος στὰ μάτια της, ἐξακολουθεῖ ἀκόμα νὰ ἀμφιβάλλη κάπως ἂν πραγματικὰ ὑπῆρξε τέτοιος!... Βλέπετε, ἡ ἱκανότητα τῶν ἀπατεώνων καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς ἐρωτευμένης γυναικείας ψυχῆς...

Χ. Σ - ς

ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΕΝΕΡΓΕΙΑ ΑΝΔΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΔΙΑΤΑΓΗ

ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΤΑΞΕΩΣ κ. ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΥ

Σκοπούς μου ἀντικειμενικούς, ὡς Ὑπουργὸς Δημοσίας Τάξεως, ἔθεσα τὴν δι' ὅλων μου τῶν δυνάμεων προώθησιν καὶ ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων τῶν ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας.

Καὶ πράγματι, ὑφίστανται αἰτήματα, καθ' ὅλα δίκαια, ἡ διευθέτησις τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ δι' ἐμέ, Σᾶς διαβεβαιῶ, κυρίαν φροντίδα καὶ πρώτιστον μέλημα.

Ἡ προσφορὰ τῶν ὑπηρεσιῶν μου πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν δίδει εἰς ἐμὲ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐκπληρώσεως ἑνὸς ἠθικοῦ καθήκοντος.

Ἀνέκαθεν ἔβλεπα μὲ συμπάθειαν, στοργὴν καὶ ἀγάπην τὴν σκληράν, ἀλλὰ ὡραίαν προσπάθειάν σας, ἐξικνουμένην μέχρι θυσίας, πρὸς διατήρησιν τῆς τάξεως καὶ ἀσφαλείας τῆς προσφιλοῦς μας Πατρίδος.

Εἶναι ἄπειροι αἱ περιπτώσεις, καθ' ἃς ἐπεδείξατε αὐταπάρνησιν, ὥστε δικαίως νὰ ἔχητε ἀποσπάσει τὴν ἀναγνώρησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν νομιμοφρόνων πολιτῶν.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἕνα εὖγε. Χρειάζεται ἔμπρακτος ἐκδήλωσις τοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἔχετε τόσας ἀνάγκας καὶ μάλιστα ἐπιτακτικάς.

Πρὸς αὐτάς, λοιπόν, τὰς ἀνάγκας, ὡς ὑπεύθυνος Ὑπουργός σας, ἔχω ἐστραμμένην τὴν προσοχήν μου.

Καὶ παρὰ τὰς ὑφισταμένας δυσκολίας κάμνω πᾶσαν προσπάθειαν πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς σας.

Ἤδη, εὑρίσκομαι εἰς λίαν εὐχάριστον θέσιν νὰ σᾶς ἀνακοινώσω, ὅτι, ὡς πρῶτον ἀποτέλεσμα τοῦ ὀφειλομένου ἐνδιαφέροντός μου, ὑπῆρξεν ὁ προσφάτως θεσπισθεὶς Νόμος (4501 ΦΕΚ 47 τῆς 5.3.66), περὶ τῆς Ἰατρικῆς - Φαρμακευτικῆς καὶ Νοσοκομειακῆς περιθάλψεως τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀνδρῶν τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας. Ἔχει δὲ καταρτισθῆ καὶ τὸ καθορίζον τὰς λεπτομερείας τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ Νόμου τούτου σχετικὸν Διάταγμα.

Πρόκειται περὶ Νόμου σημαντικῆς σπουδαιότητος.

Ἡ μέχρι τοῦδε ὑφισταμένη κατάστασις ἐπὶ ἑνὸς τοσοῦτον σοβαροῦ κεφαλαίου, ὅσον ἡ ὑγειονομικὴ περίθαλψις, ἦτο, πράγματι, ἀφ' ἑαυτῆς μειονεκτική, ἔναντι τῶν λοιπῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ὑπῆρχε ἕνα, κατ' ὄνομα μόνον, Ἀστυνομικὸν Νοσοκομεῖον.

Εἰς τὴν πραγματικότητα, τὸ Νοσοκομεῖον αὐτὸ προέδιδε τὴν ἐγκατάλειψιν τῆς τάξεως τῶν Ἀστυνομικῶν μας. Ἦτο ἀσύγχρονον ἀπὸ πλευρᾶς μέσων καὶ παραδεδομένον εἰς τὴν ἐρείπωσιν. Εἶχεν ἀποβῆ πλέον ἀπαράδεκτος ἡ διατήρησίς του εἰς τὴν τοιαύτην κατάστασιν, τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐπεβαρύνετο καὶ τὸ Ε.Τ.Υ. Α.Π. διὰ σοβαροτάτης ἐτησίας δαπάνης.

Διὰ τοῦ νέου Νόμου παρέχεται ἴση πρὸς τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους μεταχείρι-

σις, αἱρομένης οὕτω μιᾶς ἀδικίας, ὑφισταμένης εἰς βάρος τῶν Ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων. Παρέχεται εὐχέρεια ἐλευθέρας ἐκλογῆς ἐπὶ νοσοκομειακῆς καὶ ἐξωνοσοκομειακῆς περιθάλψεως.

Οὕτω, θὰ δύνασθε, ἐφεξῆς νὰ νοσηλεύεσθε εἰς Νοσοκομεῖα ἢ Κλινικὰς τῆς προτιμήσεώς σας. Ἐπίσης παρέχεται ἡ εὐχέρεια τῆς χρησιμοποιήσεως καὶ ἰδιωτικῶν ἰατρῶν ὡς θεραπόντων. Ἱδρύονται Κεντρικὰ Ἰατρεῖα πρὸς ἐξέτασιν τῶν Ἀστυνομικῶν καὶ τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των. Φάρμακα θὰ λαμβάνωνται ἐξ οἱουδήποτε Φαρμακείου, κατόπιν, βεβαίως, σχετικῆς ἐντολῆς.

Δι' ὅλας τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ἐλήφθη πρόνοια πρὸς μείζονα ἐξυπηρέτησιν ὑμῶν, ἐπιτευχθείσης οὕτω βελτιώσεως καὶ ἁπλοποιήσεως τῆς διαδικασίας ἐφαρμογῆς των.

Συντόμως θὰ ἐπιδοθῶσιν ἀτομικὰ βιβλιάρια νοσηλείας, ὁπότε καί, θὰ τεθῇ ἐν χρήσει τὸ νέον τοῦτο σύστημα, περὶ τῶν πλεονεκτημάτων τοῦ ὁποίου συστήματος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι δὲν θὰ βραδύνητε νὰ πεισθῆτε.

Προσωπικῶς αἰσθάνομαι πλήρη εὐχαρίστησιν διὰ τὴν προσφοράν μου αὐτὴν εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Ὑπαλλήλους.

Παρέχω δὲ τὴν διαβεβαίωσιν ὅτι θὰ συνεχίσω τὴν προσπάθειάν μου μὲ ἀμείωτον ἐνδιαφέρον ἐπὶ τῷ τέλει ἱκανοποιήσεως καὶ λοιπῶν αἰτημάτων.

Θὰ ἤθελα, ὅμως, νὰ εἴπω, ἐν κατακλεῖδι, ὅτι προϋπόθεσις ἀναγκαία διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου τούτου Νόμου, εἶναι ἡ συμμόρφωσις ἁπάντων ὑμῶν, Ἀστυνομικῶν τε καὶ ἰατρῶν, πρὸς τὰς κειμένας διατάξεις καὶ διαταγάς, ἐπὶ τὴν πιστὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων ἐφιστῶ ἰδιαιτέρως τὴν προσοχήν σας.

Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἐπίσης προσφάτως θεσπισθέντα Νόμον 4500, περὶ διαθέσεως ποσοστοῦ 2,5% ἐκ τοῦ ἀντιτίμου τῶν εἰσιτηρίων ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων ὑπὲρ τῶν Ἀσφαλιστικῶν Ταμείων τῶν Σωμάτων Ἀσφαλείας καὶ Πυροσβεστικοῦ Σώματος, περιορίζομαι ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ σᾶς ἀνακοινώσω ὅτι διὰ τοῦ Νόμου αὐτοῦ ἐνισχύεται σημαντικῶς τὸ Ταμεῖον σας. Τὸ μέτρον τοῦτο ἀποτελεῖ ποιάν τινά ἀνταμοιβὴν τῶν προσθέτων κοπώσεων, εἰς ἃς ὑποβάλλεσθε διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως, κατὰ τὴν τέλεσιν ποδοσφαιρικῶν ἀγώνων. Περὶ τούτου ὅμως θέλω ἐπανέλθει συντόμως, μετὰ τὴν ἔκδοσιν τῆς ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Νόμου προβλεπομένης σχετικῆς ἀποφάσεως.

Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, ἀπευθύνω πρὸς ὑμᾶς τοὺς χαιρετισμούς μου καὶ σᾶς εὔχομαι καλὴν ὑγείαν.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΧΡ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΜΑΣ ΠΑΛΙΓΓΕΝΕΣΙΑ

25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» 289

Ἡ 25η Μαρτίου, ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Ξενοφῶντος Χατζησαράντου 291

Ἑλλάδα, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Ν. Ἀγγελοπούλου 291

Στὴν Κύπρο, ὑπὸ τοῦ Ἀρχιφύλακος κ. Ν. Ἀγγελοπούλου 292

Στὴν 25η Μαρτίου 1821, ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Σ. Πολίτου 293

Ὀπτασία, ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Λίλη 294

Η ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ Α.Β.Υ. ΤΗΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΑΛΕΞΙΑΣ 296

ΝΟΜΙΚΑΙ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Χριστιανισμὸς καὶ Ποινικὸν Δίκαιον, ὑπὸ τοῦ Πρυτάνεως καὶ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας ἐν τῇ Παντείῳ Ἀνωτάτῃ Σχολῇ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου (συνέχεια) 297

ΑΝΕΚΔΟΤΑ 302

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Κάποιο ἔγκλημα στὸ Βοτανικό, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπ. Λεωτσάκου. (Συνέχεια καὶ τέλος) 303

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΔΙΑΝΟΗΣΙΣ

Ἡ πολύκροτος δίκη τῆς Μόσχας, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυν. Α' κ. Χαραλάμπους Σταμάτη 307

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τζὼν Τζώρτζ Χάϊ, ἕνας βρυκόλακας τῆς Ἀγγλίας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ 315

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ... ΤΗΣ ΒΑΘΕΙΑΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

Οἱ Γέρανοι τοῦ Ἰβύκου, ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Σαράντου Ἀντωνάκου .. 321

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 323

ΙΣΤΟΡΙΑ — ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 325

ΠΕΝΘΗ

Βενιζέλος Ζερβέας, ὑπὸ τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» 330

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Δεκαπενθήμερον Τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 331

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΩΡΕΣ

Ἕνας ἀκριβοπληρωμένος ἐραστής, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη.... 333

ΙΑΤΡΟΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΗ ΚΑΙ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΤΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Διαταγὴ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως κ. Χρήστου Ἀποστολάκου 335

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (Τηλ. 522 - 512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.